

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஒலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு .

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காரணாத பழைய நூல்கள், ஒலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொம் முத்திரை

தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

श्रीमद्भगवद्गीता ।

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை.

பகவத் கீதை

ஸ்ரீ. சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார்
மொழிபெயர்ப்புடன்.

பாரதி பிரசுராலயம்,

திருவள்ளிக்கேணி,

சென்னை.

தாது(௨௯)

வேலது பதிப்பு.]

[விலை அரை ரூ.

EM. KRISHNAMACHARI.

M.A., B.L., F.R.N.S., S.

சென்னை
ஹிந்தி பிரசார பிரஸில்
அச்சிடப்பட்டது.

முன்னுரை.

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையின் இத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு எத்தகையது என வரைக்க எனக்குப் போதுமான தமிழ் ஞானமில்லை. ஆயினும், ஒவ்வொரு ஷ்ரிந்துவும் ஸ்ரீமத் கீதையைப் பாராயணம் பண்ணாது ஒரு ஞானாயினும் வீண்போக்குதல் கூடாது. இத் தகையோர்க்கு இம் மொழிபெயர்ப்புடன் கூடிய இக்கீதை பேரிதும் பயன்படும்.

சாபர்மதி ஆச்ரமம்,
சக்ல சதுர்த்தசி,
பௌஷ்ட, 84. }

மோ. க. காந்தி.

प्रस्तावना

तमिल भाषा का मेरा इतना ज्ञान नहीं है कि मैं गीता के इस अनुवाद के विषय में कुछ कह सकूँ। परंतु मैं यह अवश्य कह सकता हूँ कि किसी भी हिन्दू को श्रीमद्भगवद्गीता के अध्ययन के बिना एक दिन भी नहीं बिताना चाहिये। ऐसे गीता के पुजारी को यह अनुवाद फलरूप होगा।

सावरमती, } मोहनदास करमचन्द गान्धी.
पौ. शु. १४, ८४.

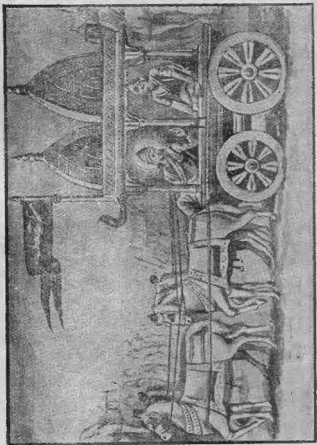
प्रस्तावना

तमिलभाषायां नास्ति मम तादृशी योग्यता
यदहं तत्साहाय्येन श्रीमद्भगवद्गीताया एत-
दनुवादविषये किमपि वक्तुं शक्नुयाम् ।
तथापि प्रतिहिन्दुना गीताध्ययनं विना
दिनमप्येकं व्यर्थतां न नेतव्यमिति नितरामभिल-
षामि । इत्थमयमनुवादो गीतापूजकस्य फल-
दाता भवितेति शम् ॥

सावरमती आश्रम, } मोहनदास करमचन्द गान्धी.
गी. सु. १४, ८४. }

பேருளடக்கம்.

அத்யாயம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
1.	அர்ஜுனன் துயரம்	1
2.	ஸாக்யயோகம்	21
3.	கர்மயோகம்	54
4.	ஞானயோகம்	72
5.	ஸன்யாஸயோகம்	92
6.	அத்யாத்மயோகம்	106
7.	ஞானயோகம்	127
8.	அக்ஷர ப்ரஹ்மயோகம்	140
9.	ராஜவித்யா ராஜாஹஸ்ய யோகம்	153
10.	விபூதியோகம்	169
11.	விசவ்ருபதர்சனம்	187
12.	பக்தியோகம்	215
13.	கேதர் கேதர்க்ரு லிபாகம்	225
14.	மூன்றுகுணப் பாகுபாடு	241
15.	புருஷோத்தமயோகம்	254
16.	தேவஸம்பத்தும், அஸுர ஸம்பத்தும்	264
17.	மூவகை நம்பிக்கை	276
18.	ஸன்யாஸயோகம்	288

ॐ

श्रीमद्भगवद्गीता ।

பகவத் கீதை.

प्रथमोऽध्यायः

पुनर्विद्यायम्.

சுருஷகரன் பேரர் கடக்கையிலே
 திருதராஷ்டிர ராஜன் தான்
 செவ்வக் கூடாமையால் ஹஸ்திபுரத்
 திரைமனையில் இருந்து கொண்டே
 கையில் படக்கும் செய்திகளைத் தனக்
 கெல்லம் படி ஸஞ்ஜயன் என்ற மந்தி
 ருக்குக் கொண். வேத விபாஸ ருளால்
 பெற்றவனாய் ஸஞ்ஜயன் போர்க்
 செய்திகளை திருதராஷ்டிரனுக்குச்
 சொல்லுகான். கண்ணனுக்கும் பார்த்தனுக்
 கும் பேர்த் தொடக்கத்தில் சித்தந்த ஸம்பா
 ஹிதம் ஸஞ்ஜயன் கூறுவதாகச் சமைக்கப்
 பகவத்கீதைக்கு இந்த முதலத்தியாயம்
 முடிவாகக் கருதத் தகும்.

அர்ஜுனன் துபாம்.

ஹராஜ் உவாசு—

धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सवः ।

मामकाः पाण्डवाश्चैव किमकुर्वत सञ्जय ॥ १ ॥

திருதாண்டிமாரி கோல்வகிறார்—

எத்தனமா, அற கில மாகிய குரு கிலத்தில்
போர் செய்ய விரும்பித் திரண்ட கம்மவர்
களும் பாண்டரும் என்ன செய்தனர் ? 1

சனய உவாசு—

दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकं

व्यूढं दुर्योधनस्तदा ।

आचार्यमुपसङ्गम्य राजा

वचनमब्रवीत् ॥ २ ॥

வீட்டியவர் கோல்வகிறார்—

தப்போது தாயோதன ராஜன் அணி
கொத் தின்ற பாண்டவர் படைமையப் பார்த்து
விட்டு, நுகார்ய (தரோண) விடம் போய்
(பின்னரும்) வார்த்தை சொல்ல வாய்
என்— 2

काशीपुत्राणामाचार्य महतीं चमूम् ।

काशीपुत्रेण तव शिष्येण धीमता ॥ ३ ॥

காசிப் புத்திரன் மகனும் தன் சீடனு

காசிப் புத்திரன் இப் பெரிய

— டனடையப் பார் !

3

काशीमहेष्वासा भीमार्जुनसमा युधि ।

काशीविराटश्च द्रुपदश्च महारथः ॥ ४ ॥

காசி மஹேஸ்வாசும் பேரிய வீரமன்னனும்,

காசிவிராடும் பார்த்தவையும் சீர்த்தவரு

— டுக்குறார்கள்:—யுத்தானன்; வீரா

— டுக்கிய துருபதன்;

4

काशीकुक्षितानः काशिराजश्च वीर्यवान् ।

काशीकुक्षिभोजश्च शैव्यश्च नरपुङ्गवः ॥ ५ ॥

காசி குக்சிதான்; கேசரிதானன்; வீரிய முடைய

காசி குக்சிதன்; குக்சி பேரன்; மனிதரோ

— டுக்கியன்.

युधामन्युश्च विक्रान्त उत्तमौजाश्च वीर्यवान् ।
सौभद्रो द्रौपदेयाश्च सर्व एव महारथाः ॥ ६ ॥

உயமனியுஷ் விக்ரந்த ஆத்மஜாஷ்; உத்தமேஜாஷ்
சௌந்திர வீரன்; ஸௌபத்ரோ மகன்; திரௌபதி
மக்கள்; எல்லா குமே மஹாரதர். 6

अस्माकं तु विशिष्टा ये तान्निबोध द्विजोत्तम ।
नायका मम सैन्यस्य संज्ञार्थं तान्ब्रवीमि ते ॥७॥

இனி, எமது படைக்கு காயக ராய், தம்
புள்ளே சிறத்தோனாய்த் தேர்ந்த கொண்,
திரௌபதியின் மோட்டட்டவனே, குறிப்பின்
பொருட்டாக அறிக்கையெ லாக்குச் சொல்லு
கிறேன். 7

भवान्भीष्मश्च कर्णश्च कृपश्च समितिञ्जयः ।
अश्वत्थामा विकर्णश्च सौमदत्तिस्तथैव च ॥ ८ ॥

ஃ; பிஷ்மன்; கர்ணன்; பொருஷர் கூட்
டத்தை வெல்லுபொருகிட நிருபன்; ஸௌமதத்
தன் மகன்; 8

मये न पश्यः शूरा मदर्थे त्यक्तजीविताः ।

मामाशस्त्रप्रहरणाः सर्वे युद्धविशारदाः ॥ ९ ॥

என்மேலும் வேறு பல சூர்; என் பொருட்டு
மாமாசுரையைத் துறந்தோர்; பல விதமான
சூரங்களும் அம்புகளு முடையோர்! என்
பொருடும் போரில் துணர். 9

भर्यासं तदस्माकं बलं भीष्माभिरक्षितम् ।

भर्यासं त्विदमेतेषां बलं भीष्माभिरक्षितम् ॥ १० ॥

(எனரினும்) பீஷ்மனால் காக்கப்படும் கமது
பலம் (கண்டனாக்) திறைத் திருக்க வில்லை.
பீஷ்மனால் காக்கப் படும் துயர்களுடைய படை
மேலா திறைத் திருக்கிறது. 10

अयनेषु च सर्वेषु यथाभागमवस्थिताः ।

भीष्ममेवाभिरक्षन्तु भवन्तः सर्व एव हि ॥ ११ ॥

நீங்க அனைவரும் வகுப்புக்களில்படி எல்லா
புடங்களிலும் சிந்துகொண்டு பீஷ்மனையே
காக்கக்கடவீர். 11

तस्य सञ्जनयन् हर्षं कुरुवृद्धः पितामहः ।

सिंहनादं विनद्योच्चैः शङ्खं दध्मौ प्रतापवान् ॥

(அப்போது) துர்யோதனனுக்கு மகிழ்ச்சி விலைவிக்குமாறு கீர்த்தி மிக்க கௌரவர் சித்தவனாகிய பாட்டன் உயர்ந்த குரலில் சங்க நாதம் புரிக்்த சங்கை யூதினான். 12

ततः शङ्खाश्च भेर्यश्च पणवानकगोमुखाः ।

सदसैवाभ्यहन्यन्त स शब्दस्तुमुलोऽभवत् ॥१३॥

அப்பால், சங்குகளும், பேரிகைகளும், தம்பட்டங்களும், பணவகளும், கொம்புகளும் திடீரென ஒலித்தன. அஃது பேரோசையாயிற்று. 13

ततः श्वेतैर्हयैर्युक्ते महति स्यन्दने स्थितौ ।

माधवः पाण्डवश्चैव दिव्यौ शङ्खौ प्रदध्मतुः ॥१४॥

மகிழ் பெள்ளைக் குதிரைகள் பட்டிய பெருந்தேரில் கீற்ற மாதவனும் பார்த்தனும் (தம் முனைய) தேவச் சங்குகளை யூதினார். 14

राज्ञजन्यं हृषीकेशो देवदत्तं धनंजयः ।

गौण्डं दध्मौ महाशङ्खं भीमकर्मा वृकोदरः ॥१५॥

கண்ணன் பாஞ்சஜன்யத்தை ஓங்கினான்; தேவ
தத்தம் என்ற சங்கை தருஞ்ஜயன் ஒலித்தான்;
கௌண்டங்குரிய செமல்களோ புடைய ஓசை
மற்று வீமன் பெண்களிடம் என்ற பெருஞ்
சங்கை ஓங்கினான். 15

धनन्तविजयं राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ।

नकुलः सहदेवश्च सुघोषमणिपुष्पकौ ॥ १६ ॥

குந்தி மகனாகிய யுத்திஷ்டிராஜன்: அந்தவன்ஜ
யன் என்ற சங்கையுடன், நகுலனும் ஸுஹதேவ
னும் (முஹமே) ஸுகேசனும், மணிபுஷ்பகம்
என்ற சங்குகளிடம் ஓங்கினான். 16

काश्यश्च परमेष्वासः शिखण्डी च महारथः ।

धृष्टद्युम्नो विराटश्च सान्यकिश्वापराजितः ॥१७॥

வீக்ஷானிகளில் மிகச் செந்த காசிராஜனும்,
மஹாரதனாகிய சிகண்டியும், திருவிடத்தும்சனும்,
விராடனும், வெல்லப்படாத ஸாத்யகியும், 17

द्रुपदो द्रौपदेयाश्च सर्वशः पृथिवीपते ।

सौभद्रश्च महाबाहुः शङ्खान्धमुः पृथक्पृथक् ॥

தருபதனும் துறோபஸ்த மக்களும், டேருங்
தோளாடயவனாகிய சுடத்திரை மகனும்,
சௌந்திரியை தத்தம் சங்குக்கோ வலித்தவர்,
மஹாபாஹு தலைவனே! 16

स घोषो धार्तराष्ट्राणां

हृदयानि व्यदारयत् ।

नभश्च पृथिवीं चैव

तुमुलो व्यनुनादयन् ॥ १७ ॥

அந்தப் பேரு முழக்கம் காசோடும் மண்ணை
டம் உடனெலிக்கச் செய்வதாகப், திருதராஷ்ட்
ட்ராக் சுட்டத்தாரின் கெஞ்சுகளோப் பிளங்
தது. 19

இங்கு மிகுந்த தலைவனென்று திருத
ராஷ்ட்ரனோ கதை சொல்லி வரும் ஸஞ்ஜயன்
விளக்கினார்.

अथ व्यवस्थितान्दृष्ट्वा
धार्तराष्ट्रान्कपिध्वजः ।

प्रवृत्ते शस्त्रसम्पाते

धनुस्त्रयस्य पाण्डवः ॥ २० ॥

அப்பால், (ஐந்து திறத்தும்) அம்புகள் பறக்கத்
தொடங்கின. அப்போது குங்குப் கொடி
பறந்த பார்த்தவர் திருதாரஸ்ட்டாக கூட்டத்
தொடக்கொண்டி வில்லை மேல் திகில்கொண்டு, 20

हृषीकेशं तदा वाक्य-

मिदमाह महीपते ।

सेनयोद्धभयोर्मध्ये रथं

स्थापय मेऽच्युत ॥ २१ ॥

கண்ணனப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:
"அச்சுதா, படைத் திரண்டிருக்கும் நடுவில் என்
தலையாக கொண்டு 'அந்திக' வந்து.
கேளாய், திருதாரஸ்ட்டா நிறுத்தே!" 21

अर्जुन उवाच—

यावदेतान्निरीक्षेऽहं योद्धु-
कामानवस्थितान् ।

कैर्मया सह योद्धव्य-

मस्मिन्नणसमुद्यमे ॥ २२ ॥

அர்ஜுனன் கொல்முக்கிறான்—

“சமணா விரும்பி நிற்கும் இவர்களை நான்
பார்க்க வேண்டும். இந்தப் போர்த் தொடக்
கத்தில் என்னோடு டோர் செய்யக் கடவோர்
யாவர் ?

22

योत्स्यमानानवेशेऽहं

य एतेऽत्र समागताः ।

धार्तराष्ट्रस्य दुर्वुद्धे-

युद्धे प्रियाचिकीर्षवः ॥ २३ ॥

கெட்ட மதி கொண்ட தர்மோதன்னுக்குப்
பிரிவு செய்யும் எண்ணம். இங்கு போர் செய்
யத் திரண்டு தீர்போரை என் காரண வேண்டும்”
என்றான்.

23

सञ्जय उवाच—

एवमुक्तो हृषीकेशो

गुडाकेशेन भारत ।

सेनयोरुभयोर्मध्ये

स्थापयित्वा रथोत्तमम् ॥ २४ ॥

ஸஜ்ஜய உவாசு—

(கேளாய்) பரம ஹட்டாசே, தீர்த்தனம்
பார்த்தனுலாத்தது வேட்ட கன்னடம் மிகவும்
மென்மை கொண்ட அத்நேரை நிரண்டு படை
களுக்கு மீட்டவே கொண்டி ருந்திருந். 24

भीष्मद्रोणप्रमुखतः

सर्वेषां च महीक्षिताम् ।

उवाच पार्थ पश्यैतान्

समवेतान्कुरुनिति ॥ २५ ॥

மீட்டமனுக்கும் துரோணனுக்கும் மஹேஸ்வர
தீர்த்தருக்கு மெதிதே நேரை நிறுத்திக்
கொண்டு:—“பார்த்தா! இங்கு கூடி நிற்கும்
கௌரவரைப் பார்!” என்றுந். 25

तत्रापश्यत्स्थितान्पार्थः पितृनथ पितामहान् ।
आचार्यान्मातुलान्भ्रातृन्पुत्रान्पौत्रान्सखींस्तथा

அங்கு பார்த்ததும் தந்தையுடைய தந்தையரும்,
பாட்டன்மாரும், குருக்களும், மாமல்களும், அண்ணன்
சம்பந்திகளும், மக்களும், பேரரும், தோழர்
களும் திர்ப்பவர்களுடையர். 26

श्वशुरान्सुहृदश्चैव सेनयोरुभयोरपि ।
तान्समीक्ष्य स कौन्तेयः सर्वान्वन्धूनवस्थितान्

அங்குள்ளோம் மாமன்மாரும், நண்பர்களும், உர
விலரெல்லாரும் திரண்டு படைகளிலும் திர்சுக்
கண்டு, குந்தி மகருகிய அப் பார்த்ததும் — 27

कृपया परयाऽऽविष्टो विषीदन्निदमब्रवीत् ।
दृष्ट्वेमं स्वजनं कृष्ण युयुत्सुं समुपस्थितम् ॥२८॥

மிகவும் இரக்க முற்றினவனாகத் தயவுடைய
கொண்டிருந்தார். “கண்ணா, பேரர் செய்து
கொண்ட இவ்வு திரண்டு வரும், சுற்றத்தார்
களைக் கண்டு, 28

வேதந்தி மம காசாணி முகம் ச பரிசுப்யதி ।

மேயுத்ய ஶரீரே மே ரோமஹர்பத்ய ஜாயதே ॥ ௨௯ ॥

என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். 29

காண்டிவ் ச்ஞசதே ஹஸ்தாஸ்வகந்நேவ பரிஹதே ।

ந ச ஶக்னோம்யவஸ்தாதும் ஶ்ரமதீவ ச மே மனஃ ॥ ௩௦ ॥

என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். 30

நிமித்தானி ச பச்யாமி விபரீதானி கேசவ ।

ந ச த்ரேயோ஽நுபச்யாமி ஹவ்யா ஶ்வஜநமாஹவே ॥ ௩௧ ॥

என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். 31

என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். என்னைவென்று சொல்லுகின்றேன். 31

न काङ्क्षे विजयं कृष्ण

न च राज्यं सुखानि च ।

किं नो राज्येन गोविन्द

किं भोगैर्जीवितेन वा ॥ ३२ ॥

கண்ணா, நான் வெற்றியை விரும்புகிலேன். ராஜ்யத்தையும், இன்பங்களையும் வேண்டுகிலேன். கோலிந்தா, கமக்கு ராஜ்யத்தால் ஆன தென்? இன்பங்களால் ஆகத்தென்? உயிர் உயிர்கையாலேனு மாகத்தென்னே?

येषामर्थे काङ्क्षितं नो

राज्यं भोगाः सुखानि च ।

त इमेऽवस्थिता युद्धे

प्राणांस्त्यक्त्वा धनानि च ॥ ३३ ॥

யாவர் பொருட்டு நான் ராஜ்யத்தையும் பேசுங்களைமும் இன்பங்களையும் விரும்புகிறோமே. அவர்கள் உயிரையும் செவ்வங்களைமும் துறந்தேராய் இங்கு வந்து சிற்கிறார்கள்.

आचार्याः पितरः पुत्रा-
स्तथैव च पितामहाः ।
मातुलाः श्वशुराः पौत्राः
श्यालाः संवन्धिनस्तथा ॥ ३४ ॥

குருக்களும், தந்தையரும், மக்களும், பாட்
டர்களும், மாதலரும், மாமன்மாரும், பேசு
தாய், மைத்தனரும், ஸம்பந்திகளும் (இங்
கனம்.) 34

अप्य हन्तुमिच्छामि घ्नतोऽपि मधुसूदन ।
अत्र त्रैलोक्यराज्यस्य हेतोः किं नु मदीकृते ॥

அவன் உதனும், யான் கொல்லப்படுதலும் இவர்
அங்கு கொல்ல விரும்புகிறேன். மூலக்கிள்
பெறுதற்கெனினும் (இது செய்யென்.)
என் பொருட்டுச் செய்தனே? 35

अप्य धार्तराष्ट्रान्नः का प्रीतिः स्याज्जनार्दन ।
अस्मेवाधयेदस्मान्दत्तवानाततायिनः ॥ ३५ ॥

அவன்! திருதராஷ்டிரத் கூட்டத்தாரைக்
கொல்லுவான் என்ன இன்பத்தை உண்டாக்கப்
பெறுதற்கு? இந்தப் பாசிகளைத் கொல்லுதலுல்
என்ன பயனே சாரும். 36

तस्मान्नाहं वयं हन्तुं धार्तराष्ट्रान्स्वयान्धवान् ।
स्वजनं हि कथं हत्वा सुखिनः स्याम माधव ॥

இதனால், சுற்றத் தாராஸ்திர பிசுநராஸ்திர
ஊக்கத்தாலாக் கொல்வது மறங்கும் தகவல்.
மாதவா, பன் ஊக்கமாக் கொல், பன் நாம் இன்
புந், பிசுந் ப வெப்படி? 37

यद्यप्येते न पश्यन्ति लोभोपहतचेतसः ।
कुलक्षयकृतं दोषं मित्रद्रोहे च पातकम् ॥ ३८ ॥

இவர்கள் மனுவால் எப்போதும் இவர்கள்
குலத்தைய ஊப்பில் விடவும் தீங்காகவும், நன்
படுக்குச் ச செல்வ, மூன்ச பாதகத்தையும்
கொல்லிவாழ்வதும், 38

कथं न ज्ञेयमस्माभिः पापादस्मान्निवर्तितुम् ।
कुलक्षयकृतं दोषं प्रपश्यद्भिर्जनार्दन ॥ ३९ ॥

ஊகாந்தவ, குல நாகத்தால் எப்பதும் குந்
நிதவா பனாந்த நாம் இப் பா...த்தினி...
விவதும் உயி யுரிபா, குப்பதென்னே? 39

குலक्षயே प्रणश्यन्ति कुलधर्माः सनातनाः ।

यमे नष्टे कुलं कृत्स्नमधर्माऽभिभवत्युत ॥ ४० ॥

குல சாசனத்தால் என்ன முன்ன குலத்திற்கு என்
பெயர். தர்மம் அழிந்ததும் குல சூத்த
ரால் அதர்மம் குழிந்ததற்கும். 40

अधर्माभिभवात्कृष्ण प्रदुष्यन्ति कुलस्त्रियः ।

स्त्रीषु दुष्टासु वार्ष्णेय जायते वर्णसङ्करः ॥ ४१ ॥

நன்முற, அதர்மம் குழிந்ததால் குலத்திற்கு
கெட்டுப் போகிறார்கள். சூத்தனரி குலத்
தெய்வத்தால், மாதர் தெய்வத்தால் வர்ணம்
சுதப்ப முண்டாகிறது. 41

सङ्करो नरकायैव कुलघ्नानां कुलस्य च ।

पतन्ति पितरो ह्येषां लुप्तपिण्डोदकक्रियाः ॥ ४२ ॥

அக் குழப்பத்தால் குலத்தார்த்தும் அதனை
அழித்தார்த்தும் சாக மெற்படுகிறது. பிண
தருண்டவ பிண்தர்கள் பிண்தமும் நீரு மன்றி
விழ்ச்சி பெறுகிறார்கள். 42

दोषैरेतैः कुलग्नानां वर्णसङ्करकारकैः ।

उत्साद्यन्ते जातिधर्माः कुलधर्माश्च शाश्वताः ॥

வாணக் குழப்ப முண்டாகும்படி குலக் கேடர்
செய்யும் இக் குற்றங்களால் ஜாதி தர்மங்களும்
தொன்று தோட்டுள்ள குலதர்மங்களும் எடு
பட்டுப் போகின்றன.

43

उत्सन्नकुलधर्माणां मनुष्याणां जनार्दन ।

नरके नियतं वासो भवतीत्यनुशुश्रुम ॥ ४४ ॥

ஜகார்தன, குலதர்மங்கள் எடுபட்டுப் போன
மனிதருக்கு எக்காலும் நரகத்தில் வாஸு மென்று
கேள்விப் படுகிறோம்.

44

अहो वत महत्पापं कर्तुं व्यवसिता वयम् ।

यद्राज्यसुखलोभेन हन्तुं स्वजनमुद्यताः ॥ ४५ ॥

அக்தோ! அரசு விடப்படுகிற விஷயத்து சுற்றத்
தாரைக் கொல்ல முற்படும் நாம் பெரிய பாவஞ்
செய்யத் தலைப்பட்டோம்!

45

ஐ மமபுரீகாரமசஸ்வ் சஸ்வபாணய: ।

கனராஜா ரணே ஹந்யுஸ்தந்மே க்ஷமதரம் பவேத் ॥ 46 ॥

— உய் லாபுத மில்லாமல், எதிர்த்தகாமல் நிற்கு
பெரியோர் இந்த சிருதராகத்தாக் கூட்டத்தார்
பெரியாணிகளாய்ப் போசில் மடித்து விடலும்
பெரியானக்குப் பெரிய கண்ணமேயாம். 46

மஹய உவாச—

एषमुक्त्वाऽर्जुनः सङ्ख्ये

रथोपस्थ उपाविशन् ।

विसृज्य सशरं चापं

शोकसंविशमानसः ॥ 47 ॥

ஸகீஜயன் சோல்புகிறன்—

செருக் களத்தில் இப்பாறு சோல்லிவிட்டுப்
பார்த்தன் அம்புகளையும் வில்லையும் எறிந்து
போட்டுத் துயரில் மூழ்கிய மனத்தனாய்த்
தெர்ப் பீடத்தில் மேலுட்கார்த்து கொண்
டான்.

द्वितीयोऽध्यायः

இரண்டாம் அধ্যாயம்.

ஸாங்க்யமோகம்.

सत्य उवाच—

त तथा कृपयाऽऽविष्ट-

मश्रुपूर्णाकुलक्षणम् ।

विप्रीदन्तमिदं वाक्य-

मुवाच मधुसूदनः ॥ १ ॥

சரஸ்வதி கொல்லுகிறாள்—

சரஸ்வதி கொல்லுகிறாள்—
சரஸ்வதி கொல்லுகிறாள்—
சரஸ்வதி கொல்லுகிறாள்—
சரஸ்வதி கொல்லுகிறாள்—
சரஸ்வதி கொல்லுகிறாள்—
சரஸ்வதி கொல்லுகிறாள்—
சரஸ்வதி கொல்லுகிறாள்—
சரஸ்வதி கொல்லுகிறாள்—
சரஸ்வதி கொல்லுகிறாள்—
சரஸ்வதி கொல்லுகிறாள்—

श्रीभगवानुवाच—

कुतस्त्वा कदमलमिदं
विषमे समुपस्थितम् ।
अनार्यजुष्टमस्वर्ग्य-
मकीर्तिकरमर्जुन ॥ २ ॥

ஸ்ரீ பகவான் கோமுகேநா—

இந்த முட்கடலில் கும்மலம் கச செல்லா
கீ எங்கிருந்து பெற்றும்? இஃது ஆர்யருக்குத்
தகாது. அனாரியனைதத் தடுப்பது; அபகீர்த்தி
தருவது—அர்ஜுனா!

क्लैश्यं मा स्म गमः पार्थ
नैतस्वय्युपपद्यते ।

भुद्रं हृदयदौर्बल्यं
त्यक्त्योत्तिष्ठ परन्तप ॥ ३ ॥

பார்த்தா, பெருந்தன்மை மடைமாதே! இது
வினக்குப் பொருத்தாது. இப்பிட்ட மனத்
தளர்ச்சியை நீக்கி எழுந்து கில்; படைவரைச்
சுடுவோனே!

बहुन उवाच—

कथं भीष्ममहं सङ्ख्ये द्रोणं च मधुसूदन ।
 इषुभिः प्रतियोत्स्यामि पूजार्हावरिसूदन ॥ ४ ॥

சீதாபுளவன் கோவ்லுகிறான்—

மதஸூதனா, சீஷமகேதும் துரோணனையும்
 பாரில் அம்புகளால் எப்படி எதிர்ப்பேன்?
 உங்கள் தொழுதற் குரியர்; பணகம் வர யறிப்
 போய்! 4

गुरुनहत्वा हि महानुभावान्
 श्रेयो भोक्तुं भैक्ष्यमपीह लोके ।
 हत्वाऽर्थकामास्तु गुरुनिहैव
 भुञ्जीय भोगाद्युधिरप्रदिग्धान् ॥ ५ ॥

பெரியோராகிய குருக்களாகக் கொல்லாமல்,
 உலகத்தில் பிச்சை யெடுத்தாண்பதும் கூன்று.
 பொருளை வீரூட்டும் குருக்களாகக் கொன்று
 நாம் துய்க்கும் இன்பங்கள் உதிரத்திற் (ரத்
 தத்தில்) கலத்தனவாம். 5

न चैतद्विद्मः कतरन्नो गरीयो
 यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः ।
 यानेव हत्वा न जिजीविषाम-
 स्तेऽवस्थिताः प्रमुखे धार्तराष्ट्राः ॥ ६ ॥

மறநீ, நம் தடர்களை வென்றால், தா-
 கள் எம்மட வென்றால்—தெற்றின் எது
 கமக்கு மேலாக மேலாக நிற்கக்கூடில்லை.
 எம்மட வென்றால் நம் உயிர் கொண்டு
 உயிர் விடுக்கொடுக்க, அந்தவைய இருதரங்கி
 டீரக் கூட்டத்தார் உயர் முனியால் உயர் நிற்
 கிறார்கள்.

6

कार्पण्यदोषोपहतस्वभावः
 पृच्छामि त्वां धर्मसम्मूढचेताः ।
 यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे
 शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम् ॥ ७ ॥

வினா எண் 105. காரைக்கால் நகரில் உள்ள
ஆம், அம்மீ திருவாரங்குண்டி ராமஸ் மடத்தில்
பெட்டன், யாங் உள்ளதைக் கொடுத்தும், அம்மீ
இருப்பதை அங்கு சந்தைப் படுத்தித்
சொல்லுக. நான் உட்கார், உள்ளேயே சரண
பெட்டன் புத்தகேன். கட்டளை தருக.

न हि प्रपश्यामि ममापनुद्याद्
यच्छोकमुच्छोषणमिन्द्रियाणाम् ।

अत्राप्य भूमावसपत्नमृद्धं

राज्यं सुराणामपि चाधिपत्यम् ॥ ८ ॥

மேன்மை நோக்கத்துடன் செல்லுமாறு
பெறலாம். அந்த உறுதியை
பெறலாம். மனச்சுறுப்பு யுத்தம்
இந்தக் காலம் எம்மை விட்டு
மேன்மை நோக்கத்துடன்

सञ्जय उवाच—

एवमुक्त्वा हृषीकेशं

गुडाकेशः परन्तपः ।

न योत्स्य इति गोविन्द-

मुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह ॥ ९ ॥

ஸகீஸ்யம் கோவிந்தேவ—

பகவதரைக் கொளுத்தும் பார்த்தனைக்கு

பக விரை காக்கும் பகடனை நோக்கிப்

“பொரணிப் புரியென்” என்று

உரம் புதைத்திருந்தான்.

9

तमुवाच हृषीकेशः प्रहसन्निव भारत ।

सेनयोरुभयोर्मध्ये विषीदन्तमिदं वचः ॥ १० ॥

பாரதா, அப்போது கண்ணன் புன்னகை
புத்து, இரண்டு படைகளுக்கும் கடுவே துய
ருற்று கின்ற பார்த்தனை நோக்கி இவ்வசை
முரைக்கொன் :—

10

ஸ்ரீமகவானுதாச—

அஸோச்யானந்வஸோசஸ்த்வ

புஜாஸாஸாஸ்து ஡ாபஸே ।

ஸதாஸூனஸதாஸூஸ்து

நானுஸோசஸ்தி பஸிஹதா: ॥ 11 ॥

ஸ்ரீ பகவான் ஸோஸ்யஸ்துஸ்—

துயர்ப் படத் தகாதார் பாகுட்தித்

துயர்ப் படுகின்றார்..

ஸூரன் ஸூரகஸு ஸூரகத்தஸும் !

இதந்தார்க் கேஸும் இஸுந்தார்க் கேஸுத்

துயர் கோசார் ஸுஸுர்.

11

ந த்வேஸாஹ் ஸாது நாஸந த்வநேஸே ஸநாஸிபா: ।

ந சைவ ந ஡ஸிஸ்யாஸ: ஸவ்ஸ வயஸத: பரஸு ॥ 12 ॥

இதன் முன் ஸக்காலத்திலும் தான் இல்லா

ஸுத்திலேன். ஸீஸம் இஸ்குஸ்த ஸேஸ்தர் யாஸ

ஸும் ஸப்பஸிஸே. இஸி தாம் ஸஸ்தஸுத்தும் இஸ

ஸாமத் பாகஸம் ஡ாட்டோம்.

12

देहिनोऽस्मिन्यथा देहे कौमारं यौवनं जरा ।
तथा देहान्तरप्राप्तिर्धीरस्तत्र न मुह्यति ॥ १३ ॥

ஆத்மாவைக்கு இவ்வடவல் உடம்பம் பின்னிப்
பிராமமும், இவ்வடவல், முன்புத் தீதரன்நுகன்
நிலவே, அதன் கீழ் உத்தொரு சீரப் பிறப்பு
பெறான். இவ்வு. தீதரன் அது கலங்கமாட்டான்.

मात्रास्पर्शास्तु कौन्तेय शीतोष्णसुखदुःखदाः ।
आगमापायिनोऽनित्यास्तांस्तितिक्षस्व भारत ॥

குந்தியன் மகனே, குளிர்சூயம் வெப்பத்தை
யும், ஆப்பத்தை யும் உற்பத்தியும் தரும்
இவ்வுத்தரன் தீதரன்நுகன் தோன்றி உரை
யும் இவ்வுத்தரன், உத்தொரு பிறப்பினால்,
பாரதா, அபற்றைப் பொறுத்துக்கொள். 14

यं हि न व्यथयन्त्येते पुरुषं पुरुषर्षभ ।
समदुःखसुखं धीरं सोऽमृतत्वाय कल्पते ॥ १५ ॥

யான் இவ்வுத்தரன் உத்தொரு பிறப்பினால்,
குந்தியன் இவ்வடவல் கொள்வான், அந்த
தீதரன், உத்தொரு திருக்கத் தருவான். 15

अनतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सतः ।
अनयोरपि दृष्टोऽन्तस्त्वनयोस्तत्त्वदर्शिभिः ॥

தன்மம் உண்டாம் 1748. தன்மை இல்
அதற்காது. உண்மை மற்றது உண்மையின்
தன்மை உண்டாம் 1748.

16

अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं ततम् ।
विनाशमव्ययस्यास्य न कश्चित्कर्तुमर्हति ॥ १७॥

தன்மம் முழுதும் பரந்தும் பொருள்
தன்மத்தின்மேல்; இவ்வுண்மையின்
தன்மை மற்றது.

17

अन्तवन्त इमे देहा नित्यस्योक्ताः शरीरिणः ।
अनाशिनोऽप्रमेयस्य तस्माद्युध्यस्व भारत ॥ १८॥

ஆதம் சரீரன்; அந்நிவான்; அந்நிவான்
சரீரன். எனினும் அ. நான் ம. உண்டாம்
அந்நிவான் என்பர். ஆதல், பரந்தம்,
பொருள் செய்.

18

य एनं वेत्ति हन्तारं
 यश्चैनं मन्यते हतम् ।
 उभौ तौ न विजानीतो
 नायं हन्ति न हन्यते ॥ १९ ॥

இவன் கொல்லா சென்று கீனைப்போனும்,
 கொல்லப் படுவானென்று கீனைப்போனும்—
 இருவரும் அறியாதார். இவன் கொல்லு
 மில்லை, கொலை யுன்பது மில்லை. 19

न जायते म्रियते वा कदाचि-
 द्नायं भूत्वा भविता वा न भूयः ।
 अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो
 न हन्यते हन्यमाने शरीरे ॥ २० ॥

இவன் பிறப்பது மில்லை; எக்காலத்திலும்
 இறப்பது மில்லை. இவன் ஒரு முகூர்த்தமருத்து
 பின்னர் இல்லாத போகது மில்லை. இவன்
 பிறப்பற்றான்; அனாததன். இவன் சாகாததன்;
 பழையோன்; உடம்பு கொல்லப் படுகையில்
 இவன் கொல்லப் படான். 20

வினா஽விநாஸினம் நித்யம் ய எநமஜமவ்யயம் ।

கயம் ச புருஷஃ பார்த்த கம் ஘ாதயதி ஹந்தி கம் ॥

என்ப பொருள் அநிவந்தனம், நிறப்பற்றை,
எனது முடிவு—இந்தன முணர்வாகக் கொல்வ
பொருள்? அடல் கொல்லப்ப தெண்ணை? 21

வாஸாஸி ஜிர்ணானி யதா விஹாய

நவானி சூஹாதி நரோ஽பராணி ।

ததா ஶரீராணி விஹாய ஜிர்ணா-

ந்யந்யானி சயாதி நவானி தேஹி ॥ 22 ॥

எனது துணிவைக் கழற்றி யெறித்து விட்டு,
புதிய துணிவைக் கொள்ளுமாறு போல்,
உம்மா னைந்த உடல்களைக் களைத்து புதியன
—நிறை வந்துகொள். 22

நைனம் சிந்தந்தி ஶக்ராணி நைனம் தஹதி பாவகஃ ।

ந சைனம் க்ஷேத்யந்த்யாபா ந ஶோபயதி மாகுதஃ ॥ 23 ॥

இவனை ஆபதங்கள் கெட்ட மாட்டா; நீ
எரிக்காது, நீர் இவனை களைக்காது. காற்
துலார்த்தாது. 23

अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोथ्य एव च ।

नित्यः सर्वगतः स्थाणुरचलोऽयं सनातनः ॥

உனத்தும் கசிவான்; உனத்திற்கும், உனத்திற்கு
மும், உனத்திற்கும் அசிவான், சேயன்; எங்
கும் வினாத்தான், உறுதி உடையான், அனசமா
தான். என்ற மருப்பான். 24

अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयमविकार्योऽयमुच्यते ।

तस्मादेवं विदित्वैनं नानुशोचितुमर्हसि ॥ २५ ॥

தெரிந்தக் காணன் சிந்தனைக் கசிவான்

மாறுத உள்வந்தா லென்ப!

ஆதலால் இவனை திந்தனம் அறிந்து நீ

தயர்ப் படா நிரூக்கக் கடவாம். 25

अथ चैनं नित्यजातं नित्यं वा मन्यसे मृतम् ।

तथापि त्वं महाबाहो नैनं शोचितुमर्हसि ॥ २६ ॥

அன்றி, நீ உடனை சிந்தனமும் பிறந்து சிந்த
னும் மஃபாஹென்று கருதினால், அப்போதும்,
பெருந்தோளுடையாய், நீ இவன் பொருட்டுத்
தயருவ் தகாது. 26

ज्ञातस्य हि ध्रुवो मृत्यु-
ध्रुवं जन्म मृतस्य च ।

नस्मादपरिहार्येऽर्थे
न त्वं शोचिषुमर्हसि ॥ २७ ॥

• உகைத் தாது துறவி, மெலிதில், செந்தாமரன்
• துறவி மெலிதில், இத்த லெகி கொழுந்
• இத்த லெழுந்தருளில் மரு யுத்தம். 27

अव्यक्तादीनि भूतानि
व्यक्तमध्यानि भारत ।

अव्यक्तनिधनान्येव
तत्र का परिदेवता ॥ २८ ॥

• அதா, உயிர்களுள் அரஃபம் தெரிவிக்கலை ;
• இன்னும் தெரிகையாயது ; இவற்றின் இயல்பு
தெரிவிக்கலை. அந்நில் அரஃபம் படுபு
• இன்னே ?

आश्चर्यवत्पश्यति कश्चिदेन-

माश्चर्यवद्ब्रूदति तथैव चान्यः ।

आश्चर्यवच्चैनमन्यः शृणोति

श्रुत्वाऽप्येनं वेद न चैव कश्चित् ॥ २९ ॥

இந்த ஆத்மாவை

விமம்பென் ஒருவன் காண்டிருள்,

விமம்பென் ஒருவன் சொல்லிடுமொன்,

விமம்பென் ஒருவன் கேள்விடுள்,

கேட்கிறும். இதனை அறிவான் உத்தமன்.

29

देही नित्यमवध्यांऽयं देहं सर्वस्य भारत ।

तस्मात्सर्वाणि भूतानि न त्वं शोचितुमर्हसि ॥

பாரதா, என்னொருடம்பிடுமுன்ன இந்த
ஆத்மா கொல்ல முடிபாதவன், ஆகலால் நீ
எந்த உதிரிப் பொருட் தீம் உருக்குதல்
வேண்டா, - 30

अधर्ममपि चावेक्ष्य न विकम्पितुमर्हसि ।

अन्याद्वि युद्धाच्छ्रेयोऽन्यत्क्षत्रियस्य न विद्यते ॥

அதர்மத்தைக் கருதிடும்படி கருங்குதல் இசை
அதன் போரைக் காட்டிலும் உயர்ந்த
பிற சுகம் மன்னர்க்குண்டே. 31

अच्छया चोपपन्नं स्वर्गद्वारमपावृतम् ।

अध्विनः क्षत्रियाः पार्थ लभन्ते युद्धमीदृशम् ॥

அச்சு வந்தெழுந்தது, திறந்த ஓடக்
கொண்டுவந்த வாயில் போன்றது, இத்
போர் போர் ஓடைக்கப் போகும் மன்னர்
கூடு முடையார். 32

अथ चेत्स्वमिमं धर्म्यं सङ्ग्रामं न करिष्यसि ।

अतः स्वधर्मं कीर्तिं च हित्वा पापमवाप्स्यसि ॥

அதன் இத்ததர்ம யுத்தத்தை நடத்தாமல்
அதனால், அதனால் அத்தர்மத்தையும்
அதையும் கொண்டு பாவத்தை யடை
வாய். 33

अकीर्तिं चापि भूतानि कथयिष्यन्ति तेऽव्ययाम्
सम्भावितस्य चाकीर्तिर्मरणादतिरिच्यते ॥ ३४ ॥

உலகத்தின் உலகநாடு மாற்றத் தகவல் முனை
பார்க்கும். புலக் கொள்கையோடு உலக வெப்பமும்
புலநெற்றி உலகநாடு, உலக கொள்கை உலகநாடு

भयाद्रणादुपरतं मेस्यन्ते त्वां महारथाः ।
येषां च त्वं बहुमतो भूत्वा यास्यसि लाघवम् ॥

சி அச்சந்தால் பெரிய வீட்டு விலையதார
முறாரதர் கருதுபவர்கள். அவர்களுடைய
கன்கு மதிப்பைப் பெற்ற கிண்கு. இதும
முடைவாய்.

अवाच्यवादांश्च बह्वन्वदिष्यन्ति तत्राहिताः ।
निन्दन्तस्तत्र सामर्थ्यं ततो दुःखतरं नु किम् ॥

உலகத்திலே நடப்பதைச் சொல்வதே தகவல்
உயர்ந்ததென்றால் சொல்லுவதற்கு, உன்
புறமையப் பதிலுமாகச், இதைக்காட்டிலும்
அதிகமான துன்பமெது? 36

हतां वा प्राप्स्यसि स्वर्गम्
जित्वा वा भोक्ष्यसे महीम् ।
तस्मादुत्तिष्ठ कौन्तेय
युद्धाय कृतनिश्चयः ॥ ३७ ॥

1. தலைநகரம் அமைந்திருக்கும் இடம். 2. தலைநகரம்
 3. தலைநகரம் அமைந்திருக்கும் இடம். 4. தலைநகரம்
 5. தலைநகரம் அமைந்திருக்கும் இடம். 6. தலைநகரம்

37

सुखदुःखे समे कृत्वा
लाभालाभौ जयाजयौ ।
ततो युद्धाय युज्यस्व
नैवं पापमवाप्स्यसि ॥ ३८ ॥

பம்பம், பம்பம், சீதலி, பெயர், செட்டி,
கால்; கிடந்தது நீக்கொண்ட கொண்டு
சார்க் கொருப் படுக, கிட்டொம் புர்த்தால்
பாவ மெய்தாய்.

38

एषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये
 बुद्धियोगे त्विमां शृणु ।
 बुद्ध्या युक्तो यया पार्थ
 कर्मबन्धं प्रहास्यसि ॥ ३९ ॥

இந்த மும் உயர்ந்த ஸாங்க்ய வழிப்படி புத்தி
 சொன்னேன். இனி யோக வழியால் சொல்லு
 கிறேன்; கேள். இந்த புத்தி கொண். உன்
 கர்மத் தோஷனைத் தீர்த்தி விடுவான். 39

नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति
 प्रत्यवायो न विद्यते ।
 स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य
 त्रायते महतो भयात् ॥ ४० ॥

இதில் முயற்சித் கற்றிவ்லை. இது உரம்பு
 மற்றுச் செவ்வகமல்ல. இந்த தீர்மத்தில் சிறி
 திருப்பினும், அஃதொருவனைப் பேரச்சத்தி
 னின்ற கப்பாற்றும். 40

வ்யவசாயாமிகா வுத்தி-

ரேகேஹ் கुरुநந்நதந ।

வதுஷாஸா ஹநந்தாஸ்த்

வுத்தயோ஽வ்யவசாயினாம் ॥ 41 ॥

தெய்வத்தோர்நாள்நாள் ! உத்தியோகம் புத்தி
- - - - - உத்தியோகம் புத்தி
- - - - - தெய்வத்தோர்நாள்நாள் ! உத்தியோகம் புத்தி
- - - - - உத்தியோகம் புத்தி

யாமிமாं புஷ்பிதாं வாசம்

பவதந்த்யவிபஸ்தித: ।

வேதவாதரநா: பார்த்

நான்யதஸ்திதி வாதிந: ॥ 42 ॥

தங்கனின் தெய்வத்தோர்நாள்நாள் ! உத்தியோகம் புத்தி
- - - - - தெய்வத்தோர்நாள்நாள் ! உத்தியோகம் புத்தி
- - - - - தெய்வத்தோர்நாள்நாள் ! உத்தியோகம் புத்தி
- - - - - தெய்வத்தோர்நாள்நாள் ! உத்தியோகம் புத்தி

कामात्मानः स्वर्गपरा
जन्मकर्मफलप्रदाम् ।
क्रियाविशेषबहुलां
भोगैश्वर्यगतिं प्रति ॥ ४३ ॥

இவர்கள் காரிகள், எவர்க்கதன் -
மாகக் கொண்டோர், பிறப்புக்கும்
பயன வேண்டுவோர்; பே-
ஆட்சியையும் வேண்டுவோர்; பல
இரையகளைக் காட்டிப் பேசுகிறார்கள்.

भोगैश्वर्यप्रसक्तानां
तथाऽपहृतचेतसाम् ।
व्यवसायात्मिका बुद्धिः
समाधौ न विधीयते ॥ ४४ ॥

இவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு
போகத்திலும் ஆட்சியிலும் ப-
ருடைய நிச்சயபுத்தி ஸமாதியில்
பெறாது,

विगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन ।

निर्द्वन्द्वो नित्यसत्त्वस्थो निर्योगक्षेम आत्मवान् ॥

முன்று குணங்களுக் குட்பட்ட அகற்றைக்
கொடுத்து வேதங்கள் பேசுகின்றன. அர்ஜுன,
நீ முன்று குணங்களுடங் கடத்தோனாகுக,
“ இருமைகளற்று, எப்போதும் உண்மையில்
நின்ற, போக வேண்டங்களைக் கருதாமல், ஆத்
மாவை வசப்படுத்தியவனாகுக. 45

यावानर्थ उदपाने सर्वतः सम्प्लुतोदके ।

तावान्सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः ॥ ४६ ॥

எங்கும் நீர் திரம்ப இடத்தில் ஒரு சிறு
குட்டம் என்ன பொருளுடைமது; அன்ன
பொருளை ஞானமுடைப பிராமணனுக்கு
வேதங்களுமுடைமது. 46

*இருமைகள் : உண்மை நிலை, ஒரு திருந்,
குளிர் வெப்பம் போன்ற இரண்டை வேகன்.

कर्मण्येवाधिकारस्ते

मा फलेषु कदाचन ।

मा कर्मफलहेतुर्भू-

मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि ॥ ४७ ॥

தொழில் செய்பதற் தான் உனக்கதிகார
முண்டு, அதன் பயன்களில் எப்போதுமே
உனக்கதிகாரமில்லை. செய்கையின் பயனைக்
கருதாதே; தொழில் செய்பாமலுமிராதே. 47

योगस्थः कुरु कर्माणि

सङ्गं त्यक्त्वा धनञ्जय ।

सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा

समत्वं योग उच्यते ॥ ४८ ॥

தனஞ்ஜயா, யோகத்தில் நின்று, பற்றை
சீக்கி, (வ. த்றி) தோல்விகளை நீகொனக்கொண்டு
யதொழில்களைச் செய்க. நடுநிலையே யோக
மெனப்படும்.

श्रीगणेशाय नमः कर्म बुद्धियोगाद्जनञ्जय ।

श्रीगणेशाय नमः कर्म बुद्धियोगाद्जनञ्जय ॥ ४९ ॥

சரணியா, *புத்தி யோகத்தைக் காட்டி
யும் கர்மம் ஓதுக்தொலை தாழ்த்தது. புத்தி
யால் சரணடை, பயனைக் கருதுவோர் லோபி
கள். (49)

बुद्धियुक्तो जहातीह

उभे सुकृतदुष्कृते ।

तस्माद्योगाय युज्यस्व

योगः कर्मसु कौशलम् ॥ ५० ॥

புத்தி புடையவன் தீங்கு நட்செய்கை நீச்
செய்கை இரண்டையுங் ஆறக்கிறான். ஆகலால்
நீ யோகத்திலே பொருந்தியீடு. யோகம் செயல்
களில் நிறமடாம். (50)

*புத்தி யோகம் = புத்தியில் லய்த்து சிற்றல்,
கர்மம் = தொழில்,

कर्मजं बुद्धियुक्ता हि फलं त्यक्त्वा मनोयि-
जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः पदं गच्छन्त्यनामयन् ।

புத்தியுடைய மேதாவிதன் செய்வதன்
பயனைத் துறந்து, பிறவித் தடு
ஆனந்தபதவி யடைகிறார்கள்.

यदा ते मोहकलिलं बुद्धिर्व्यतितरिष्यति ।
तदा गन्तासि निर्वेदं श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च ।

உனது புத்தி மோகக் குதம்பை
கடந்து செல்லுமானால், அப்போது நீ
பேசுவது கேட்கப்பட்டது என்ற இரண்ட
உரைக்கு வேறேன யேற்படாது.

श्रुतिविप्रतिपन्ना ते यदा स्थास्यति निश्चला
समाधावचला बुद्धिस्तदा योगमवाप्स्यसि ।

உனது புத்தி கேள்வியிலே கலக்கமுண்டா-
வதிலு கொண்டு, எயாவி நிலையில் அமை-
நிற்குமானால், அப்போது யோகத்தை அ-
வாய்.

समाधिस्थस्य केशव ।
किमासीत व्रजेत किम् ॥

சொல்லுகிறான் :—

சொல்லுகிறான் :—
கொண்ட அறிவுடன் எமாதி
பொருள் போகாது? எந்திர
சொல்லுகிறான்? எப்படி
சொல்லுகிறான்? 54

कामान्सर्वान्पार्थ मनोगतान् ।
मनोवृत्तमना तुष्टः स्थितप्रज्ञस्तदोच्यते ॥५॥

சொல்லுகிறான் :—

சொல்லுகிறான் :—
தருவது தன் மனதில் எழும் வீருப்
பொருள் துறந்து தன்னிலே தான்
பொருள் துறந்து, அப்போது எந்திர புத்தி
சொல்லுகிறான். 55

दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः
सुखेषु विगतस्पृहः ।

वीतरागभयक्रोधः

स्थितधीर्मुनिरुच्यते ॥ ५६ ॥

துன்பங்களிலே மனங்கெடாதவனாய்,
இன்பங்களிலே ஆவலற்றவனாய்,
அச்சமும் சினமும் தவிர்த்தானாயின்
அம் முனி,

மதியலே புதுதி வாழ்த்தவ னென்ப.

56

यः सर्वत्रानभिस्नेह-

स्तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम् ।

नाभिनन्दति न द्वेष्टि

तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५७ ॥

எவன் நல்லதும் கெட்டதும் வருமிடத்தே
எதனிலும் வீழ்ச்சி யற்றவனாய், ஆவலுறுவதும்
படைப்பது மின்றி யிருப்பானே, அவனுடைய
அறிவே நிலை கொண்டது.

57

यदा संहरते चायं

कुर्मोऽङ्गानीव सर्वशः ।

इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्य-

स्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५८ ॥

ஆமை தன் அடியவங்களை இழுத்துக் கொள்
வதுபோல், எப்பிறத்தும் விஷய பதார்த்தங்களி
னின்று புலன்களை யொருவன் பீடிக வல்லா
தாயின், அவனிடவே நிலைகொண்டது. 58

विषया विनिवर्तन्ते

निराहारस्य देहिनः ।

रसवर्जं रसोऽप्यस्य

परं दृष्ट्वा निवर्तते ॥ ५९ ॥

சுமைமக் கவராத ஜீவனிடமிருந்து விஷயங்
கள் தாமே நிலவிக்கொள்ளுகின்றன. எனிலும்
நீரிட முள்ள கனையுடன் மறப்ப
நிலை. பரம் பொருளைக் காண்டானாயின்
அக் கனையுந் தீர்த்துவிடும். 59

यततो ह्यपि कौन्तेय
 पुरुषस्य विपश्चितः ।
 इन्द्रियाणि प्रमाथीनि
 हरन्ति प्रसभं मनः ॥ ६० ॥

குத்தியின் மகனே, (தவ) முயற்சியுடைய
 புருஷனிடத்திலே கூட இந்திரியங்கள் உரம்பு
 கடந்து செல்லும்போது தம்முடன் மனத்தை
 யும் வலிய வாரிச் செல்கின்றன. 60

तानि सर्वाणि संयम्य
 युक्त आसीत मत्परः ।
 वशे हि यस्येन्द्रियाणि
 तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६१ ॥

அவற்றை டெல்லாம் கண்ணுத அடக்கி,
 யோகத்தில் அமர்க்தவனும், என்னைப் பரமாகக்
 கொண்டு, புலன்களை வசப் படுத்தி மைத்திரியப்
 பவன் எனவே, அந்நுடைய அறிவே தன்
 கொண்டது. 61

ध्यायतो विषयान्पुंसः सङ्गस्तेषूपजायते ।

सङ्गात्सञ्जायते कामः कामात्क्रोधोऽभिजायते ॥

மனதின் விஷயங்களைக் கருதுகிறபொழுது அங்கு
ல் பற்றுதலுண்டாகிறது. பற்றுதலால்
விருப்ப முண்டாகிறது. விருப்பத்தால் வெம்
பிறக்கிறது. 62

क्रोधाद्भवति सम्मोहः सम्मोहात्स्मृतिविभ्रमः ।

स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ॥

கொத்தால் மயக்கம்; மயக்கத்தால் ஸ்மருதின்
விவ்ரம்; ஸ்மருதின் விவ்ரத்தால் புத்தி நாசம்;
புத்தி நாசத்தால் அநிசிரும்பம். 63

गगद्वेषवियुक्तैस्तु विषयानिन्द्रियैश्चरन् ।

आत्मवश्यैर्विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छति ॥६४॥

கொதுகலும் பணக்கலும் இல்லாத சகல
சம்பந்த விவ்ரமான அநிசிரும்பத்தால்
பாடுவோனுய்த் தன் விஷயத்தால் உ
பாடுதல் ஆகியவையாகிறது. 64

प्रसादे सर्वदुःखानां हानिरस्योपजायते ।

प्रसन्नचेतसो ह्याशु बुद्धिः पर्यवतिष्ठते ॥ ६५ ॥

சாந்தி நிலையில் மனநிலைக்கு எல்லாத் துன்பங்களும் அதிகின்றன. சித்தம் சாந்தி பெற்ற பின் ஒருவழியைப் புத்தி விவரலிலே தலைப்படுகிறது.

65

नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य न चायुक्तस्य भावना ।

न चाभावयतः शान्तिरशान्तस्य कुतः सुखम् ॥

மோக மல்லாத. னுக்கு புத்தி யில்லை. மோக மல்லாத. னுக்கு மனோபாவனை யில்லை. மனோபாவனை யில்லாத. னுக்கு சாந்தி யில்லை. சாந்தி யில்லாத. னுக்கு இன்பமேது?

66

इन्द्रियाणां हि चरतां यन्मनोऽनुविधीयते ।

तदस्य हरति प्रज्ञां वायुर्नावमिवाम्भसि ॥ ६७ ॥

இந்திரியங்கள் சல்கனையில் ஒருவழியைப் பின்பற்றிச் செல்லுமாயின், அம்மனம் நடையில் தோணிமயக் காற்றை மோதுவது போல் அறிவை மோதுகிறது.

67

तस्माद्यस्य महाबाहो

निगृहीतानि सर्वशः ।

इन्द्रियाणीन्द्रियार्थभ्य-

स्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६८ ॥

ஆதலால், பெருக் தோளாய், யாங்கனும் விஷயங்களினின்றும் இந்தியங்களைக் கட்ட வந்தான் எனவே, அவனறிவே நிலை கொண்டது. 68

या निशा सर्वभूतानां

तस्यां जागर्ति संयमी ।

यस्यां जाग्रति भूतानि

सा निशा पश्यतो मुनेः ॥ ६९ ॥

எல்லா உயிர்களுக்கும் இரவுகிட நேரத்தில், என்னக் கட்டிய) முனி விழித்திருக்கிறான். எல்லா உயிர்கள் விழித்திருக்கும் நேர மெதுவோ முனி கிரவ.

आपूर्यमाणमचलप्रतिष्ठं

समुद्रमापः प्रविशन्ति यद्वत् ।

तद्वत्कामा यं प्रविशन्ति सर्वे

स शान्तिमाप्नोति न कामकामी ॥ ७० ॥

கடலில் நீர்த் தொகுதிகள் வந்து விழுதையில்
அது மேன்மேலும் நீர்ப்புதற் குரிதாய் அசையா
நிலை கொண்டிருப்பது போலே, வீருப்படங்கள்
தவ்னுள்ளே புகும்போது இயல்வான் எவனோ
அவன் சாந்தி உடைகிறான். வீருப்படங்களை
வீரும்புடவான் அதனை உடையான்.

70

विहाय कामान्यः सर्व-

भुमांश्चरति निःस्पृहः ।

निर्ममो निरहंकारः

स शान्तिमधिगच्छति ॥ ७१ ॥

இச்சை யற்றான், எல்லா இன்டங்களையுந்
துறந்தான், என தென்பதற்றான், மா னென்ப
தற்றான், அவனே சாந்தி நிலை உடைகிறான்.

71

॥॥ ब्राह्मी स्थितिः पार्थ नैनां प्राप्य विमुह्यति ।
स्थित्वाऽस्थामन्तकालेऽपि ब्रह्म निर्वाणमृच्छति ॥

பந்தா, இது பிரம்ஸ்டிரி. இதை யடைந்
தான் பிறகு மயங்குவதில்லை. இறுதிக் காலத்தி
ல், இது இதுவிலை கொள்வோன் பிரம்ஸ்டிரி
யை மெய்துகொள்.

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
सांख्ययोगो नाम
द्वितीयोऽध्यायः ।

இங்ஙனம் உட்கிஷத்தும், பிரம வித்தையும்,
யோக சாஸ்திரமும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜான
ஸம்பாஷணையு மாகிய ஸ்ரீ மத் பகவத்
கீதையில் “ ஸாங்க்ய யோகம் ” என்ற
இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

तृतीयोऽध्यायः

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

காட்டமோகம்.

भर्जुन उवाच—

ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते

मता बुद्धिर्जनार्दन ।

तत्किं कर्मणि घोरे मां

नियोजयसि केशव ॥ १ ॥

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான் :—

ஐயார்த்தன, செய்கையைக் காட்டிலும்
புத்தியே சிறந்த தென்பது நின் கொள்கையாயின்
இந்தக் கொடிய செய்கையில் என்னைப் புகுத்
துவ.கென்னே, கேசவா ?

॥ १ ॥ अमिधेणव वाक्येन बुद्धि मोदयसीव मे ।
॥ २ ॥ एकं यद निश्चित्य येन श्रेयोऽहमाप्नुयाम् ॥ २ ॥

॥ १ ॥ பரமான் பேச்சினால் என் புத்தியை மயக்
கூட்டுகின்றாய். ஆதலால் எது எனக்கு கர்மம்
நிச்சிதமாக உறுதிப்படுத்தி, ஒரே வார்த்தை
யாகச் சொல். 2

श्रीभगवानुवाच—

लोकेऽस्मिन्निविधा निष्ठा
पुरा प्रोक्ता मयाऽनघ ।
ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां
कर्मयोगेन योगिनाम् ॥ ३ ॥

|| १ || ॥ ३ ॥ श्रीभगवानुवाच—

பாடமொன்று மல்லாத அர்ஜுன, கீள்
புலகத்தில் இரண்டில்த சிங்ஸை முன்னர்
என்றோர் கூறியபடி, எரத்தமர்கலின் தூரன்
யோகத்தால் எய்துகது, யோகிகளின் கர்ம
யோகத்தால் எய்துகது என. 3

न कर्मणामनारम्भान्नैकस्य पुरुषोऽश्नुते ।

न च संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ॥ ४ ॥

தொழில்செய்தல் தொடங்காமலே யிருந்து
ஒன் பணியின் செயலற்ற நிலை யுண்டாவதில்லை.
அறிவினாலேயே மனத்தின் கட்டுத்தல் பெற்ற
விட மாட்டான்.

न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।

कार्यते ह्यवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः ॥ ५ ॥

எவ்வுயர்ந்த குறையைப் பொறுத்தேனைச் செய்வதை
யின்றி யிருப்பதில்லை. இயற்கையால் விளைபவ்
குறைக்களை வல்லா உயர்க்களையே அகமமாகத்
தொழில் புரிவீக்கூற்றான்.

कमेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा स्मरन् ।

इन्द्रियाथान्विमूढात्मा मिथ्याचारः स उच्यते ॥

காமென்ட்ரியாண்களை அடக்கித் தோன்றி,
இதனால், உயர்ந்த பரிசுதருக்களை மறந்துள்ள மனத்திற்
புன் தோன்றலுக்குப்போய்வதால் மூடாத்தன்மை பெறும்
தொழில் குறையாகத் தோன்றித் தோன்றல்படு
கொள்க.

सद्वयज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा
पुरोवाच प्रजापतिः ।

अनेन प्रलविष्यध्व-

मेव वोऽस्तिवष्टकामधुक् ॥ १० ॥

முன்பு பிரம்ம சிவன் டெவ்விடமுதலே உயர்க்
காலத்தால் ஒருமக்கள் படைத்துச் சொல்லினான்:
“இதனால் இவ்வுயிர்கள், சீர்கள் இருப்பும் இருப்
பக்களும் டெல்லாம் உக்களாக் கிடை கரந்து
தரும்.”

10

देवान्भावयतानेन

ते देवा भावयन्तु वः ।

परस्परं भावयन्तः

श्रेयः परमवाप्स्यथ ॥ ११ ॥

இதனால் தேவர்களைக் கருதக் கடவுள்; அந்த
தேவர் உக்களைக் கருதக் கடவுள். (இக்கனம்)
பரஸ்பரமான பரமனை செட்டதனால் உயர்ந்த
நலத்தை வயதுயிர்கள்.

11

इष्टान्भोगान्हि वो देवा
 दास्यन्ते यज्ञभाविताः ।
 तैर्दत्तानप्रदायैभ्यो
 यो भुङ्क्ते स्तेन एव सः ॥ १२ ॥

வேள்வியில் பாபனை செம்மப்பட்ட தேவர்
 உங்களுக்கு வீரும் ிப டோகக்கடோ மெல்லார்
 டருவர், அவர்களுக்குத் தாகம்.மாறு செலுத்தா
 டல் அவர்கள் கொடுப்பதை உன்போர் கள்
 வளே யாவான்.

12

यज्ञशिष्टाशिनः सन्तो
 मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः ।
 भुञ्जते ते त्वघं पापा
 ये पचन्त्यात्मकारणात् ॥ १३ ॥

வேள்வியின் மச்சத்தை உண்ணும் கல்லோர்
 ஸல்லாப் பாபங்களிளிர்ந்தும் விடுபடுகிறார்கள்.
 தம் பொருட்டென்ற மாந்திரமே உணவு
 சமைக்கும் பாவிகள் பாபத்தை உண்ணுகி
 றார்கள்.

13

अघ्राद्भवन्ति भूतानि पर्जन्यादन्नसम्भवः ।

यज्ञाद्भवति पर्जन्यो यज्ञः कर्मसमुद्भवः ॥ १४ ॥

அண்ணத்தால் உயிர்கள் சம்பவகின்றன. மழையால் உணவு தோன்றுகிறது. யஜ்ஞ வேண்டியால் ஆகிறது. வேண்டி செம்மை எளிதில் பிறப்பது.

14

कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि ब्रह्माऽक्षरसमुद्भवम् ।

तस्मात्सर्वगतं ब्रह्म नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितम् ॥ १५ ॥

செம்மை உரமத்திலின்றும் உயிர் தோன்றுகிறது. உரமம் அமிரத்தத்தில் தோன்றுகிறது. ஆகையால் எங்கும் உயிர் உரமம் உப்போதும் வேண்டியால் நிலைபெற்றது.

15

एवं प्रवर्तितं चक्रं नानुवर्तयतीह यः ।

अघायुरिन्द्रियारामो मोघं पार्थ स जीवति ॥

இக்கனம் சுதலம் பட்டத்தினை இவ்வளவில் பண்பற்ற குடுகாதே. பாப வாழ்க்கை யுடையான், புலன்களிலே களித்தான்; பார்த்தா, அவன் வாழ்க்கை வீழலேயாம்.

16

कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः ।
लोकसङ्ग्रहमेवापि सम्पश्यन्कर्तुमर्हसि ॥ २० ॥

ஐனகன் முதல்மோர் செம்மைமையாலேயே
விரித்தி பெற்றார்கள். உலக சன்மமையைக் கருதி
யும் சீ தொழில் புரிதல் தரும். 20

यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः ।
स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ॥ २१ ॥

எதனைப் பெறனை உயர்ந்தோர் செம்மீனானே,
அதையே மற்ற மனிதர் பின்பற்றுகிறார்கள்.
அவன் அதைப் பரமானமாய்க்குகிறானே, அதையே
உலகத்தார் தொடருகிறார்கள். 21

न मे पार्थास्ति कर्तव्यं त्रिषु लोकेषु किञ्चन ।
नानवाप्तमवाप्तव्यं वर्त एव च कर्मणि ॥ २२ ॥

பார்த்தா, மூன்று உலகத்திலும் என்ரு
யாதொரு கடனையுமில்லை. என் பெற்றிராத
பேறுமில்லை. எனிலும் என் தொழில்லை
தான் இயக்குகிறேன். 22

यदि ह्यहं न वर्तेयं

जातु कर्मण्यतन्द्रितः ।

मम वर्तमानुवर्तन्ते

मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ २३ ॥

நான் சோம்பரில்லாமல் எப்போதும் தொழில்
புரப்புகொண்டிருக்கிறேன், பார்த்தா, எல்லாப்
பெருங்கனிகளும் மனிதர் என் வடிவையே பின்
பற்றுவார்கள். 23

उत्सीदेयुरिमे लोका

न कुर्यां कर्म चेदहम् ।

सङ्करस्य च कर्ता स्या-

मुपहन्यामिमाः प्रजाः ॥ २४ ॥

நான் தொழில் செய்பவரிட்டால், இந்த
"ஜனங்களெல்லாரும் அறிந்துபோவார்கள்; குழப்
பத்தை நான் ஆக்கியோன் ஆவேன்; இந்த
மக்களை மெல்லாங் கொல்வோனாவேன். 24

सक्ताः कर्मण्यविद्वांसो

यथा कुर्वन्ति भारत ।

कुर्याद्विद्वांस्तथाऽसक्त-

श्रिकीर्पुर्लोकसङ्ग्रहम् ॥ २५ ॥

பாரதா, அறிவில்லாதவர் செய்கின்ற -
 ஸைமோதாம் எப்படித் தொழில் செ-
 யுமோ, அப்படியே அறிவுடையோர் -
 தீக்க உலக கர்மமைய காடித் தொழில் செய்-
 வேண்டும்.

न बुद्धिभेदं जनये-

दज्ञानां कर्मसङ्गिनाम् ।

जाययेत्सर्वकर्माणि

विद्वान्युक्तः समाचरन् ॥ २६ ॥

அறிவுடையோர் தொழிலிற் -
 கொண்ட அஞ்சுதல் கருத்துபுத்தி பேதம்
 விக்கம்கூடாது. அவன் மேகத்தின்
 தொழில் செய்து எல்லாத் தொழில்கள்
 கவர்த்தி யுடையன காக்கவேண்டும்.

अथ विद्यमानानि गुणैः कर्माणि सर्वशः ।

अथ विमृशन्मा कर्ताहमिति मन्यते ॥ २७ ॥

அதன் பின்னர் அவன் விமர்சனம் குணங்
கொண்டவனாக, அதுவக்காரத்தால்
"அது என்னை" என்று

27

अथ महाबाहो गुणकर्मविभागयोः ।

अथ गुणेषु वर्तन्त इति मत्वा न सज्जते ॥ २८ ॥

அதன் பின்னர் அது குணகர்த்தவிய விவாகரணம்
அதன் பின்னர் "குணங்கள் குணங்களில்
வந்து" என்று கருதிப் பற்றிப் பிழை

28

अथ गुणसम्मूढाः सज्जन्ते गुणकर्मसु ।

अथान्धविदो मन्दान्धत्वाविन्न विचालयेन् ॥

அதன் பின்னர் குணம் மூடல் மந்தசுயலர்கள்
அதன் பின்னர் "அதன் பின்னர்" என்று பற்றித் தவற
பற்றித் தவற. அந்த மந்தசுயலர்களை
அதன் பின்னர் குணம் மூடல் மந்தசுயலர்கள் 29

मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा ।
निराशीर्निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरः ॥ ३०

என்னைச் சென்ருககோடும் உன்அநினைவு
என்ருபுர்ப்புடையாகத் துறந்துவிட்டு, ஆசை
நீங்கி, என்ருது என்பது அற்று, மனக் காமச்சல்
தீர்க்கப்படும்புப் போர் செம்பக்கடவாய். 30

ये मे मतमिदं नित्यमनुतिष्ठन्ति मानवाः ।
श्रद्धावन्तोऽनसूयन्तो मुच्यन्ते तेऽपि कर्मभिः ॥

என்னுடைய இத்த தீயமான தொன்கையை
எந்த மனிதர் இத்தனை யுடைமொறாய்ப் பொறு
மை யன்பிப் பின்பற்றி நிறுர்களை, அவர்களும்
தொன்ப்கனிக்குத் தவிடுதிருர்கள். 31

ये त्वेतद्भ्यसूयन्तो नानुतिष्ठन्ति मे मतम् ।
सर्वज्ञानविमूढांस्तान्विद्धि नष्टानचेतसः ॥ ३२ ॥

என்னுடைய இக் தொன்கையை யாரர்
பொறுமையால் பின்பற்றாது விடுதிருர்களை,
என்னித னுனமு மென்த அம் முடர்களை நாச
மடைத்தொடாகவே தெரிந்தகொள். 32

गदनी चेष्टते स्वस्याः प्रकृतेशानिवानपि ।

भृतिं यान्ति भूतानि निग्रहः किं करिष्यति ॥

முன்னொடையகன் உடற் தன் இயற்கைக்
கித் தக்கபடியே நடக்கின்றான். உருக்கன் இயற்
கைப்படி நடக்கின்றான். அடக்குதல் பயன்
பலமுது. 33

इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थे रागद्वेषौ व्यवस्थितौ ।

तयोर्न वशमागच्छेत्तौ ह्यस्य परिपन्थिनौ ॥ ३४ ॥

இந்திரியத்துக்கு இந்திரிய விதத்தில்
வீருப்பு வெறுப்புக்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.
இவ்விரண்டுக்கும் ஒருவன் வசப்படலாகாது.
இவை இவனுக்கு வழித்தடைகளாகி. 34

श्रेयान्स्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ।

स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः ॥ ३५ ॥

கன்றாகச் செய்யப்படும் பா தர்மத்தைக்
காட்டிலும் குணமற்ற தோற்றமும் உடதர்மமே
சிறந்தது. உடதர்மத்தில் இறந்துவிடுதலும் தன்
தேயமும், பா தர்மம் பயத்துக்கிடமானது. 35

अर्जुन उवाच—

अथ केन प्रयुक्तोऽयं पापं चरति पूरुषः ।
अनिच्छन्नपि वाष्णैय बलादिव नियोजितः ॥

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான் —

ஈருத்தணி குலத் தோன்றலே, மனிதனுக்கு
இச்சை எல்லாதபோதும் அதனை வலியு
கொண்டு புதுத்துவதுபோல் துண்டிப் பாவம்
செய்விப்பது யாது? 36

श्रीभगवानुवाच—

काम एष क्रोध एष रजोगुणसमुद्भवः ।
महाशनो महापाप्मा विद्ध्येनमिह वैरिणम् ॥३७॥

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்—

அஃது வீருப்பமும் சினமும்; ரஜோ குணத்
திற் பிறப்பது; மேதவி செய்வது; பெரும்
பாவம். இதனை இங்கு சந்துருவாகத் தெரிந்து
கொள். 37

भूमेनाव्रियते वह्निर्यथादर्शो मलेन च ।
यथोल्बेनावृतो गर्भस्तथा तेनेदमावृतम् ॥ ३८ ॥

1. நகரத்தில் இரவு 11 மணிக்குப் பிறகு போலீஸும்,
2. நகரத்தின் அருகே உள்ள மாகாணப் பகுதியில் போலீஸும்,
3. பத்திரிகைக் கருப்பை அச்சிட்டுக் கொடுக்கப் போகும்
4. இது இம் மூன்றுகூட அச்சிட்டுக் கொடுக்கிறது. இது

आवृतं ज्ञानमेतेन ज्ञानिनो नित्यवैरिणा ।
कामरूपेण कान्तेय दुष्पूरेणानलेन च ॥ ३९ ॥

கந்தையன் மகனே, விஞ்ஞாப மெய்யுடைய
 : காதலொழித் தீராவிற்கு உதம்பப் பனாக
 : ம் தூண்தொதல் ஈழத்து வந்த வது. 39

इन्द्रियाणि मनो बुद्धिरस्याधिष्ठानमुच्यते ।
एतैर्विमोहयत्येष ज्ञानमावृत्य देहिनम् ॥ ४० ॥

புத்திரமக்களும், மணமும், புத்திரப் பித்தர்து
மக்களின் வன்பர். இவற்றால் இவ் குணத்
தால் நம்முடைய மனத்தினை மயக்குவிக்கிறது. 40

तस्मात्स्वमिन्द्रियाण्यादौ
नियम्य भरतर्षभ ।

पापमानं प्रजहि ह्येनं
ज्ञानविज्ञाननाशनम् ॥ ४१ ॥

ஆதலால் பாரத ரோதே, நீ தொடக்கத்தில்
இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு
ஞானத்தையும் வீஞ்ஞானத்தையும் அழிப்ப
நாகிய இந்தப் பாவத்தைக் கொன்றுவிடு. 41

इन्द्रियाणि पराण्याह-
रिन्द्रियेभ्यः परं मनः ।

मनसस्तु परा बुद्धि-
र्यो बुद्धेः परतस्तु सः ॥ ४२ ॥

இந்திரியங்களை உயர்வுடையன வென்பர்.
அவற்றிலும் மனம் மேல்; மனத்தைக் காட்டிலும்
புத்தி மேல்; புத்திக்கு மேலே அவன் (ஆத்மா). 42

एवं बुद्धेः परं बुध्वा संस्तभ्यात्मानमात्मना ।
जहि शत्रुं महाबाहो कामरूपं दुरासदम् ॥ ४३ ॥

இங்ஙனம் புத்திக்கு மேலான பொருளை
ஆத்மாவையு) உணர்ந்து, சிவனைத்தான் உறுதிப்
படுத்திக் கொண்டு, வெள்ளை கரிப விருப்பமாம்
பகையைக் கொல்லக் கடவாய், கெருத் தீதான
டையாய் !

43

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
कर्मयोगो नाम
तृतीयोऽध्यायः ।

இங்ஙனம் உபநிஷத்தும் பிரம் விக்ஷதமம்
பிராகசாஸ்திரமும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணார்குனவா
ஸம்பாஷணை, பாசிய ஸ்ரீ மத் பகவத்
ஜீதைமில் “கர்மயோகம்” என்ற
மூன்றாம் அத்தியாயம் முத்திரிந்த.

चतुर्थोऽध्यायः

காண்டம் அக்ஷரம்.

ஞானமோகம்.

श्रीभगवानुवाच—

इमं विवस्वते योगं

प्राक्तवानहमव्ययम् ।

विवस्वान्मनवे प्राह

मनुरिक्ष्वाकवेऽब्रवीन् ॥ १ ॥

ஸ்ரீ பகவானுவாச—

இவ்வியைவசுதேவன் இவ்வியைவசுதேவன் இவ்வியைவசுதேவன்
இவ்வியைவசுதேவன் இவ்வியைவசுதேவன் இவ்வியைவசுதேவன்
இவ்வியைவசுதேவன் இவ்வியைவசுதேவன் இவ்வியைவசுதேவன்
இவ்வியைவசுதேவன் இவ்வியைவசுதேவன் இவ்வியைவசுதேவன்
இவ்வியைவசுதேவன் இவ்வியைவசுதேவன் இவ்வியைவசுதேவன்

एवं परम्पराप्राप्त-

मिमं राजर्षयो विदुः ।

स कालेनेह महता

योगो नष्टः परन्तप ॥ २ ॥

இவ்வாறு பரம்பரைமாகக் கிடைத்த இதனை
- ஐ ரிஷிகள் உணர்ந்திருந்தனர். பார்த்தபா,
அந்த யோகம் கால மிகுதியால் இல்லாததில்
நீழ்க்கப்பட்டது. 2

स एवायं मया तेऽद्य

योगः प्रोक्तः पुरातनः ।

भक्तोऽसि मे सखा चेति

रहस्यं ह्येतदुत्तमम् ॥ ३ ॥

அந்தப் பழைய யோகக்கைமே இன்று நான்
பாடுகுச் சொன்னேன், கீ என் பந்தனும்
தேரமுனு மென்பது கருது. இது மிகவும்
உயர்ந்த ரஹஸ்யம். 3

यजोऽपि सन्नव्ययान्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् ।
प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्ममायया ॥६॥

यजोऽपि सन्नव्ययान्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् ।
प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्ममायया ॥६॥
यजोऽपि सन्नव्ययान्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् ।
प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्ममायया ॥६॥

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥
यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥

गन्धिमाणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् ।
धर्ममस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे ॥ ८ ॥

गन्धिमाणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् ।
धर्ममस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे ॥ ८ ॥
गन्धिमाणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् ।
धर्ममस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे ॥ ८ ॥

जन्म कर्म च मे दिव्य-
मेधं यो वेत्ति तत्त्वतः ।

त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म
नैति मामेति सोऽर्जुन ॥ ९ ॥

अथ जन्म कर्म च मे दिव्यमेधं यो वेत्ति तत्त्वतः ।
त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ॥ ९ ॥
अथ जन्म कर्म च मे दिव्यमेधं यो वेत्ति तत्त्वतः ।
त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ॥ ९ ॥
अथ जन्म कर्म च मे दिव्यमेधं यो वेत्ति तत्त्वतः ।
त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ॥ ९ ॥

धीतरागभयक्रोधाः
मन्मया मामुपाश्रिताः ।

बहवो ज्ञानतपसा
पूता मद्भावामागताः ॥ १० ॥

अथ धीतरागभयक्रोधाः मन्मया मामुपाश्रिताः ।
बहवो ज्ञानतपसा पूता मद्भावामागताः ॥ १० ॥
अथ धीतरागभयक्रोधाः मन्मया मामुपाश्रिताः ।
बहवो ज्ञानतपसा पूता मद्भावामागताः ॥ १० ॥
अथ धीतरागभयक्रोधाः मन्मया मामुपाश्रिताः ।
बहवो ज्ञानतपसा पूता मद्भावामागताः ॥ १० ॥

ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् ।

मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ ११ ॥

...
...
...
... ११

काङ्क्षन्तः कर्मणां लिङ्गं यजन्त इह देवताः ।

क्षिप्रं हि मानुषे लोके लिङ्गिर्भवति कर्मजा ॥ १२ ॥

...
...
... १२

नानुवर्ण्य मया सृष्टं गुणकर्मविभागशः ।

तस्य कर्तारमपि मां विद्ध्यकर्तारमव्ययम् ॥ १३ ॥

...
...
... १३

न मां कर्माणि लिम्पन्ति

न मे कर्मफले स्पृहा ।

इति मां योऽभिजानाति

कर्मभिर्न स वध्यते ॥ १४ ॥

என்னைக் கர்மங்கள் லிம்பு இல்லை. எனக்
கும் கர்மங்களில் விருப்பமில்லை. இங்ஙனம்
என்னை யொத்தினைவர் அப்பாக்கள் கட்டப்பட
மாட்டார்கள்.

14

एवं ज्ञात्वा कृतं कर्म

पूर्वरपि मुमुक्षुभिः ।

कुरु कर्मैव तस्मात्त्वं

पूर्वैः पूर्वतरं कृतम् ॥ १५ ॥

முன்பு அறிந்த முன்பு செய்த வேண்டினேனும்
இதை யன்றின் தொந்தரில் செய்தனர். இ
னல், முன்பு செய்து முன்பு செய்தபடி, நீயும்
தொந்தரில் செய்க்கடவாய்,

15

किं कर्म किमकर्मेति

कवयोऽप्यत्र मोहिताः ।

तत्ते कर्म प्रवक्ष्यामि

यज्ज्ञात्या मोक्षयमेऽशुभान् ॥ १६ ॥

செய்து தெரிவீர், எது செய்து எவ்வாறு தீர்வீர் என்ற
வினாவத்தில் ஸ்வாமிக்கருள் மயக்க மெய்தினார்கள்.
என், ஆதலால் உணக்குந் தெரிவிப்பவன்மைய
உணர்ந்துகொள்ள, இவ்வ அநிபந்தனும் தீர்வ
பெற்றுக் கிடைக்கைய,

16

कर्मणो ह्यपि बोद्धव्यं

बोद्धव्यं च विकर्मणः ।

अकर्मणश्च बोद्धव्यं

गहना कर्मणो गतिः ॥ १७ ॥

தெரிவிப்பின் இயல்புத் தெரிவிடுவன்கும்;
அதற்குக்கெட்டவன் இயல்புத் தெரிவிடுவன்கும்;
தெரிவிப்பவன்மையின் இயல்புத் தெரிவிடுவன்கும்,
என்பதற்குள் கடைபிடிக்கும் முக்கீர்த்தி.

17

कर्मण्यकर्म यः पश्ये-

दकर्मणि च कर्म यः ।

स बुद्धिमान्मनुष्येषु

स युक्तः कृतस्नकर्मकृत् ॥ १८ ॥

செய்வதில் செயலின்மைமையும்கூட, செயலின்மைமையில் செய்வதையும்கூட எவன் காணுகிறானோ, அவனோ மனிதரில் அறிவுடைமையோன்; அவன் எந்தெந்தவற்றில் செய்வதிலும் மோகத்திலிருப்பான்.

18

यस्य सर्वे समारम्भाः

कामसङ्कल्पवर्जिताः ।

ज्ञानाग्निदग्धकर्माणं

तमाहुः पण्डितं बुधाः ॥ १९ ॥

எல்லாவடையும்கூட செய்வதற் தொடக்கங்களுள்லாம் இருப்ப க்ஷணியு தவிர்க்கதனவோ, அவனுடைய செயல்கள் நூனத்தியால் எரிக்கப்பட்டனவாய்; அவனோ நூலிகள் அறிவுடைமையோனென்றார்கள்.

19

त्यक्त्वा कर्मफलासङ्गं
नित्यतृप्तो निराश्रयः ।

कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि
नैव किञ्चित्करोति सः ॥ २० ॥

கர்மப் பயனிலே பற்றுக் கொள்ளுதல் எப்
போதும், நிகழ்வி டுக்கொளும் எதனிலும்
சார்பற்ற சந்தேபம் செய்து செத்துக்கொண்
டிருக்கவிலும் செயலற்றவனாகும். 20

निराशीर्यतचित्तात्मा
त्यक्तसर्वपरिग्रहः ।

शारीरं केवलं कर्म
कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम् ॥ २१ ॥

நாச மந்திரவனுப், சித்தத்தை ஆக்மாயால்
கட்டுப்படுத்தி, எவ்வித தாண்டுகளும் வாங்கு
தல் இல்லா, மேலும் சீர்த் தொழில்
பாடி, எம் செத்த கொண் டிருப்பான் பாஷத்தை
புறமறமாட்டான். 21

यदृच्छालाभसंतुष्टो

द्वन्द्वातीतो विमत्सरः ।

समः सिद्धावसिद्धौ च

कृत्वापि न निवध्यते ॥ २२ ॥

நானாக வந்தெய்தும் லாபத்தில் ஸந்தோஷ
முற்றுகோருகி, இருமைமகோக் கடந்து, பொரு
மை யற்றமனமும், வெற்றியிலும் தோல்வியிலும்
ஈம நிலை பெற்றோன் தொழில் செய்தாலும்
அதனால் கட்டுப்படுவதில்லை. 22

गतसङ्गस्य मुक्तस्य

ज्ञानावस्थितचेतसः ।

यज्ञायाचरतः कर्म

समग्रं प्रविलीयते ॥ २३ ॥

பற்றாத லகஸ்ரான், விடுதலை கொண்டான்,
ஜ்ஞானத்தில் மட்டு நிலைக்கப் பெற்றான், வேண்டி
யொன்றைக் கருவித் தொழில் புரிவான்—அவ
னுடைய கர்மமெல்லாம் தானே நழுவிப் போய்
விடுவதற்கு. 23

ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हवि-
 ब्रह्माग्नौ ब्रह्मणा हुतम् ।
 ब्रह्मैव तेन गन्तव्यं
 ब्रह्मकर्मसमाधिना ॥ २४ ॥

பிரமத்துக்கு அர்ப்பணமாக பிரம அவினய
 பிரமத் தீயில் பிரமத்தால் ஹேதாமம் பண்ணு
 வேன், பிரமத்தின் சென்னையில் எமாதான
 மெய்தினோன், அவன் பிரமத்தை அடைவான். 24

दैवमेवाग्रे यज्ञे
 योगिनः पर्युपासते ।
 ब्रह्माग्नावग्रे यज्ञे
 यज्ञेनैवापजुहति ॥ २५ ॥

செய் யோகிகள் தேவருக்குச் செய்யப்படும்
 யேன்வியை உபிபகிஞர்கள், மேலு சிலர் பிர
 மத் தீயில் வேன்வியையே ஆறாதி செய்து
 யேன்வியை, 25

श्रोत्रादीनीन्द्रियाण्यन्ये

संयमाग्निषु जुहति ।

शब्दादीन्विषयानन्य

इन्द्रियाग्निषु जुहति ॥ २६ ॥

வேறு சிலர் உட்காணத்தை யடக்குகின்ற
ஸம்யமம் என்ற தீயில் செவி முதலிய இன்
யங்களை ஆற்றாதி செம்கிறார்கள். வேறு
இத்திரியங்களாகிய தழல்களில் ஒர்
விஷயங்களைச் சொரிகிறார்கள்.

सर्वाणीन्द्रियकर्माणि

प्राणकर्माणि चापरे ।

आत्मसंयमयोगाग्नौ

जुहति ब्रह्मदीपिते ॥ २७ ॥

வேறு சிலர் ஞானத்தால் கொளுத்தும்—
தன்னுட்கி மென்ற போகத் தீயில் எவ்வாறு
திரியச் செயல்களையும் உயர்ச் செயல்களை—
ஹோமம் பண்ணுகிறார்கள்.

इन्द्रास्त्रास्तपोयज्ञा
इन्द्रास्त्रास्तथापरे ।

इन्द्रास्त्रास्तथापरे

इन्द्राः संशितव्रताः ॥ २८ ॥

இந்திரன் திருவடிகளில் பாதுகாக்கும் முனிதனில்
இந்திரன் திருவடிகளில் வேள்வி செய்வேரார்;
இந்திரன் திருவடிகளில் வேள்வி செய்வேரார்; சிலர் யோகதகால்
இந்திரன் திருவடிகளில் வேள்வி செய்வேரார்; சிலர்
இந்திரன் திருவடிகளில் வேள்வி செய்வேரார்.

28

अग्ने जुहति प्राणं
अग्नेऽपानं तथाऽपरे ।

अग्नेऽपानगती रुद्ध्वा

प्राणायामपरायणाः ॥ २९ ॥

அஃ புகை வெல் ப்ராணாயாமத்தில் ஈடுபட்ட
அஃ புகை வெல் ப்ராணாயாமத்தில், அபானன் என்ற வாயு
அஃ புகை வெல் ப்ராணாயாமத்தில் கட்டுப்படுத்தி அபான வாயு
அஃ புகை வெல் ப்ராணாயாமத்தில், ப்ராண வாயுவில்
அஃ புகை வெல் ப்ராணாயாமத்தில் பண்ணுகிறார்கள். 29

अपरे नियताद्वारा:

प्राणान्प्राणेषु जुहति ।

सर्वेऽप्येते यज्ञविदो

यज्ञक्षपितकल्मषाः ॥ ३० ॥

வேறு சிலர் உணவை ஒழுங்குப்படுத்தி உயிரை உயிரில் ஆஹுதி செப்கிறார்கள். இவ் வனை வரும் வேள்வீ தெறி புணர்ந்து வேள்வீடால் பாவமற்றுப் போயினோர்.

30

यज्ञशिष्टामृतभुजो

यान्ति ब्रह्म सनातनम् ।

नायं लोकोऽस्त्ययज्ञस्य

कुतोऽन्यः कुरुसत्तम ॥ ३१ ॥

வேள்வியில் மஞ்சிட அமுதை புண்போர் என்று முனதாகிய பிரமத்தை எய்துகிறார்கள். வேள்வீ செடியாதோருக் கிங் ஷலக மில்லை. அவர்களுக்குப் பாலோக மேது, குருகுலத்தாரில் சிறந்தோய்?

31

एवं बहुविधा यज्ञा
 वितता ब्रह्मणो मुखे ।
 कर्मजान्बुद्धि तान्सर्वा-
 नेवं ज्ञात्वा विमोक्ष्यसे ॥ ३२ ॥

பாமத்சின் முகத்தில் இங்ஙனம் பலவித
 மேன்மைகள் விரிந்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்
 றன. அவையெல்லாம் தொழில்மேல் பிறப்பண்
 டென்றுணர். இங்ஙா முணர்ந்தால் வீடுதலை
 பெறுவாய். 32

श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञा-
 ज्ञानयज्ञः परन्तप ।
 सर्वं कर्मादिलं पार्थ
 ज्ञाने परिसमाप्यते ॥ ३३ ॥

பார்த்தபா, திரவியத்தைக் கொண்டு செய்தப
 படும் வேள்வியைக்காட்டிலும் ஞான வேள்வ்
 ிறந்தது. பார்த்தா, கர்மமெல்லாம், முற்றிலும்,
 ஞானத்தில் முடிவு பெறுகிறது. 33

तद्विद्धि प्रणिपातेन
परिप्रदनेन सेवया ।

उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं
ज्ञानिनस्तस्यदर्शिनः ॥ ३३ ॥

அதனை வணக்கத்தாலும், சூழ்த்த கேள்வியா
லும், தொண்டு புரிவதாலும் அறிந்துகொள்.
உண்மை காணும் ஞானிகள் உனக்கு ஞான
த்தை அபதேசிப்பார்கள்.

34

यज्ज्ञात्वा न पुनर्मोह-
मेवं यास्यसि पाण्डव ।

येन भूतान्यशेषेण
द्रक्ष्यस्यात्मन्यथो मयि ॥ ३५ ॥

அக்த ஞானம் பெற்றவனாய், பாண்டவா, நீ
அப்பால் இவ்வித மடங்க மெந்தமாட்டாய். இத
னால் நீ எல்லா உயிர்களையும், மச்சம்கூட நீ
ஐயம் காண்பாய். அப்பால் அவற்றை என்
னுள்ளே காண்பாய்.

85

अपि चेदसि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पापकृत्तमः ।
सर्वं ज्ञानप्लवेनैव वृजिनं सन्तरिष्यसि ॥ ३६ ॥

பாபிகளெல்லாவாகக் காட்டிலும் நீ அதிகப் பாபியாக இருந்தாலும், அப் பாபத்தை மெல்லாம் குரணத் தோணிடால் கடந்து செல்லாய்.

यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ।
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा ॥ ३७ ॥

உங்கு கொளுத்தப்பட்ட தீ விநாயகனாகச் சாம்பராகி விடுதல் போலவே, அர்ஜுனா, குரணத் தீ எல்லா விநாயகனாகவும் சாம்பராகிவிடும். 37

न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते ।
तत्स्वयं योगसंसिद्धः कालेनात्मनि विन्दति ॥ ३८ ॥

குரணத்தைப்போல் இவ்வளவு தரும் பொருள் இவ்வளவுதான் வேண்டுமெனில், யோகத்தில் கல்ல வரித் தீ மதந்தவன் தானாகவே தக்க பருவத்தில் அதைத் தரக்குள் விடைக்கப் பெறுகிறான். 38

अद्वावांलुभते ज्ञानं तत्परः संयतेन्द्रियः ।

ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिमचिरेणाधिगच्छति ॥

பிரமத்தவம் பாராகக்கொண்டு, இந்திரியங்
களைக் கட்டுப்படுத்தியவனாய், சிரத்தை யுடை
யோன் ஞானத்தை யடைகிறான். ஞானத்தை
யடைந்தவன் அந்நிலை பரகாந்தி பெறு
கிறான்.

39

अज्ञश्चाश्रद्धानश्च संशयात्मा विनश्यति ।

नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं संशयात्मनः ॥

அறிவும் ஓரத்தையுமின்றி ஐயத்தை இயல்
பாகக் கொண்டோன் அந்நிலைபோகிறான். ஐய
முடைபோலுக்கு இவ்வலகு மில்லை; மேலலகு
மில்லை; இப்பமு மில்லை.

40

योगसंन्यस्तकर्माणं ज्ञानसङ्छिन्नसंशयम् ।

आत्मवन्तं न कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय ॥३१॥

யோகத்தால் செய்கைகளைத் துறந்து,
ஞானத்தால் ஐயத்தை அகித்தூத் தன்னைத்தான்
ஆன்மோனை, தனஞ்சயா! கர்மங்கள் கட்டுப்
படுத்தமாட்டா.

41

तस्मादज्ञानसम्भूतं हृत्स्थं ज्ञानासिनात्मनः ।
छिद्यैनं संशयं योगमातिष्ठोत्तिष्ठ भारत ॥४२॥

அஞ்ஞானத்தால் தோன்றி ஹ்ருதில் நிலை
கொண்டிருக்கும் இந்த ஐயத்தை உன் ஞான
வானால் அறுத்து யோக நிலை கொள். பாரத,
எழுந்து நில். 42

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
ज्ञानविभागयोगो नाम
चतुर्थोऽध्यायः ।

இங்ஙனம் உபநிஷத்தும், பிரம வித்தையும்
யோகசாஸ்த்ரமும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்-அர்ஜுன
ஸம்பாஷணையு மாகிய ஸ்ரீமத் பகவத்
கீதையில் “ஞானயோகம்” என்ற
நான்காம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

पञ्चमोऽध्यायः

ஐந்தாம் அத்யாயம்.

ஸம்ந்யாஸயோகம்.

अर्जुन उवाच—

संन्यासं कर्मणां कुण्

पुनर्योगं च शंससि ।

यच्छेय एतयोरेकं

तन्मे ब्रूहि सुनिश्चितम् ॥ १ ॥

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்—

கண்ணா, செய்கைகளின் துறவைப் புகழ்த்து
பேசுகிறாய் ; பின்னர் அவற்றிடம் கலப்பதைப்
புகழ்கிறாய். இவ்விரண்டில் எது வென்று
கிறந்த தென்பதை நன்கு சிச்சயப் படுத்தி என்
னிடஞ் சொல்.

श्रीभगवानुवाच—

संन्यासः कर्मयोगश्च
निःश्रेयसकराबुभौ ।
तयोस्तु कर्मसंन्यासात्
कर्मयोगो विशिष्यते ॥ २ ॥

|| २ || श्रीभगवानुवाच—

ச. २, கர்மபோகம், இவ்விரண்டும் உயர்ந்த
செய்ததைத் தருவன. இவற்றுள் கர்மத் துற
வதக் காட்டிலும் கர்மபோகம் மேம்பட்டது. 2

ज्ञेयः स नित्यसंन्यासी
यो न द्वेष्टि न काङ्क्षति ।
निर्द्वन्द्वो हि महाबाहो
सुखं बन्धात्प्रमुच्यते ॥ ३ ॥

—கைந்தந்தலும் விரும்புதலு மில்லாதவனை சீத்ய
பெயரளி யென்றரைக்கக் கடவாய். பெருங்
கூல னுடையாய், இருமை நீங்கி அவன்: எளிதில்
—தந்தி னின்று விடுபடுகிறான். 3

साङ्ख्ययोगौ पृथग्वालाः

प्रवदन्ति न पण्डिताः ।

एकमप्यास्थितः सम्यक्

उभयोर्विन्दते फलम् ॥ ४ ॥

ஸாக்ஸ்யத்வத்தையும் யோகத்தையும் வெட்டே
தென்று சொல்வோர் சூழ்ந்தைகள்; பண்டிதர்
அங்கனம் கூறார். இவற்றின் யாதேனும் மொன்
தில் நன்கு கலை பெற்றோர் இரண்டின் பயனை
யும் எய்துகிறான்.

4

यत्साङ्ख्यैः प्राप्यते स्थानं

तद्योगैरपि गम्यते ।

एकं साङ्ख्यं च योगं च

यः पश्यति स पश्यति ॥ ५ ॥

ஸாக்ஸ்யர் பெறும் கலையையே யோகிகளும்
பெறுகிறார்கள். ஸாக்ஸ்யத்தையும் யோகத்தையு
ம் எவன் ஒன்றாகக் காண்பானோ, அவனே
காட்சி யுடையான்.

5

संन्यासस्तु महाबाहो

दुःखमाप्नुमयोगतः ।

योगयुक्तो मुनिर्ब्रह्म

न चिरेणाधिगच्छति ॥ ६ ॥

பொருக் தோனாய், யோக மல்லாதவன் னக்
கூடம் பெறாதல் கஷ்டம். யோகத்தில் பொருக்
கூட முனி விரையில் பிரயத்தனம் தடைகொண்.

योगयुक्तो विशुद्धात्मा

विजितात्मा जितेन्द्रियः ।

सर्वभूतात्मभूतात्मा

कुर्वन्नपि न लिप्यते ॥ ७ ॥

யோகத்திலே மருவித் துட்டம் யுத்தோன்,
விஜித் தான் வெக்டோன், இத்திரியங்களின்
த வெற்றி கொண்டோன், எல்லா உயர்
கூட தானே யானான்—அவன் தெரத்தில்
செத்து கொண்டிருப்பினும் அதில் ஒட்டுவ
தென்று.

नैव किञ्चित्करोमीति

युक्तो मन्येत तत्त्ववित् ।

पश्यन्शृण्वन्स्पृशञ्छिन्न-

अश्वत्थान्छन्स्वपन्श्वसन् ॥ ८ ॥

உண்மை பற்றித் தோசி “நான் எதனையும்
செய்வதில்லை” என நெகண்ணக் கடவான்.
காண்கிலும், கேட்கிலும், தீண்டிலும், மோப்பி
லும், உண்டிலும், நடப்பிலும், உயிப்பிதறும்,
உறக்கிலும், 8

प्रलपन्विस्मृजन्गृह्ण-

न्नुन्मिषन्निमिषन्नपि ।

इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु

वर्तन्त इति धारयन् ॥ ९ ॥

புலம்பிலும், விடிலும், வாங்கிலும், இமை
களைத் திறப்பிலும் மூடினும், விடிலும் “இத்
நிரிபங்கள் தம்முடைய விஷயங்களில் சலிக்
கின்றன” என்று கருதி பிருக்கக் கடவான், 9.

ब्रह्मण्याधाय कर्माणि

सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः ।

लिप्यते न स पापेन

पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥ १० ॥

செய்கைகளை மெல்லாம் பிரம்மத்தில் சார்த்தி
விடும் பற்றுதலை நீக்கி உடன் தொழில் செய்கி
ருளே, அவன், நீரில் தாமரை யலைபோல்,
படமத்தால் தீண்டல் பெறுவதில்லை. 10

कायेन मनसा बुद्ध्या

केवलैरिन्द्रियैरपि ।

योगिनः कर्म कुर्वन्ति

सङ्गं त्यक्त्वात्मशुद्धये ॥ ११ ॥

யோகன் பற்றுதலைக் களைத்து, ஆன்ம சுத்தி
யின் பொருட்டாக உடம்பாலும், மனத்தாலும்,
புத்தியாலும், அன்றி வேறாமே தீர்த்தியக்களா
லும், தொழில் செய்வார். 11

युक्तः कर्मफलं त्यक्त्वा
शान्तिमाप्नोति नैष्ठिकीम् ।

अयुक्तः कामकारेण
फले सक्तो निबध्यते ॥ १२ ॥

யோகத்தில் பொருத்திடலன் கர்மப் பயனைத்
துறந்து விட்டடைக் குரிய சாந்தியை அடை-
கொண். யோகத்தில் இணக்காதேதான் வீருப்
படுத்துக்கு வசமாய்ப் பயனிலே பற்றுதல்
கொண்டு தடுப்படுகொண். 12

सर्वकर्माणि मनसा
संन्यस्यास्ते सुखं वशी ।
नवद्वारे पुरे देही
नैव कुर्वन्न कारयन् ॥ १३ ॥

தன்னை வசங்கொண்ட ஆத்மா, எல்லாத்
கர்மங்களையும் மனதால் துறந்து, எத்தனையும்
செய்வது மின்றிச் செயல்ப்பது மின்றி, ஒன்
பது வாயில் கொண்ட உடற் கோட்டையில்
இன்புற்றிருக்கொண். 13

न कर्तृत्वं न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः ।
न कर्मफलसंयोगं स्वभावस्तु प्रवर्तते ॥ १४ ॥

செய்கைத் தலைமை, செய்கை, செய்கைப்
பெறுதல்—இவற்று னெதனையும் கடவுள்
செய்யுக்குத் தரவில்லை. இயற்கையே இயல்
பெறுகிறது. 14

नादत्ते कस्यचित् पापं न चैव सुकृतं विभुः ।
अज्ञानेनावृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तवः ॥ १५ ॥

கடவுளையும் பாலி அல்லது நற் செய்கை
கடவுளோடுள்ள கடவுள் ஏற்படவில்லை. அஞ்
ஞானத்தால் ஞானம் குழப்பப்பட்டுக்கிறது. அத
னால் ஜந்துக்கள் மயக்க மெய்துகின்றன. 15

ज्ञानेन तु तदज्ञानं येषां नाशितमात्मनः ।
नेशमादित्यवज्ज्ञानं प्रकाशयति तत्परम् ॥ १६ ॥

அந்த அஞ்ஞானத்தை ஆத்ம ஞானத்தால்
அந்தவர்களுடைய ஞானம் ஸூரியனோப்
போலத்தாம்பரம்போருளை ஒளியுறக் காட்டு
கிறது. 16

तदबुद्धयस्तदात्मान-
 स्तन्निष्ठास्तत्परायणाः ।
 गच्छन्त्यपुनरावृत्ति
 ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः ॥ १७ ॥

பிரம்மத்தில் புத்தியை நாட்டி, அதை
 மாய், அதில் கஷ்டடை யெய்தி, அதில்
 டோர், தம்முடைய பாவங்களுக்கெல்லாம்
 கழுவுப் பெற்றோராய், தீண்டிப் பதமடை
 கள்.

17

विद्याविनयसम्पन्ने
 ब्राह्मणे गवि हस्तिनि ।
 शुनि चैव श्वपाके च
 पण्डिताः समदर्शिनः ॥ १८ ॥

கல்விக்கும் விசயமும் கங்கு கற்ற பிர-
 னிடத்திலும், பசுவிலிடத்தும், யானை-
 னிடத்தும், காயிலிடத்தும், காயைத் திண்ணும் பு-
 னிடத்தும் பண்டிதர் எம்ப பார்வை
 யோர்.

18

इहैव तैर्जितः सगो

येषां साम्ये स्थितं मनः ।

निर्दोषं हि समं ब्रह्म

तस्माद् ब्रह्मणि ते स्थिताः ॥ १९ ॥

இஹேவ தைர்ஜிதஃ சகோ
யேஷாம் சாம்யே ஸ்திதம் மனஃ ।
நிர்டோஷம் ஹி சமம் ப்ரஹ்ம
தஸ்மாட் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்திதாஃ ॥ १९ ॥
இஹேவ தைர்ஜிதஃ சகோ
யேஷாம் சாம்யே ஸ்திதம் மனஃ ।
நிர்டோஷம் ஹி சமம் ப்ரஹ்ம
தஸ்மாட் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்திதாஃ ॥ १९ ॥

न प्रदृष्येत् प्रियं प्राप्य

नोद्विजेत् प्राप्य चाप्रियम् ।

स्थिरबुद्धिरसम्भूढो

ब्रह्मविद् ब्रह्मणि स्थितः ॥ २० ॥

ஐதும்பய ப்ராப்யைத் ப்ரியம் ப்ராப்ய
நோத்விகேத் ப்ராப்ய சாப்ரியம் ।
ஸ்திரபுத்திரஸம்பூடோ
ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதஃ ॥ २० ॥
ஐதும்பய ப்ராப்யைத் ப்ரியம் ப்ராப்ய
நோத்விகேத் ப்ராப்ய சாப்ரியம் ।
ஸ்திரபுத்திரஸம்பூடோ
ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதஃ ॥ २० ॥

वाह्यस्पर्शेष्वसक्तात्मा विन्दत्यात्मनि यत् सुखम् ।
स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा सुखमक्षय्यमश्नुते ॥ २१ ॥

புறத் தீண்டெல்களில் பற்றுதல் கொள்ளாமல்
தனக்குள்ளே இன்பத்தைக் காண்போன் பிரம்ம
போகத்தில் பொருந்தி அநியாத இன்பத்தை
எய்துகிறான். 21

ये हि संस्पर्शजा भोगा दुःखयोनय एव ते ।
आद्यन्तवन्तः कौन्तेय न तेषु रमते बुधः ॥ २२ ॥

புறத் தீண்டெல்களில் தோன்றும் இன்பங்கள்
துன்பத் தாக்குக் காரணங்களாம். அடை தொட
க்கமுட் இறுதியு முடையன. குந்தி மகனே,
அறிவுடையோன் அவற்றில் களியாதுக தில்லை. 22

शक्नोतीहैव यः सोढुं प्राक् शरीरविमोक्षणात् ।
कामक्रोधोद्भवं वेगं स युक्तः स सुखी नरः ॥ २३ ॥

சரீரம் கீட்குமுன்னர் இவ்வலகத்திலேயே
வீருப்பத்தாலும் சினத்தாலும் வீனையும் வேக
த்தை எவன் பொறுக்க வல்லானோ அந்த மனி
தன் யோகி, அவன் இன்பமுடையோன். 23

योऽन्तः सुखोऽन्तरामस्तथान्तर्ज्योतिरेव यः ।
न योगी ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मभूतोऽधिगच्छति ॥२४॥

தனக்குள்ளே தீர்ப்பமுடையவனும், உள்ளே
மகிழ்ச்சி காண்பவனும், உள்ளே ஒளி பெற்ற
வனாகிய யோகி, தானே ப்ரம்மமாம், ப்ரம்மநிர்
வான மடைகிறான். 24

लभन्ते ब्रह्मनिर्वाणमृषयः क्षीणकल्मषाः ।
छिन्नद्वैधा यतात्मानः सर्वभूतहिते रताः ॥ २५ ॥

* இருமைகளை வெட்டிவிட்டுத் தன்மைத் தாம்
கட்டுப்படுத்தி, எல்லா உயர்களுக்கும் இனியது
செய்வதில் மகிழ்ச்சி மெத்துப் பித்திகள் பாவங்க
ளை அழித்து ப்ரம்ம நிர்வானம் அடைகிறார்கள்.

* இருமைகள் : கன்மை, தன்மை ; குளிர், குடு ;
இன்பம், துன்பம்—என எல்லாப் பொருள்களோ
டும் பற்றி நித்கும் இரட்டை நிலைகள்.

कामक्रोधवियुक्तानां यतीनां यतचेतसाम् ।
अभितो ब्रह्मनिर्वाणं वर्तते विदितात्मनाम् ॥

விருப்பமும், சினமும் தவிர்த்து சித்தத்ததைத்
கட்டிப்படுத்திய ஆத்மனானவர்களாகிய முனி
களுக்கும் பரம மஹிமையை அருகிலுள்ளது. 26

स्पर्शान् कृत्वा बहिर्बाह्यांश्चक्षुश्चैवान्तरे भ्रुवोः ।
प्राणापानौ समौ कृत्वा नासाभ्यन्तरचारिणौ ॥

புறத் திண்டிதல்களை அதற்கிட புருஷங்களுக்
கிடையே விடிகளை விடத் திண்டிதல்களினால் துயக்
கும் பிராண வாயுவையும் அபா.ச வாயுவையும்
ஸமமாகச் செய்துகொண்டு 27

यतेन्द्रियमनोबुद्धिर्मुनिर्मोक्षपरायणः ।
विगतेच्छाभयक्रोधो यः सदा मुक्त एव सः ॥

புலன்களை, மனத்தை, மதிமையும் கட்டி
விடுதலை யலக் கெடக் கொண்டு

விருப்பமும் அச்சமும் சினமும் தவிர்த்தான்,
முத்தலே மாறான் முனி, 28

भोक्तारं यज्ञतपसां सर्वलोकमहेश्वरम् ।
सुहृदं सर्वभूतानां ज्ञात्वा मां शान्तिमृच्छति ॥

‘வேன்வியும் தவமும் + மீசைவோம் யானே ;
உலகுதம் கெல்லாம் ஒருபே ராகன் ;
எல்லா உயர்கட்கு கண்பன் யான்’ என்
றநியான் அமைதி யறிவான். 29

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
संन्यासयोगो नाम
पञ्चमोऽध्यायः ।

இங்ஙனம் உபநிஷத்தம், பிரம்ம வித்தந்தம்,
யோக சாஸ்திரமும் ஐ திருவ்ஞான
ஸம்பாஷணை, மாகிய ஸ்ரீ மத் பகவத்
கதைதில் “ ஸங்காஸ யோகம் ” என்ற
இந்தாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

षष्ठोऽध्यायः

ஆறாம் அத்யாயம்.

அத்யாத்தமயோகம்.

श्रीभगवानुवाच—

अनाश्रितः कर्मफलं

कार्यं कर्म करोति यः ।

स संन्यासी च योगी च

न निरग्निर्न चाक्रियः ॥ १ ॥

பகவான் சொல்லுகிறான் :—

செய்கைகயின் பயனில் சார்பின்றிச் செய்யத்
தக்கது செய்வோன் ஐறவி; அவனே யோகி.
தீ வளர்க்காதவனும் கிரியை செய்யாதவனும்
அவர் ஆகார்.

यं संन्यासमिति प्राहु-

योगं तं विद्धि पाण्डव ।

न ह्यसंन्यस्तसङ्कल्पो

योगी भवति कश्चन ॥ २ ॥

பாண்டவா, ஏதனை ஸன்யாஸ மென்கிறார்
களோ, அதுவே யோக மென்றறி. தன் கோட்
பாடுகளைத் துறக்காத வையுடும் யோகி யாக
மாட்டான்.

2

आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं

कर्म कारणमुच्यते ।

योगारूढस्य तस्यैव

शमः कारणमुच्यते ॥ ३ ॥

யோக நிலையில் ஏற விரும்பும் யோகிக்குத்
தொழிலே கருவியாகக் கூறப்படுகிறது. அந்
நிலையில் ஏறியபின் அவனுக்கு சாங்கம் கருவி
யாகிறது.

3

यदा हि मेन्द्रियार्थेषु न कर्मस्वनुपज्जते ।
सर्वसङ्कल्पसंन्यासी योगारूढस्तदोच्यते ॥ ४ ॥

ஒருவன் எப்போது கோட்பாடுகளைவிடத் துறந்து
விடின், புலன்களிலேனும் செயல்களிலேனும்
பற்றாதவன், வருடபாஷ்யம், அப்போதகன்
'கோட்பாடுகள்' விரிபான்' என்று சொல்
லப்படுகிறான்.

4

उद्धरेदात्मनात्मानं नात्मानमवसादयेत् ।
आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः ॥ ५ ॥

தன்னினத்தான் உயர்த்திக்கொள்; தன்னித்
தன்னால் தீவினைகளை வென்றான்; தனக்குத்
தானே நண்பன்; தனக்குத் தானே பகைவன்.

बन्धुरात्मात्मनस्तस्य येनात्मैवात्मना जितः ।
अनात्मनस्तु शत्रुत्वे वर्तेतात्मैव शत्रुवन् ॥ ६ ॥

தன்னினத்தான் உயர்த்தினான் தனக்குத் தான்
நண்பன்; தன்னினத்தான் வெல்லாதான் தனக்
குத் தான் பகைவன் போற் கேடு நுகர்கிறான்.

सुहृन्मित्रार्युदासीन-

मध्यस्थद्वेष्यबन्धुषु ।

साधुष्वपि च पापेषु

समबुद्धिर्विशिष्यते ॥ ९ ॥

அன்பர், சட்டார், பகைவர், ஏதிலர், நடுவர், எதிரிகன், சற்றத்தார், எல்லோர், தீயோர், எல்லோரிடத்தும் வம்புத்தி மடையோன் மேலோனாவான்.

9

योगी युञ्जीत सतत-

मात्मानं रहसि स्थितः ।

एकाकी यतचित्तात्मा

निराशीरपरिग्रहः ॥ १० ॥

மறையிடத்தில் இருந்துகொண்டு, தனியான, உன்னத்தைக் கட்டி, ஆசையைத் துறந்து, ஏற்பது தீக்கி எப்போதும் ஆத்மாவில் யோகமுறக் கடவான்.

10

अचौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासनमात्मनः ।

नात्युच्छ्रितं नातिनीचं चैलाजिनकुशोत्तरम् ॥ ११ ॥

சுத்தமான இடத்தில், அநிக உபரமில்லாம
தும், அநிகத் தாழ் வில்லாமலும், துணி, மான்
நீதால், தர்ப்பை இவற்றின்மீது தனக்கோ
ருத்தியான ஆஸனம் சனமத்துக்கொண்டு, 11

तत्रैकाग्रं मनः कृत्वा यतचित्तेन्द्रियक्रियः ।

उपविश्यासने युज्यायोगमात्मविशुद्धये ॥ १२ ॥

அஃது மனதை ஒருமுகமாக்கி, உன்னத்ததை
யும் புலச் செயல்களையும் தங்கு கட்டுப்படுத்தி,
அவனத் தமர்த்து ஆத்மா களுக்கு தம்மை யடை
தம்படி யோகத்திலே பொருந்தக் கடவான். 12

समं कायशिरोग्रीवं धारयन्नचलं स्थिरः ।

संप्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं दिशश्चानवलोकयन् ॥ १३ ॥

உடம்பையும், தலையையும், கழுத்தையும் எம
மாக அளசனின்றி வைத்துக்கொண்டு, உறுதி
சான்றவனாக, மூக்கு துணிவாய் பார்த்துக்
கொண்டு, திசைகளைக் கோக்காமல், 13

प्रशान्तात्मा विगतभी-
र्ब्रह्मचारिव्रते स्थितः ।

मनः संयम्य मच्चित्तो
युक्त आसीत मत्परः ॥ १४ ॥

உக்கு சாந்த மெய்யுடைய ஒருவன், அச்சுத்தன்மைப்
பேரற்றி, பிரம்மசாஸனவிரதத்தில் நிலைநொண்டு,
மனத்தைச் சீவநித்தி, மனச்சித்தத்தே சித்தத்தனையு
தேவசத்து மனச்சித்தத்திப்பட்டு மொத்தம் ஒருக்கக்
கடவான்.

14

युञ्जन्नेवं सदात्मानं
योगी नियतमानसः ।
शान्तिं निर्वाणपरमां
मत्संस्थामधिगच्छति ॥ १५ ॥

தொன்றுடன் சதாபாகும் மனநிலைக் கட்டு
பதிக், யுஞ்ஞன்மெய்யுடைய ஒருக்கக் மொத்தம்
சாந்த மெய்யுடைய மனச்சித்தத்திப்பட்டு
தலைநொண்ட ஆவநிலை பதிகான்.

15

நாத்நதத்நு யோகோஃஸ்தி

ந சைகாந்தமநதத்நு ।

ந சாதிஸ்வப்நாஸ்தி

ஜாப்தோ நைவ சாப்துந ॥ 16 ॥

நாத்நதத்நு யோகோஃஸ்தி ;
ந சைகாந்தமநதத்நு ;
ந சாதிஸ்வப்நாஸ்தி ;
ஜாப்தோ நைவ சாப்துந ॥ 16 ॥

யுக்தாஹாரவிஹாரஸ்ய

யுக்தச்சேஷஸ்ய கர்மஸு ।

யுக்தஸ்வபாபவாஸ்ய

யோகோ பவதி துஃஸஹா ॥ 17 ॥

யுக்தாஹாரவிஹாரஸ்ய ;
யுக்தச்சேஷஸ்ய கர்மஸு ;
யுக்தஸ்வபாபவாஸ்ய ;
யோகோ பவதி துஃஸஹா ॥ 17 ॥

यदा विनियतं चित्तमात्मन्येवावतिष्ठते ।
निःस्पृहः सर्वकामेभ्यो युक्त इत्युच्यते तदा ॥

உன்னம் கட்டுதல் கட்டுகிற தனதுன்னையே நிலை
பெற, ஒருவன் எந்த விருப்பத்திலும் வீழ்ச்சி
யற்றானான், மோகமுற்று ஸௌப்பதியான். 18

यथा दीपो निवातस्थो नेङ्गते सोपमा स्मृता ।
योगिनो यतचित्तस्य युञ्जतो योगमात्मनः ॥ १९.

. சித்தத்தாதல் கட்டி ஆத்ம யோகத்தில் கலந்து
கிற்கும் மோகத்து காற்றில்லாத திடத்தில்
அனாவின், சித்தம் வினங்காத முற்றினான் உட
னமயாதல் காட்டுனர். 19

यत्रोपरमते चित्तं
निरुद्धं योगसेवया ।
यत्र चैवात्मनात्मानं
पश्यन्नात्मनि तुष्यति ॥ २० ॥

என்று சித்தம் மோக வாய்க்கத்தில் பிடிப்பற்று
ஆமதலெத்தமோ, என்று ஆத்மாவின் ஆத்மா
வை உறித்து ஒருவன் ஆத்மாவில் மகிழ்ச்சி
யடைகிறானே, 20

गुणमात्यन्तिकं यत्तद्वुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम् ।
योऽन्ते यत्र न चैवायं स्थितश्चलति तत्त्वतः ॥२१॥

முத்தியால் தீண்டத்தக்கதும் புலன்களைக்
கடந்து நிற்பவனாகிய பேரீன்பத்தை எங்கு
யொன்பாடு, எங்கு நிலை பெறுவதால் இவன்
உண்மைமயனின்றும் அழகிய நிலையோ, 21

यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः ।
यस्मिन्स्थितो न दुःखेन गुणनापि विचाल्यते ॥

எதனை பெற்றியின் அனுகந்தாட்டிலும்
மீறிய லாபம் பெறிருப்பதாகக் கருத மாட்டா
டு, எங்கு நிலை பெறுவதாட் பெரிய அக்கந்
தாலும் சலிப் பெந்தமாட்டா கரு, 22

तं विद्याद् दुःखसंयोगं वियोगं योगसंज्ञितम् ।
स निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्णचेतसा ॥

அந் நிலைமே துன்பத்துடன் கலந்தலே விநிக
லாகிய யோக நிலை பெற்று உணர், உச்சந்தில்
எக்கமன்று உறு, உடன் அந்த யோகத்தை ஒரு
வன் பற்றி சிறக்கக் கூடுவான். 23

सङ्कल्पप्रभवान् कामां-

स्त्यक्त्वा सर्वानशेषतः ।

मनसैवेन्द्रियग्रामं

विनियम्य समन्ततः ॥ २४ ॥

* எங்கன்பத் திருவிளக்கு எல்லா கல்பாதிசூரப் பங்களை யும் மனச்சமரத் துறந்து விட்டு, மனத்திற் பங்கட்களிடம் மனநாள் இத்திருவிளக்கு குழாத்தைக் கட்டுப்படுத்தி.

24

शनैःशनैरुपरमेद्

बुद्ध्या श्रुतिगृहीतया ।

आत्मसंस्थं मनः कृत्वा

न किञ्चिदपि चिन्तयेत् ॥ २५ ॥

தனக்குத் தனக்குள் மனத்தை அங்கொன்றில் நிலுத்தி, மெல்ல மெல்ல அங்கல் பெறக் கடவான்; அதற்கும் கவலை உறுதிசூக்கம் கடவான்.

25

* எங்கன்பம் - மனத்திற் பங்கல்.

यतो यतो निश्चरति मनश्चञ्चलमस्थिरम् ।
ततस्ततो नियम्यैतदात्मन्येव वशं नयेत् ॥ २६ ॥

எவ்வெங்கே போகும் மனச்சுலமாம் அந்த மனத்தை
நிபந்திக்கிறதா, அவ்வெங்கே அதைக் கட்டுப்
படுத்துவதோக்கு வசமாகக்கொடுக்க. 26

प्रशान्तमनसं ह्येनं योगिनं सुखमुत्तमम् ।
उपैति शान्तरजसं ब्रह्मभूतमकल्मषम् ॥ २७ ॥

அமைந்தமனம், ரஜோ குணம் ஆகி, மாக
சங்க ப்ரம்மமே மாகம இந்த டொகிக்கு மகச்
சிறந்த இன்பம் தருவதெனது. 27

युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगी विगतकल्मषः ।
सुखेन ब्रह्मसंस्पर्शमत्यन्तं सुखमश्नुते ॥ २८ ॥

குற்றங்களைப் போக்கி சூன்யமும் அப்போதும்
அதமானில் கலப்புத் தருப்பாளுகின், அந்த
மோக ப்ரம்மத்தைத் தொகுதாக்கி மிகவுயர்ந்த
இன்பத்தை எவ்விதில் தருக்கிறது. 28

सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चात्मनि ।
ईक्षते योगयुक्तात्मा सर्वत्र समदर्शनः ॥ २९ ॥

யோகத்தில் கலந்தவர் எங்கும் எம்பப்பார்வையுடையவனாக, எல்லா உயிர்களிடத்திலும் தானிருப்பதைத் தன்னுள் எல்லா உயிர்களுமிருப்பதைத் காண்கிறான்.

29

यो मां पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति ।
तस्याहं न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यति ॥ ३० ॥

எவன் என்கும் எங்கும் என்னைக் காண்கிறானோ, என்னைப் பொருள்களையும் என்னைக் கீத காண்கிறானோ, அப்போது நான் அந்நியமாட்டேன்; என்னைக் கான் அந்நியமாட்டான்.

30

सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः ।
सर्वथा वर्तमानोऽपि स योगी मयि वर्तते ॥ ३१ ॥

ஒருமையின் நிலை கொண்டவனாக எல்லா உயிர்களிடத்திலுள்ள என்னைத் தொழுமோன், மாங்கனும் சென்றபோதிலும், அந்த பேரவி என்னுள்ளேயே இயல்கிறான்.

31

आत्मौपम्येन सर्वत्र
समं पश्यति योऽर्जुन ।
सुखं वा यदि वा दुःखं
स योगी परमो मतः ॥ ३२ ॥

இன்பமாகிலும், துன்பமாகிலும்—எதிலும்
அத்மௌமத்யம் பற்றி சைமம் பார்வை செலுத்து
யானாயின், அவன் பரமயோகியாகக் கருகப்படு
வான். 32

भर्जुन उवाच—

योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः
साम्येन मधुसूदन !
एतस्याहं न पश्यामि
चञ्चलत्वात् स्थितिं स्थिराम् ॥ ३३ ॥

அர்ஜுனன் கோல்கிறான்—

மதுசூதனா, இங்ஙனம் நீ எமத்வத்தால் ஏன்
படுவதாகச் சொல்லிய யோகம் விரிமான நிலை
உடையதாக எனக்குத் தெரையவில்லை, எனது
சஞ்சலத்தன்மையால். 33

चञ्चलं हि मनः कृष्ण प्रमाथि बलवद् दृढम् ।
तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम् ॥३४॥

கண்ணு, மனம் சஞ்சலமுடைமடா ; த. 27
மனம் பிழைத்த, உடைந்து ; 27 லுள்ளுடைமடா, கண்ணு
சுட்டிப்பட்டித்ததன் கண்ணுத் சுட்டிப்பதுபோல்
மகனம் கவந்தடாசு செட்டிசு யென்று கண்ணு
மந்திச்சுட்டிசு.

34

श्रीभगवानुवाच—

असंशयं महाबाहो मनो दुर्निग्रहं चलम् ।
अभ्यासेन तु कौन्तेय वैराग्येण च गृह्यते ॥३५॥

பகவான் சொல்லுகிறார்—

பெருந்தேவனாய், மனம் சுட்டென்ற கண்ணுதாய்,
கண்ணு முடைமடா தாய் ; மனம் பிழை. ஆனால்,
குந்திசு மகனம், கண்ணு, பழக்கத்தாலும், நிரூப
யின்மைமடாலும் சுட்டெட்டாய்.

35

असंयतात्मना योगो दुष्प्राप इति मे मतिः ।

वश्यात्मना तु यतता शक्योऽवाप्तुमुपायतः ॥

தன்னைக் கட்டாதவர் யோக மேந்தாதல்
அதிதெய்வ நாள் கருவாதோர், தன்னைக்
கட்டி யவர் யுயர்ச்சியாகும் உபாயக்காலம்
வந்தனை எய்த வல்லான்.

36

अर्जुन उवाच—

अयतिः श्रद्धयोपेतो योगाच्चलितमानसः ।

अप्राप्य योगसंसिद्धिं कां गतिं कृष्ण गच्छति ॥

அர்ஜுனவான் கோட்டுவதென :—

சமீக்கனை உறுதலோ வென்றிடும், தன்னைக்
கட்டாமைநால் யோகக்கலிவிறும் மனம் உறு
வியவன் யோகத்தில் சேர்ந்துப்போய், அப்பால்
என்ற கருவாதிடும், கண்ணு?

37

कश्चिन्नोभयविभ्रष्ट-

श्छिन्नाभ्रमिव नश्यति ।

अप्रतिष्ठो महाबाहो

विमूढो ब्रह्मणः पथि ॥ ३८ ॥

ஒரு வேளை அவன் தீர்ப்புக் கெட்டதனால்,
உடைந்த மேகம்போல் அழிகிறானே? பெருங்
தேவனாய், உமறி யற்றவனும், பரம்.ம கொடுமியை
குடி கொடுத்தவனான பகவானே? 38

एतन्मे संशयं कृष्ण

छेत्तुमर्हस्यशेषतः ।

त्वदन्यः संशयस्यास्य

छेत्ता न ह्युपपद्यते ॥ ३९ ॥

நன்றே; எனக்குள்ள இந்த ஐயத்தை நீ
அறத்துவிடுக. சின்னை யன்றி இந்த ஐயத்தை
யறுப்போர் வேறெவருமில்.

श्रीभगवानुवाच—

पार्थ नैवेह नामुत्र

विनाशस्तस्य विद्यते ।

न हि कल्याणकृत् कश्चिद्-

दुर्गतिं तात गच्छति ॥ ४० ॥

ஸ்ரீ பகவான் கோல்வக்துன்—

பார்த்தா, அங்கு இங்குலகத்திலும், மேலு
கத்திலும் அங்கிலை; மகனே, கன்மை செய்
கொண் டவனும் கெட்டக, மடையமாட்டான்.

प्राप्य पुण्यकृतल्लोका-

नुपित्वा शाश्वतीः समाः ।

शुचीनां श्रीमतां गेहे

योगभ्रष्टोऽभिजायते ॥ ४१ ॥

மோகத்தில் துறியவன், புண்ணியம் செட்
டவரின் உலகங்களை மேயி, அங்கு கனக்கில்
லாத ஒருவன்கள் வாழ்ந்து, தன்மை மடைய
செல்வர்களின் வீட்டில் பிறக்கிறான்.

अथवा योगिनामेव कुले भवति धीमताम् ।
एतद्धि दुर्लभतरं लोके जन्म यदीदृशम् ॥ ४२ ॥

அல்லது, புத்திமான்களாகிய டேசிகளின்
குலத்திலேயே பிறக்கிறும். இவ்விலகல் இது
பொன்ற பிறவி யெய்துதல் மிகவும் அரிது. 42

तत्र तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्वदेहिकम् ।
यतते च ततो भूयः संसिद्धौ कुरुनन्दन ॥ ४३ ॥

அக்கே அவன் பூர்வ சீர்த்துக் குரிய புத்
திமைப் பெறுகிறான். குருந்தனா, அப்பால்
அவன் மறுபடியும் பெற்றிக்கு முயற்சி செய்
கிறான். 43

पूर्वाभ्यासेन तेनैव हियते ह्यवशोऽपि सः ।
जिज्ञासुरपि योगस्य शब्दब्रह्मातिवर्तते ॥ ४४ ॥

பண்டிடப் பழக்கத்தால் அவன் தன் வச
ம்ன்றிபும் இழுக்கப்படுகிறான். யோகத்தை
அறிய வேண்டுமென்ற விருப்பத்தாலேயே ஒரு
வன் ஒலி யுலகத்தைக் கடந்து செல்லுகிறான். 44

प्रयत्नाद्यतमानस्तु

योगी संशुद्धकिल्बिषः ।

अनेकजन्मसंसिद्ध-

स्ततो याति परां गतिम् ॥ ४५ ॥

பாவம் நீங்கியவனும், ஊன்றி முயல்வானே
யான், யோகி பல பிறவிகளின் வெற்றிப்பயனா
றிய பரகதியை அப்போதடைகிறான். 45

तपस्विभ्योऽधिको योगी

ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः ।

कर्मिभ्यश्चाधिको योगी

तस्माद्योगी भवाजुन ॥ ४६ ॥

தவஞ் செய்வோரைக் காட்டிலும் யோகி
சிறந்தோன்; ஞானிகளிலும் அவன் சிறந்தோ
னாகக் கருதப்படுகிறான்; கர்மிகளிலும் அவன்
சிறந்தோன்; ஆதலால், அர்ஜுனா, யோகி
யாகுக. 46

योगिनामपि सर्वेषां मद्भूतेनान्तरात्मना ।
 श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः ॥

மத்தர்ப்புச் சீமாதிசைல்லாரிலும், எய்தெரு
 உன் அந்நராத்மாவில் என்னைப் புதுத்தி என்னை
 உம்பிக்கொட்டல் போற்றுகிறானோ, அடம் மிக
 மேலான மோகி யென்பது என்னுடைய
 கொள்கை.

47

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
 योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
 अध्यात्मयोगो नाम
 षष्ठोऽध्यायः ।

இங்கனம் உபநிஷத்தும் உபநிஷத் வித்தைதகம்
 யோக சாஸ்திரமும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜன
 உம்பாஷணையாத்மாவ ஸ்ரீமத் பகவத்
 கீதையில் “அந்நராத்மபோகம்” என்ற
 ஆறாம் அத்திராயம் முடிந்தது.

सप्तमोऽध्यायः

பழாம் அத்யாயம்.

ஞானயோகம்.

श्रीभगवानुवाच—

मयासक्तमनाः पार्थ

योगं युञ्जन्मदाश्रयः ।

असंशयं समग्रं मां

यथा ज्ञास्यसि तच्छृणु ॥ १ ॥

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறார் :—

பார்த்தா, உன்பால் இடைசென்ற மனத்தினாலும்,
என்னைச் சார்ந்து, யோகத்திலே அமர்ந்தாலும்,
என்னை முழுதும் உணருமாறு சொல்லக்
கேளாய்.

ज्ञानं तेऽहं सचिज्ञान-

मिदं वक्ष्याम्यशेषतः ।

यज्ज्ञात्वा नेह भूयोऽन्य-

उज्ञातव्यमवशिष्यते ॥ २ ॥

ஞானம் தென்ஹ் சசிஞான-
மிதம் வக்யாம்யசேபத: ।
யஜ்ஞாத்வா நேஹ் பூயோ:அந்ய-
அஜ்ஞாதவ்யமவசிஷ்யதே ॥ 2 ॥

मनुष्याणां सदस्येषु

कश्चिद्यतति सिद्धये ।

यततामपि सिद्धानां

कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः ॥ ३ ॥

மனுஷ்யாணா் சடச்யேஸு
கஷ்சிடியததி சித்தயே ।
யததாமபி சித்தானா்
கஷ்சிந்மா் வேத்தி தத்வத: ॥ 3 ॥

भूमिरापोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च ।

अहङ्कार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरपि ॥ ४ ॥

மணி, சீர், சி, காட்டா, மணி, மணி, மணி,
காட்டா, காட்டா, காட்டா, காட்டா, காட்டா
காட்டா, காட்டா, காட்டா, காட்டா, காட்டா

अपरेयमितस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् ।

जीवभूतां महाबाहो ययेदं धार्यते जगत् ॥ ५ ॥

இது என் செய்யலாக. இதிலிருந்தும் மேலு
பட்டதாகிய என் மேற்பற்றலாய் உதி;
கருவே உயிராவது; பெருந்தொண்டி, கிணால்
மண்ணு தரிக்கப்படுகிறது.

एतद्योनीनि भूतानि सर्वाणीत्युपधारय ।

अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा ॥ ६ ॥

எல்லா உயிர்களுக்கும் அது காரண மென்ற
பணர். அதனால் நான் உயிர் பூசுநாமக்கு
ஆக்கபூம் அழிவு மாதே.

* அழங்காரம் எல்லச் செய்து உயிர்களுக்கு முன்ன “நான்” என்ற கொள்கை.

मत्तः परतरं नान्यत्किञ्चिदस्ति धनञ्जय ।
मयि सर्वमिदं प्रातं सूत्रे मणिगणा इव ॥ ७ ॥

தமதுவாய், என்னைக்காட்டிலும் உயர்ந்த
பொருள் வேறெதுவு மில்லை. தான் மணி
கோம்பேயன் இம்மையாக மெல்லாம் என்னை
கோக்கப்பட்டது. 7

रसोऽहमप्सु कौन्तेय प्रभाऽस्मि शशिसूर्ययोः ।
प्रणवः सर्ववेदेषु शब्दः खे पौरुषं नृपु ॥ ८ ॥

நான் நீயில் சுறம; குந்திகளே, நான் குரவிற
நிலம், இக்களிலும் ஒளி; எல்லா வேதங்கள்
லும் நான் பிரண்டம். வானில் ஒளி நான்;
ஆண் மக்கிடத்து நான் ஆண்மை. 8

पुण्यो गन्धः पृथिव्यां च तेजश्चास्मि विभावसौ ।
जीवनं सर्वभूतेषु तपश्चास्मि तपस्विषु ॥ ९ ॥

மண்ணில் தய காற்றழும், தீயில் சுடரும்,
யான். எல்லா உயிர்களிலும் உயிர்ப்பு நான்;
தவஞ் செம்போரின் தவம் யான். 9

शीजं मां सर्वभूतानां विद्धि पार्थ सनातनम् ।
बुद्धिर्बुद्धिमतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ॥ १० ॥

எல்லா உயிர்களுக்கும் நான் ஸதாநனமாகிய
வினாத மென்றுணர். பார்த்தா, புத்தியுடை
யோரின் புத்தி நான். ஒத்தியுடையோரின் ஒளி
நான்.

10

बलं बलवतामस्मि कामरागविवर्जितम् ।
धर्माविरुद्धो भूतेषु कामांऽस्मि भरतर्षभ ॥ ११ ॥

உல்லோரிடத்தே வீருப்பமும் வினையுத்
தீர்த்த வலிமை நான். பாதரேறே, உயிர்களிடத்
து நான் கடமை தவறாத வீருப்ப மாவேன்.

ये चैव सात्त्विका भावा राजसास्तामसाश्च ये ।
मत्त एवेति तान्विद्धि नस्वहं तेषु ते मयि ॥ १२ ॥

ஸத்த ரஜஸ் தமோ குணங்களைச் சார்ந்த
மன நிலைகளெல்லாம் என்னிடத்தே பரந்தன.
அவை என்னும் இருக்கின்றன. நான் அவற்
றுள் இல்லை.

12

त्रिभिर्गुणमयैर्भावैरेभिः सर्वमिदं जगत् ।

मोहितं नाभिजानाति मामेभ्यः परमव्ययम् ॥

இந்த மூன்று குணங்களுக்கிடையே எல்லாம்
நான் இல்லாததெல்லாம் மயங்கிப்போய்
இவற்றையும் மேலும் அம்மாதிரித் தீட்டுகொண்ட
என்னை உணர முன்வருகா.

13

दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ।

मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ॥ १४ ॥

இந்த குண மயமாகிய ஹேது தேவமாயை
கடந்தீர்த்தது. என்னைமேலாகச் சரணாக-
டபோ, அவர்கள் இந்த ஹேதுமையைக் கட-
கின்றார்கள்.

14

न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः ।

माययापहतज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः ॥ १५ ॥

தீமை செய்பவ் மூடர், மனிதரில் கடைப்
பட்டவர், மாயையால் குண மறந்தோர், அஸு-
ரத் தன்மையைப் பற்றி அப்போர்,--(இளை-
யோர்) என்னைச் சரண புரார்.

15

चतुर्विधा भजन्ते मां
जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ।
आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी
ज्ञानी च भरतर्षभ ॥ १६ ॥

தற் செம்மைத்துடைய மக்களில் நான்கு வகை
யார் என்னே வழிபடுகின்றனர், பாரதகேதே,
துன்புற்றார், அறிவை விரும்புமோர், பயனை
வேண்டிமோர், ஞானிகள் என்.

16

तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त
एकभक्तिर्विशिष्यते ।
प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थ-
महं स च मम प्रियः ॥ १७ ॥

அவர்களில் கத்ய யோகம் பூண்டி ஒரேபத்தி
செலுத்தும் ஞானி சிறந்தவன். ஞானிக்கு
நான் மிகவும் இனியவன்; அவன் எனக்கு மிக
வும் இனியான்.

17

उदाराः सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ।
आस्थितः स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम्॥

மேற்கொள்ளிய யாக்ரும் எல்லாரே. எனிலும்,
ஞானியை என் மாளுகவே கொண்டேனென்.
அவன் போகத்தில் இசைத்து உத்தம கதியாகிய
என்னைக் கடைபிடித்து சீர்க்கொள். 18

बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ।
वासुदेवः सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ॥१९॥

பல பிறவிகளின் இடையில் நான்கான்
“எல்லாம் பாசுதேவனே” என்று கருதி
என்னை அனுகூலமாகப் பற்றுகொள். அவ்வீத
மஹாத்மா சிடைத்தற் கரியவன். 19

कामैस्तैस्तैर्हृतज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः ।
तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नियताः स्वया ॥

கைவ்வேறு விருட்டங்களால் கவரப்பட்ட
அறிவினையுடையோர் தத்தம் இயற்கையால் கட
ண்டு, கைவ்வேறு சீரடக்களில் திப்பாராய்
அன்னிய தேவதைகளை வதிபடுகின்றனர். 20

यो यो यां यां तनुं भक्तः

श्रद्धयार्चितुमिच्छति ।

तस्य तस्याचलां श्रद्धां

तामेव विदधाम्यहम् ॥ २१ ॥

எந்த எந்த பக்தன், தம்பிக்கையுடன், எந்த
எந்த வடிவத்தை அர்ச்சிக்க விரும்புகிறானோ,
அவனவனுடைய அசையாத தம்பிக்கைக்குத்
தக்க வடிவத்தை நான் மேற்கொள்ளு
கிறேன்.

21

स तथा श्रद्धया युक्त-

स्तस्याराधनमीदृते ।

लभते च ततः कामा-

न्मयैव विहितान्दितान् ॥ २२ ॥

அவன் அந்த தம்பிக்கையுடன் கலந்து அவ்
வடிவத்தை ஆராதிக்க மேன்முகிறான். அந்
வரின்றும் நான் விரும்பியவற்றை எய்து
கிறான்; எனிலும், அவற்றை எடுத்துக் கொடுப்
போன் யானே.

22

अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम् ।
देवान्देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ॥

என்கிலும், அற்பமதி மூடைய அன்றோர் என்
தும் பயன் இஹி உடைத்தாம். தேவர்களைத்
தொழுநோர் தேவர்களை எய்துகின்றனர். என்
அடியார் என்னைமே எந்தகிறார்கள். 23

अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नं मन्यन्ते मामबुद्धयः ।
परं भावमजानन्तो ममाव्ययमनुत्तमम् ॥ २४ ॥

மன உறுவும் மெளப்பாடும் உடையோளுக
என்னை மதியற்றார் அருதுகின்றனர். என் அந்
வற்ற உத்கமமாகிய பா கிலையை அன்றோர்
அறிகிலர். 24

नाहं प्रकाशः सर्वस्य योगमायासमावृतः ।
मूढोऽयं नाभिजानाति लोको मामजमव्ययम् ॥

எல்லாவற்றிற்கும் ஒளியாகிய என்னை யோக
மாயை சூழ்கநிலை. பிறப்பும், கேடுமற்ற
என்னை மூட ஷலகம் அறியவில்லை. 25

वेदाहं समतीनानि
वर्तमानानि चार्जुन ।
भविष्याणि च भूतानि
मां तु वेद न कश्चन ॥ २६ ॥

சென்றன நீகழ்வன வருவன ஆகிய உயிர்
களை யெல்லாம் காணநிலேன். என்னை யறிந்
தோர் எவருநிலர்.

26

इच्छाद्वेषसमुत्थेन
द्वन्द्वमोहेन भारत ।
सर्वभूतानि संमोहं
सर्गे यान्ति परन्तप ॥ २७ ॥

விருப்பத்தாலும் பகைமையாலும் எழுந்த
இருமைகளின் மயக்கத்தால், பாரதா, எல்லா
உயிர்களும் மயங்கி வீழுகின்றன, பகைவரைச்
சடுவோய்.

27

येषां त्वन्तगतं पापं
जनानां पुण्यकर्मणाम् ।
ते ब्रह्ममोहनिर्मुक्ता
भजन्ते मां ददवताः ॥ २८ ॥

எந்த ஜனங்கன் பாவம் தீர்த்து புண்ணியச்
செயல்கள் செய்துள்ளாரோ, அவர்கள் இருமை
களின் மயக்கம் தீர்த்து திடவிரத முடையோ
ராய் என்னை வழிபடுகின்றனர். 28

जरामरणमोक्षाय
मामाश्रित्य यतन्ति ये ।
ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्न-
मध्यात्मं कर्म चाखिलम् ॥ २९ ॥

மரணத்தினாலும் மாணத்தினாலும் விடுபடு
மாறு என்னை வழிபட்டி முயற்சி செய்வோர்
“அது” என்ற பிரமத்தை அனர்த்தம்; ஆத்ம
ஞான முழுதையும் உணர்வார்; செய்கை அனைத்
தையும் முணர்வார். 29

साधिभूताधिदैवं मां साधियक्षं च ये विदुः ।
प्रयाणकालेऽपि च मां ते विदुर्युक्तचेतसः ॥३०॥

சூத் ஞானம் தேவ ஞானம் யாக ஞானம்
இவற்றுடன் என்னை டாவர் இறந்தக் காலத்தி
லேனும் அறிவாரோ, யோகத்திற் பொருந்திய
சித்தமுடைய அன்னோரே அறிஞர். 30

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
ज्ञानयोगो नाम
सप्तमोऽध्यायः ।

இக்கூனம் உபநிஷத்தம், ப்ரம்ம வித்தையும்,
யோக சாஸ்த்ரமும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்-அர்ஜுன
எம்பாஷணை யாகிய ஸ்ரீமத் பகவத்
கீதையில் " ஞானயோகம் " என்ற
ஏழாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

अष्टमोऽध्यायः

எட்டாம் அக்யாயம்.

அகஷிர ப்ரஹ்ம யோகம்.

अर्जुन उवाच —

किं तद्ब्रह्म किमध्यात्मं
किं कर्म पुरुषोत्तम ।
अधिभूतं च किं प्रोक्त-
मधिदैवं किमुच्यते ॥ १ ॥

அர்ஜுனன் கோலுபகிறான்—

அந்த ப்ரஹ்மம் எது? ஆத்ம ஞானம் யாது?
புருஷோத்தம, கர்ம மென்பது யாது? பூத
ஞானம் யாது? தேவ ஞானம் என்ப தெதனை? 1

अधियज्ञः कथं कोऽत्र

देहेऽस्मिन्मधुसूदन ।

प्रयाणकाले च कथं

ज्ञेयोऽसि नियतात्मभिः ॥ २ ॥

யாக ஞானம் என்பதென்னே? தம்மைத்
தாம் சுட்டியவர்களால் இறுதிக் காலத்திலேனும்
விவ்வுலகத்தில் கீ அறியப்படுவ தென்னே? 2

श्रीभगवानुवाच—

अक्षरं ब्रह्म परमं

स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते ।

भूतभावोद्भवकरो

विसर्गः कर्मसंज्ञितः ॥ ३ ॥

பகவான் சொல்லுகிறார்—

அசிவற்ற பரம்பொருளே பரம்மம். அதன்
யல்பை அறிதல் ஆக்மஞான மெனப்படும்.
உயிர்த்தன்மையை விளைவிக்கும் இயற்கை கர்ம
மெனப்படுகிறது.

अधिभूतं क्षरो भावः पुरुषश्चाधिदैवतम् ।
अधियज्ञोऽहमेवात्र देहे देहभृतां वर ॥ ४ ॥

அதிபூதம் இடர்கைபைக் குறித்தது பூச
ஞானம். புருஷனைப் பற்றியது தேவ ஞானம்.
உடம்பெடுத்தோரில் உயர்க்கவனே, உடம்புத்
குள் என்னை உறிதல் யாக ஞானம்.

अन्तकाले च मामेव स्मरन्मुक्त्वा कलेवरम् ।
यः प्रयाति स मञ्जावं याति नास्त्यत्र संशयः ॥

இறுதிக் காலத்தில் உடம்பைத் துறந்து
என்று களைவுடன் இறப்போன் எனதியல்பை
எய்துகான். இதில் ஐயமில்லை.

यं यं वापि स्मरन्भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।
तं तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभावितः ॥ ६ ॥

ஒருவன் முடிவில் என்னைத் தன்மையை
களைப்பானும் உடலைத் துறக்கின்றானோ, அவன்
எப்போதும் அத்தன்மையிலே நுருந்துடைய
வனாய் அதனையே எய்துகான்.

तस्मात्सर्वेषु कालेषु

मामनुस्मर युध्य च ।

मय्यर्पितमनोबुद्धि-

र्मा मे वैध्यस्य संशयः ॥ ७ ॥

ஆதலால், எல்லாக் காலங்களிலும் என்னை
 னை. போர் செய். என்னிடத்தே மனத்தையும்,
 புத்தியையும் அர்ப்பணம் செய்வதனால் என்னை
 யே பெறுவாய்.

7

अभ्यासयोगयुक्तेन

चेतसा नान्यगामिना ।

परमं पुष्टं दिव्यं

याति पार्थानुचिन्तयन् ॥ ८ ॥

கேதிடஞ் செல்லாமே யோகம் பயிலும் சித்
 தத்துடன் சிந்தனை செய்துகொண்டிருப்போன்
 தேவனாகிய பரமபுருஷனை அடைகிறான்.

8

कविं पुराणमनुशासितार-
मणोरणीयांसमनुस्मरेद्यः ।
सर्वस्य धातारमचिन्त्यरूप-
मादित्यवर्णं तमसः परस्तात् ॥ ९ ॥

கவினைய, பழையபொருளை, ஆள்வோனைய, அநு-
ஸூகக் காட்டிலும் அநுஸூக, எல்லாவற்றையும்
தரிப்பவனைய, எண்ணுதற்கரிய வ. டிவுடைய
பொருளை, இருளுக்கப்பால் கதிரோனது கிறை
கொண்டிருப்பவனைய, எவன் களைக்கொளு, 9

प्रदाणकाले मनसाचलेन
भक्त्या युक्तो योगबलेन चैव ।
भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य सम्यक्
स तं परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ॥ १० ॥

இவ்விதிக் காலத்தில் அஸைவற்ற மனத்துடன்,
புருஷக்கலிநிடையே உயிரை என்கேற்றி, பக்தி-
யுடனும், பிராக பலத்துடனும் எவன் களைக்கி-
ருளு, அவன் அந்தக் கடவுளாகிய பரம புரு-
ஷனை அடைகொள்.

यदक्षरं वेदविदो वदन्ति
 विशन्ति यद्यतयो वीतरागाः ।
 यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति
 तत्ते पदं संग्रहेण प्रवक्ष्ये ॥ ११ ॥

எந்த நிலையை வேத முணர்ந்தோர் அறிவற்ற
 தென்பர், விருப்பமற்ற முனிதன் எதனுட்
 புகுவார், எதை விரும்பி பிரம்மசார்ய விசைத்
 தாக்கப்படும், அந்த நிலையை உனக்குச் சுருக்க
 மாகச் சொல்லுகிறேன்.

11

सर्वद्वाराणि संयम्य
 मनो हृदि निरुध्य च ।
 मूर्ध्न्या ध्यायात्मनः प्राण-
 मास्थितो योगधारणाम् ॥ १२ ॥

எல்லா வாயில்களையும் கட்டு, மனதை
 உள்ளத்தில் நிறுத்தி, உயிரைத் தலையில் உச்சி
 யில் நிலை யறுத்தி யோக தரணையில் உறுதி
 பெற்று,

12

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरन्मामनुस्मरन् ।

यः प्रयाति त्यजन्नेहं स याति परमां गतिम् ॥१३

“ஓம்” என்ற ப்ரம்ம எழுந்தை ஒன்றையே
ஜபித்துக்கொண்டு என்னை எம்ரிப்பவனும்
உடம்பைத் துறப்பேபான் பரம கதி பெறு
கின்றான். 13

अनन्यचेताः सततं यो मां स्मरति नित्यशः ।

तस्याहं सुलभः पार्थ नित्ययुक्तस्य योगिनः ॥

சீத்ய யோகத் திகைத்து, ப்ரிது க்னைப்பின்றி
என்னை எப்டொழுதும் என்னும் யோகிக்கு
நான் எவ்நில் அகப்படுவேன், பார்த்தா. 14

मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतम् ।

नाप्नुवन्ति महात्मानः संसिद्धिं परमां गताः ॥

என்னை யடைந்து பரம விரிதி பெற்ற
மறநாத்மாக்கள் மறுபடி சீலையற்றதும் துன்பத்
தின் ஆலயமும் ஆகிய மறுபிறப்பை யடைய
மாட்டார். 15

பாபஹ்மயவநாஹ்மிகா: புநராபதினோ஽ஜுந ।

மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜந்ம ந வித்யதே ॥ 16 ॥

அஃஜுநா, ப்ரம் மலோக முதலாக எல்லா உலகங்களும் மறநீர்ப்பு உடைகன. குந்தி மகனே, என்னை மடைத்தவனுக்கு மறநீர்ப்பு இல்லை. 16

சஹச்யயுகபர்யந்நமஹ்யத்வஹ்மணோ விது: ।

ரவி யுகசஹச்யந்நாந் தே஽ஹோத்ரவிதோ ஜநா: ॥

ப்ரம்மத்துக்கு ஆயிரம் யுகம் ஒரு பகல், ஆயிரம் யுகம் ஒரு ரா. இதை பரிந்தோரே இராப் பகலியல்பறிவார். 17

அவ்யக்தாஹ்யகதய: சர்வா: ப்ரபவந்த்யஹராபமே ।

ராஹ்யாபமே ப்ரலியந்தே தத்ரீவாவ்யக்தசம்ஸ்கே ॥ 18 ॥

‘அவ்யக்தம்’, அதாவது ‘மறைவுபட்ட உலக’த்தினின்றும் தொற்றப் பொருள்கள் வெளிப்படுகின்றன. * இரவு வந்தவுடன் அந்த மறைவுலகத்துக்கே மீண்டும் கழிந்து விடுகின்றன. 18

* இஃது பகலும் இரவுமாவன மேற்கூறியபடி ப்ரம்மத்தின் பகலிரவுகளாகிய யுக ஸ்ராவக்ரங்கள்,

भूतग्रामः स एवायं
 भूत्वा भूत्वा प्रलीयते ।
 राज्यागमेऽवशः पार्थ
 प्रभवत्यहंरागमे ॥ १९ ॥

இந்த டுதத் தொகுதி ஆகிய பாகத்தில் தன் வச
 மன், நியே. * இரவு வந்தவுடன் அழிகிறது;
 பார்த்தா, * பகல் வந்தவுடன் அது மீட்டும்
 பிறக்கிறது. 19

परस्तस्मात्तु भावोऽन्यो-
 ऽव्यक्तोऽव्यक्तात्सनातनः ।
 यः स सर्वेषु भूतेषु
 नश्यत्सु न विनश्यति ॥ २० ॥

அவ்வகதத், இஃதும் அவ் மக்தமாய் அதற்கப்பால்
 ஸாரதனபத மொன்றிருக்கிறது; எல்லா உயிர்
 களும் அழிவையில் அப்பதம் அழியாது. 20

* இஃகு பகலுமிரவுமாவன மேற்கூறியபடி
 பிரம்மத்தில் பகலிரவுகளாகிய யுக ஸ்ரேண்கள்
 தன்,

மத்யகோऽक्षர इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम् ।
य प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥ २१ ॥

மத்யகம் அக்ஷரம் என்கிறார்கள். அதனையே
மத்திய யோகம் என்றார்கள். அதை எந்தவித சித்த
மையோ, அல்லது எந்த பரமயுகம்.

21

पुरुषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया ।
यस्यान्तःस्थानि भूतानि येन सर्वमिदं ततम् ॥

புருஷன் ஒருவன் பக்தியால், பார்த்தா,
யான் பரம புருஷன் என்கிறார்கள். அ
யன்றே என்னும் பொருள்களும் விளைகொண்
டன. அன்னை விளைக மேற்குள் உள்ளதாய்
பார்த்துக்கொள்.

22

यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिं चैव योगिनः ।
प्रयाता यान्ति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ ॥ २३ ॥

யோகிகள் அக்காலத்தில் இறப்பதால் மீளா
விளைவம் மீளா விளைவம் பெறுவாரோ, அக்காலத்
தைச் சொல்லுகிறேன்.

23

अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः

वणमासा उत्तरायणम् ।

तत्र प्रयाता गच्छन्ति

ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः ॥ २४ ॥

சூ, ஓளி, பகல், சுதல்பகூழ், உத்தராயணத்
தின் ஆறு மாதங்கள் ; இவற்றில் இறக்கும்
பரம்ம ஞானிகள் பரம்மத்தை யடைகிறா
ர்கள்.

24

धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः

वणमासा दक्षिणायनम् ।

तत्र चान्द्रमसं ज्योति-

र्योगी प्राप्य निवर्तते ॥ २५ ॥

புகை, இரவு, கிருஷ்ண பகூழ், தாழிணையன்
தின் ஆறு மாதங்கள் ; இவற்றில் இறக்கும்
யோகி சந்திர ஞானியைப் பெற்றிருந்து மீளு
கிறான்.

25

शुक्लकृष्णे गती ह्येते

जगतः शाश्वते मते ।

एकया यात्यनावृत्ति-

मन्यया वर्तते पुनः ॥ २६ ॥

உலகத்தில் இந்த ஒளி உழியும், இருள் உழியும்
சாகசவதமாகக் கருதப்பட்டன. இவற்றுள் ஒன்றி
னால் மனிதன் மீளப் பதம் பெறுவான். மற்
றொன்று மீளும் பதம் கருவது. 26

नैते सृती पार्थ जान-

न्योगी मुह्यति कश्चन ।

तस्मात्सर्वेषु कालेषु

योगयुक्तो भवार्जुन ॥ २७ ॥

இப் வழிக ளிரண்டையும் உணர்ந்தால் அப்
பால் யோசி மயக்கமுடவதில்லை. ஆதலால்,
அர்ஜுனா, எப்போதும் யோகத்தில்
கலந்திரு. 27

वंदेषु यज्ञेषु तपःसु चैव
 दानेषु यत्पुण्यफलं प्रदिष्टम् ।
 अत्येति तत्सर्वमिदं विदित्वा
 योगी परं स्थानमुपैति चाद्यम् ॥ २८ ॥

இதை யறிவதால் யோக வேதங்களிலும் தல
 களிலும், தானங்களிலும் காட்டிய ஆய்மைப்
 பயனைக் கடந்து, ஆதி நிலையாகிய பர நிலையை
 எய்துகிறான்.

26

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
 अक्षरब्रह्मयोगो नामाष्टमोऽध्यायः ।

இக்கூனம் உபநிஷத்தும் பரம்ம வித்தைதும்
 யோக சாஸ்திரமும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்-அர்ஜுன
 ஸம்பரஷணையு மாதிய ஸ்ரீமத் பகவத்
 கீதைதில் 'அக்ஷரப்ரஹ்மயோகம்'
 என்ற எட்டாம் அধ্যாயம் முற்றிற்று.

नवमोऽध्यायः

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

ராஜவித்மா ராஜரஹஸ்யபோகம்.

श्रीभगवानुवाच—

इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे ।

ज्ञानं विज्ञानसहितं यद्ज्ञात्वा मोक्षयसेऽशुभात् ॥

உடன்கொள்குமுகியம்—

அஸுயை யந்தவகுதிப உணக்கு இத்த அதி
ரஹஸ்யமான ஞானத்தை விஞ்ஞானத்துடன்
கொல்லுகிறேன். இதை யறிந்தால் தீமை
விருந்து விடுபடுகாய்.

1

राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम् ।

प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमव्ययम् ॥ २ ॥

ராஜவித்யை, ராஜரஹஸ்யம், நாய்மை தருவ
தில் மிக மாண்டது, கண்ணெதிரே காண்டற்
குரியது, அறத்துக் கிணத்தது, செய்தற்கு மிக
எளிது, அந்நிவற்றது.

2

अश्रद्धाताः पुरुषा धर्मस्यास्य परंतप ।

अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ३ ॥

பகையைச் சுடுவோம், இவ்வறத்தில் நம் பிள்ளையற்ற மனிதர் என்னை எய்தாமே மீட்டும் சாக ஸம்ஸாரப் பாணதகளில் மீளுகின்றனர். 3

मया ततमिदं सर्वं जगद्व्यक्तमूर्तिना ।

मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः॥४॥

அவ்வந்த வடிவம் நான் இவ்வளவு முழுமை உம் சூழ்ந்திருக்கிறேன், என்விடத்தே யுதங்க ளெல்லாம் நிலைபெற்றன. அவற்றிடப்பட்ட தன்று என் நிலை. 4

न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम् ।

भूतभृन्न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः ॥ ५ ॥

(மற்றொரு வகையால் கோக்குவதத்தே) பூதங்கள் என்னுள் சிற்பனவு மல்ல. என் கருவர யோகத்தின் பெருமையை இங்கு பார். பூதங் களை தர்க்கிறேன். அவற்றிடப்பட்டேனல்லேன், என் ஆத்மாவில் பூத சிந்தனை இயங்கிறது. 5

यथाकाशस्थितो नित्यं वायुः सर्वत्रगो महान् ।
तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय ॥ ६ ॥

எக்கும் இப்பொழுதும் பெரியானதாகிய
வாயு எப்படி எப்போதும் காணில் நிலைபெற்
பெருக்கிறான், அப்படியே பொருள்களெல்லாம்
என்னுள் நிலைபெற்றன வென்று தெரிந்து
கொள். 6

सर्वभूतानि कौन्तेय प्रकृतिं यान्ति मामिकाम् ।
कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहम् ॥

குந்தி, மகனே, தற்ப் பாகத்தில் எல்லா உயிர்
களும் என் இயல்பை எய்துகின்றன. மறுபடி
தற்பத் தொடக்கத்தில் காள் உற்பத்திப் படைக்
கிறேன். 7

प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विसृजामि पुनः पुनः ।
भूतप्राममिमं कृत्स्नमवशं प्रकृतेर्धशात् ॥ ८ ॥

என் சக்தியில் உறுதி கொண்டு விட்டு மீட்டும்
புதித் தொகுதி முழுதையும் என் வசம்வற்றி,
சக்தி, அதாவது இயற்கையின் வசத்தால் காள்
படைக்கிறேன். 8

न च मां तानि कर्माणि निवृथन्ति धनंजय ।
उदासीनवदासीनमसक्तं तेषु कर्मसु ॥ ९ ॥

தனஞ்ஜயா, என்னை அந்தொன்றின் தீர்வு
புறுத்தா. அப் வினைகளின் சிதைமே கான் மேற்
பட்டவன் போல் அமர்ந்திருக்கிறேன். 9

मयाध्यक्षेण प्रकृतिः सूयते सचराचरम् ।
हेतुनानेन कौन्तेय जगद्विपरिवर्तते ॥ १० ॥

என் மேற்பார்வையில் * சக்தி சராசர உல-
கங்களைப் பெறுகின்றன சூத்திரமகனே, இத்த-
றேனாவால் உலகம் சுழல்கிறது. 10

* சக்தி, இயற்கை, பாக்ருதி (Nature) என்ற
சொற்கள் ஒரே பொருளுடையன. அஃதே,
தேவது அல்லது காரணம் என்றும் சொல்லப்
படும். உலகத் தோற்றத்துக்கு அதுவே காரண-
மாதலாலும், பரம்மம் குணஜீத மாணகயால்
காரணமென்று சொல்லத் தகாதாதலாலும்,
பரம்மம் பரம பொருள்; சுத்த ஸாசதி.

अवजानन्ति मां मूढा

मानुषीं तनुमाश्रितम् ।

परं भावमजानन्तो

मम भूतमहेश्वरम् ॥ ११ ॥

மஹேஸ்வர சீர்த் தரித்த என்னை மூடர் புறக்
கணிக்கிறார்கள். உயிர்களுக் கெல்லாம் உயர்
தலைபுண் நான் என்ற என் பரம நிலையை அவர்
கள் அறிகிலர்.

11

मोघाशा मोघकर्माणो

मोघज्ञाना विचेतसः ।

राक्षसीमासुरीं चैव

प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः ॥ १२ ॥

பிழைசை முடையோர், வீண் செயலாளர்,
வீணறிபாளர், மதியற்றோர், மயக்கத்துக்கு இட
மான ராக்ஷஸ் ஆஸுரா மோஹினி சக்திகளைச்
சார்ந்து சிங்கிற்றனர். [ராக்ஷஸ், ஆஸுரா
மோஹினி சக்திகளாக—அவா, குரூரம், மயக்
கம் என்ற சித்த இயல்புகள்.]

12

महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः ।
भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम् ॥१३॥

பார்த்தா, மஹாத்மாக்கள் தெய்விக இடங்
பெயர் எதற்கொண்டு பூத முதலும் கேடற்றவன
மாகிய என்னை வேறுமனம் இன்றி வந்திருந்
தனர்.

13

सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः ।
नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते ॥

திடீரதத்திடன் முயற்சி புரிவோராம், எந்
போதும் என்னைப் புகழ்வோராம், என்னை பக்தி
யால் உணங்குவோராம் தீவிர மோகிகள் உப
சித்திருக்கின்றனர்.

14

ज्ञानयज्ञेन चाप्यग्नये यजन्तो मामुपासते ।
एकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुखम् ॥१५॥

வேறு சிலர் ஞான வேள்வியால் கேட்போ
ராம், என்னை ஒருமையாகவும் பன்மைமாகவும்
பலவாறாக எல்லா விடத்தும் வந்திருக்கிறார்
கள்.

15

अहं क्रतुरहं यज्ञः

स्वधाहमहमौषधम् ।

मन्त्रोऽहमहमेवाज्य-

महमग्निरहं हुतम् ॥ १६ ॥

நான் தேவாமம் ; நான் யாகம் ; நான் 'ஸ்வ
தா' என்ற டாழ்த்துணா ; நான் மருத்து ; நான்
மகந்தாம் ; நான் அஹம் ; நான் தீ, நான் அஹி. 16

पिताहमस्य जगतो

माता धाता पितामहः ।

वेद्यं पवित्रमोङ्कार

ऋक् साम यजुरेव च ॥ १७ ॥

இந்த உலகத்தின் அப்பன் நான் ; இதன்
அம்மா நான் ; இதை தரிப்போன் நான் ;
இதன் பாட்டன் நான் ; இதன் அநியப்படு
பொருள் நான் ; தாய்மை செய்வது நான் ;
ஒங்காரம் நான் ; நான் ரிக் ; நான் ஸாமம் ;
நான் யஜுஸ்.

गतिर्भर्ता प्रभुः साक्षी निवासः शरणं सुहृत् ।
प्रभवः प्रलयः स्थानं निधानं बीजमव्ययम् ॥

இவ்வகத்தின் புகல், இதனிறைவன், இதன்
கரி, இதனுரைபுன், இதன் சரண், இதன் தோ
ழன், இதன் தொடக்கம், இதன் அநிவ, இதன்
இடம், இதன் நிலை. இதன் அநியாத விதை. 18

तवाम्यहमहं वर्षे निगृह्याम्युत्सृजामि च ।
अमृतं चैव मृत्युश्च सदसच्चाहमर्जुन ॥ १९ ॥

நான் வெப்பச் தருகிறேன் ; மனழைய நான்
கட்டி விடுகிறேன், நான் அதனைப் பெய்வித்
கிறேன். நானே அமிர்தம் ; நானே மரணம்.
அர்ஜுனா, உள்ளதும் யான், இல்லதும்
யான்.

புவிதா மா சோமபா: பூதபாபா
யசுரிகுடா சுவர்கதி பார்த்தயந்தே ।

தே புண்யமாஸாசு சூரேந்திரலோக-

மபுநந்தி திவ்யாந் திவி தேவபாங்காந் ॥ 20

லோக முண்டார், பரம மகேஸ்வரர், மூன்று
வேத பரிந்தார், எண்ணெகேள்விகளால் வேட்டு
வாணுகுதர கேசரிகென்றனர். அவர்கள் புண்ய
ஸ்தானமாகிய தேவபுத்தர லோகத்தை யெய்தி,
வாணுகல் சம்பமான் தேவ போதகங்களைத்
தெய்க்கினார்கள்.

20

தே தம் பூதபா சுவர்கலோகம் விசாலம்

சுரிகுடே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி ।

எவ் வரீதமம்மநுபுபா:

கதாபதம் காமகாமா லபந்தே ॥ 21 ॥

விசுவாக்ஷ வானுகத்திலே இன்புற்றப்
புண்ணியத் தீர்த்தபுடன், மலபடி அநிகுடைய
மனித உலகத்துக்குத் திருப்புகினார்கள். இப்படி
மூன்று வேத முறைகளைத் தொழுவார் வீருப்
பங்களில் வீழ்த்து உழவ்வார்,

21

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।
तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ॥२२॥

வேறு களைப்பின்றி என்னை வழிபடுவார்
யாவரே, அந்த கீத்திய யோகிகளின் நன்மை
தீமைமை நாள் பொறுப்பேன். 22

येऽप्यन्यदेवताभक्ता यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।
तेऽपि मामेव कौन्तेय यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥२३॥

அன்ய தேவதைகளை சம்பிக்கையுடன்
தொழும் அன்பரும், குத்தியின் மகனே, விதி
வழுவி என்னையே தொழுகின்றார். 23

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।
न तु मामभिजानन्ति तस्वेनातश्च्यवन्ति ते ॥२४॥

நானே வேள்விகளில் எல்லாம் உணவு உண்
பவன்; நானே தலைவன்; என்னை மனிதர் உன்னை
படி அறியார்; ஆதலால் நழுவி வீழ்வார். 24

यान्ति देवव्रता देवान्
 पितॄन् यान्ति पितृव्रताः ।
 भूतानि यान्ति भूतेभ्यः
 यान्ति मद्याजिनोऽपि माम् ॥ २५ ॥

தேவ விவ்ரதிகள் தேவரை எய்துவார்,
 பிதர்க்களை கோற்பார் பிதர்க்களையடைவார்;
 பூதங்களைத் தொழுவார் பூதங்களை யடைவார்.
 என்னை வேட்போர் என்னை எய்துவார். 25

पत्रं पुष्पं फलं तोयं
 यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।
 तदहं भक्त्युपहृत-
 मश्नामि प्रयतात्मनः ॥ २६ ॥

இலையேனும், பூவேனும், களியேனும், நீரே
 னும், அன்புடனே யெனக்கு அளிப்பவன் ஆயின்,
 முயற்சி யுடைய அன்னவன் அன்புடன்
 அளித்ததை உண்பேன் யான்.

यत् करोपि यदश्नासि
 यज्जुहोपि ददासि यत् ।
 यत् तपस्यसि कौन्तेय
 तत् कुरुष्व मदर्पणम् ॥ २७ ॥

நீ எது செய்வதும் எதனை நீ உண்பதும்,
 எதை நீ ஜேறாமம் பண்ணினதும், எதனைக்
 கொடுத்தாலும், எத்தபத்ததைச் செய்தாலும்,
 சூத்திரமகனே, கடவுளுக்குக் கர்ப்பண மென்ற
 செய்.

27

शुभाशुभफलैरेवं
 मोक्षयसे कर्मबन्धनैः ।
 संन्यासयोगयुक्तात्मा
 विमुक्तो मामुपैष्यसि ॥ २८ ॥

சூட்சுனம் மக்களும் அமக்களமாகிய பயன்
 களைத் தருவனவாகிய கர்மத் திரைகளிலின்று
 விடுபடுவாய். ஆறவெனும் மோகத் திசைத்து
 விடுதலை பெறுவாய், என்னையும் பெறுவாய். 28

समोऽहं सर्वभूतेषु
न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः ।
ये भजन्ति तु मां भक्त्या
मयि ते तेषु चाप्यहम् ॥ २९ ॥

நான் எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஸமமானவன்.
எனக்குப் பகைவனுமில்லை, நண்பனுமில்லை.
ஆனால், என்னை அன்புடன் தொழுபவரார்—அன்
னவர் என்னகத் தயர்ந்தார்; அவரகத்து நான்
உனான்.

.. 20

अपि चेत् सुदुराचारां
भजते मामनन्यभाक् ।
साधुरेव स मन्तव्यः
सम्यग्व्यवसितो हि सः ॥ ३० ॥

மிகவும் கொடிய கடையோடுமானும் பிரிது
வழி படாதே என்னை வழிபடுவான் நல்லோ
னென்றே கருதுக; ஏனெனில், நன்கு முயல்
கின்றான் ஆதலின்.

30

क्षिप्रं भवति धर्मात्मा
 शश्वच्छान्तिं निगच्छति ।
 कौन्तेय प्रतिजानीहि
 न मे भक्तः प्रणश्यति ॥ ३१ ॥

அண்ணவன் விரைவில் அறவாளுவான்,
 நித்ய சாந்தியு மெய்துவான்.
 சூத்தி மகனே ; சூறிக்கொள் !
 என தன்பன் சாகமாட்டான்.

81

मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य
 येऽपि स्युः पापयोनयः ।
 स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रा-
 स्तेऽपि यान्ति परां गतिम् ॥ ३२ ॥

| பால்கனெண்ணப் பணவாராயினும்,
 மாதரேனும், வைசியரேனும்,
 சூத்திரரும் பாகதி பெறுவார்.

82

किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या

भक्ता राजर्षयस्तथा ।

। अनित्यमसुखं लोक-

मिमं प्राप्य भजस्व माम् ॥ ३३ ॥

அப்படி யிருக்கத் தூய்மை யார்ந்த

அந்தணரும் ராஜரிஷிகளும்

எனக் கன்பராயின், என்னே! ஆதலால்;

நிலையற்றதும் இன்ப மற்றதுமார்கிய

இவ்வுலகம் பிறவி யெய்திய நீ

என்னை வழிபடக் கடவாய்.

33

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ।

मामेवैष्यसि युक्तवैवमात्मानं मत्परायणः ॥३४॥

மனத்தை யெனக்காக்கிவிடு ; பக்தி யெனக்

காக்கு ; என்னைத் தொழுக. என்னைப் பரமாகக்

கொள்க. இங்ஙன மியற்றும் தற்கலப்பு யோகத்

தால் என்னையே எய்துவாய்.

34

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
राजविद्याराजमुह्ययोगो
नाम नवमोऽध्यायः ।

இஃதனம் உபநிஷத்தம், பிரம்ம வித்தையும்
யோக சாஸ்த்ரமும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜுன
ஸம்பாஷணையு மாகிய ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில்
* ராஜவித்யா ராஜமுஹ்ய யோகம் * என்ற
ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

दशमोऽध्यायः

பத்தாம் அத்தியாயம்.

வியூதியோகம்.

श्रीभगवानुवाच—

भूय एव महाबाहो

शृणु मे परमं वचः ।

यत्तेऽहं प्रीयमाणाय

वक्ष्यामि हितकाम्यया ॥ १ ॥

பகவான் சொல்லுகிறான்—

பெருக்கோளுடையாய், பின்னுமோர் முறை
நான் சொல்பு புதும் மிகவுயர் சொல்லினைத்
கேளாய்; நீ பெணக்கு உகந்தவன்; ஆதலால்,
கினை நலம் பேணிச் சிக்கதனை விளம்புவேன்
கினக்கே.

न मे विदुः सुरगणाः

प्रभवं न महर्षयः ।

अहमादिहि देवानां

महर्षीणां च सर्वशः ॥ २ ॥

வானியர் கணங்கள் என் மறியுமையை உண
ராள் ; பெருந்தகை முனிவரு முணராள் ; யாக்க
னும், பாஞ்சுர்கட்கும் மறாரிகட்கட்கும் ஆதி
கானே. 2

यो मामजमनादिं च

वेत्ति लोकमहेश्वरम् ।

असम्मूढः स मर्त्येषु

सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ३ ॥

பிறப்ப தில்லான், தொடக்குதலிலாதான், உல
கின் பெருமுதலான எந்தனை அணர்வோன்,
மானுடருள்ளே மயக்கத் தீர்த்தான், பாவ
மனைத்திலும் விடுதலைப் பட்டான். 3

बुद्धिर्ज्ञानमसम्मोहः

क्षमा सत्यं दमः शमः ।

सुखं दुःखं भवोऽभावो

भयं चाभयमेव च ॥ ४ ॥

மதையும், குணமும், மயக்க மின்மைதும்,
பொறுத்தலும், வாய்மைதும், அடக்கமும், அமை
தீதும், இன்பமும், துன்பமும், உண்மைதும், இன்
மைதும், அச்சமும், அஞ்சாமைதும், b

अहिंसा समता तुष्टि-

स्तपो दानं यशोऽयशः ।

भवन्ति भावा भूतानां

मत्त एव पृथग्विधाः ॥ ५ ॥

துன்புறுத் தாமைதும், கடுமைதும், மகிழ்ச்சிதும்,
சுதாகதும், தவமும், இகழும், புதமும், இங்ஙனம்
பலபடுமியல்புக னெல்லாம் எண்ணிடும் பெறு
வன உயிர்கள், 5

मद्वर्पयः सप्त पूर्वे
 चत्वारो मनवस्तथा ।
 मद्भावा मानसा जाता
 येषां लोक इमाः प्रजाः ॥ ६ ॥

முச்சீனை மஹாபுத்திகள் எழுவுகும் காண்து
 மனுக்களும் மனத்தால் என்னிபல்பு எய்தினர்.
 அவர்களுடைய ம ர பி ன சே திம் மக்களெல்
 லாரும். 6

एतां विभूर्ति योगं च
 मम यो वेत्ति तत्त्वतः ।
 सोऽविकम्पेन योगेन
 युज्यते नात्र संशयः ॥ ७ ॥

இத் தலைத் தாகும் எனது பெருமையையும்
 யோகத்தினையும் உன்னலா றுணர்வேன் அசை
 விலா யோகத் தமர்வான்; இதிலோர் ஐயமில்லை. 7

अहं सर्वस्य प्रभवो
मत्तः सर्वं प्रवर्तते ।
इति मत्वा भजन्ते मां
बुधा भावसमन्विताः ॥ ८ ॥

நான் அனைத்திற்கும் தொடக்கம். என்னிட
மிருந்தே எல்லாம் இயலும். இக்கூன முணர்
ந்த புலவர் என்னை அன்புடன் சொழுவார். 8

मच्चित्ता मद्गतप्राणा
बोधयन्तः परस्परम् ।
कथयन्तश्च मां नित्यं
तुष्यन्ति च रमन्ति च ॥ ९ ॥

அகத்தினை மென்பால் எவத்து, உயிரை
மெண்ணுனை புகுத்தி, ஒருவரை யோருவர்
உணர்விப்பாராய், எக்காலும் தம்முள் என்னைக்
குறித்தியம்புவார்; அன்றோர் மகிழ்ச்சியும் இன்ப
மும் அடைவார். 9

तेषां सततयुक्तानां
 भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।
 ददामि बुद्धियोगं तं
 येन मामुपयान्ति ते ॥ १० ॥

எப்போதும் யோகத் திருப்பாராகி அன்
 புடன் என்னை வந்திபடும் அன்றோர்க்கு, யான்
 புத்தி யோகம் அளிப்பேன், இதனால் என்னை
 யவர் எய்துவார்.

10

तेषामेवानुक्रमार्थ-
 महमज्ञानजं तमः ।
 नाशयाम्यात्मभावस्थो
 ज्ञानदीपेन भास्वता ॥ ११ ॥

அன்னவர்க்கொங்கி யான் அன்னவர் ஆத்ம
 இயல்பு யானாகி ஒளிபுடை ஞானநீனக்கால் அவ
 ரீடை அஞ்ஞானத்தால் தோன்று மிருளேத்
 தொலைப்பேன்.

11

अर्जुन उवाच—

परं ब्रह्म परं धाम

पावत्रं परमं भवान् ।

पुरुषं शाश्वतं दिव्य-

मादिदेवमजं विभुम् ॥ १२ ॥

அர்ஜுனன் கொல்லுகிறார்—

நீயே பரப்ரம்மம், நீயே பர வீடு, உய்மை யனைத்தினுஞ் சிறப்புடைத் தாய்மை நீ. நீன்னை யே “நித்ய புகழ்” னென்றும், ஆதிதேவ னென்றும், பிறப்பிலா னென்றும், இறைநமைக் கடவுளென்றும் ;

12

आहुस्त्वामृषयः सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा ।

असितो देवलो व्यासः स्वयं चैव ब्रवीषि मे ॥ १३

முனிவரெல்லாரும் மொழிகிறார் ; தேவரிஷி யாரதரும் மங்கனே நலிக்கிறார் ; அவிதரும் தேவ லரும் வியாசரும் அங்கனமே செப்டுகிறார். இங்கு நீ நேரே யெனக்கு அதை புரைக்கின்றாய்.

सर्वमेतदृतं मन्ये यन्मां वदसि केशव ।

न हि ते भगवन् व्यक्तिं विदुर्देवा न दानवाः ॥

கேசவா, நீனது கீதையை யனைத்தையும் மெய்
மெயாகக் கொண்டேன். பகவனே, விஷ்ணுவரும்
அனாவரும் நீன் விளக்கத்தை யறிவாரோ? 14

स्वयमेवात्मनात्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम ।

भूतभावन भूतेश देवदेव जगत्पते ॥ १५ ॥

புருஷோத்தமா, உன்னை நீயே அறிவாய்.

பூதங்களானும்! பூதத் தலைவனே!

தேவ தேவ! ஸ்வயத் திறைவா!

15

वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।

यामिर्विभूतिभिर्लोकानिमांसखं व्याप्य तिष्ठसि ॥

எந்த மஹிமைகளால் நீ இவ்வெக்கங்களைச்
சூழ்ந்து நீர்கொடியோ, அந்த நீன் மஹிமைகள்
தேவத்தன்மை புடையன. அவற்றை என்ரு
மிச்ச மீன்றி உனார்த்த மேண்டிடுவேன். 16

நீ தினி-சொல்.

कथं विद्यामहं योगिस्त्वां सदा परिचिन्तयन् ।
केषु केषु च भावेषु चिन्त्याऽसि भगवन् मया ॥

மோகி என்மீபாதும் உர்தொமே சேத்திந்து
கின்றன அனருகு காடுதெள்ளே? பகலேன்? என்
வெப்பதகனல் கின்றன உன் கருகல் தேன்தம்?

विस्तरेणात्मनां योगं विभूतिं च जनार्दन ।
भूयः कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम् ॥

ஐவார்த்தனா, கண் மோகத்தினால் பெருமை
எய்தும் விதம் உர்தொகு முடிந்த சொங்க,
அனந்தம் போன்ற உன் சொங்கன் எனக்குத்
சேவிட்ட விலை. 18

श्रीभगवानुवाच —

हन्त ते कथयिष्यामि दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।
प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे ॥

பகவான் மொல்லுகிறார்:—

அச்ச! உன் ஆத்கம் பெருமகன் சேய்த்
தன்மை உடையவனவோ. அகர்ஜன் பததான
மாணவ நன்றி கணக்குச் சொல்லுதேறல், என்னு
விந்தாரத்துக்கு முடிவிலை. 19

अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः ।

अहमादिश्च मध्यं च भूतानामन्त एव च ॥ २० ॥

அஹமாநா, உயர்களுக்கெதின் உள்ளே நிற்கும்
ஆத்மா நான். அஹ்மயர்களின் ஆதி நான்.
இடைபடும் அவற்றின் இடையிடம் யானே. 20

आदित्यानामहं विष्णुर्ज्योतिषां रविरंशुमान् ।

मरीचिर्मरुतामस्मि नक्षत्राणामहं शशी ॥ २१ ॥

ஆதித்யர்களில் நான் வீழ்ந்து ; ஒளிகளில்
நான் கதிர் சான்ற நாயன் ; காற்றாக்களில்
மரீசி ; நக்சத்ரங்களில் சந்திரன். 21

वेदानां सामवेदोऽस्मि देवानामस्मि वासवः ।

इन्द्रियाणां मनश्चास्मि भूतानामस्मि चेतना ॥

வேதங்களில் யான் ஸாம வேதம் ; தேவரில்
இந்திரன் ; புலங்களில் மனம் யான் ; உயர்க
ளிடத்தே உணர்வு நான். 22

हृद्राणां शंकरश्चास्मि वित्तेशो यक्षरक्षसाम् ।
वसूनां पावकश्चास्मि मेरुः शिखरिणामहम् ॥

ருத்நர்களில் நான் சங்கரன்; இயங்கர் அரக்
கருள் யான் குகைபரன். உலகங்களில் நான் தீ;
மலைகளில் மேரு. 23

पुरोधसां च मुख्यं मां विद्धि पार्थ बृहस्पतिम् ।
सेनानीनामहं स्कन्दः सरसामस्मि सागरः ॥ २४

பார்த்தா, புரோத்சாதர்களில் நலையுஞ் செய் ப்ரு
ஹஸ்பதி நான் என்றணர். படைத்தலைவரில்
நான் கந்தன், சீர்தலைகளில் நான் கடல். 24

महर्षीणां भृगुरहं गिरामस्म्येकमक्षरम् ।
यज्ञानां जपयज्ञाऽस्मि स्थावराणां हिमालयः ॥

மஹர்ஷிகளில் நான் ப்ருகு; வாக்குக்களில்
நான் “ஓம்” என்ற ஒரேழுத்து; யக்ஞங்களில்
நான் ஜபயக்ஞம்; ஸ்தாவரங்களில் நான்
ஹிமாலயம்.

अश्वत्थः सर्ववृक्षाणां देवर्षीणां च नारदः ।
गन्धर्वाणां चित्ररथः सिद्धानां कपिलो मुनिः ॥

மரக்கள்ளைத்தீதிலும் நான் அரசராம்; தேவ
ரிஷிகளில் நான் நாரதன்; கந்தர்வருள்ளே நான்
சித்ரரதன்; ஸித்தர்களில் கபில் முனி. 26

उच्चैःश्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम् ।
पैरावतं गजेन्द्राणां नराणां च नराधिपम् ॥ २७

குதிரைகளிலிடையே நான் அமிர்தத்தின்
பிறந்த உச்சைசரிதம். மென்றுணர். யானைகளில்
பைராவத ஜெந்திரத்த மென்றும், மானிகளில் அரச
னென்றும் அறி. 27

आयुधानामहं वज्रं धेनूनामसिम् कामधुक् ।
प्रजनश्चासिम् कन्दर्पः सर्पाणामसिम् वासुकिः ॥

ஆயுதங்களில் நான் வஜ்ரம்; பசுக்களில் நான்
காமதேஹு; பிறப்பிப்போரில் நான் மர்மதன்;
பாம்புகளில் வாஸுகி. 28

अनन्तश्चास्मि नागानां वरुणो यादसामहम् ।
पितॄणामर्यमा चास्मि यमः संयमतामहम् ॥ २९

நாகங்களினிடம் நான் அரண்மனை; நீர் வரூழ்
வேரில் வருணன்; பிதர்க்களில் நான் அர்யமான்;
தம்மைத் தட்டினவர்களில் நான் யமன். 29

प्रह्लादश्चास्मि दैत्यानां कालः कलयतामहम् ।
मृगाणां च मृगेन्द्रोऽहं वैनतेयश्च पक्षिणाम् ॥ ३०

அஸ்ரரில் ப்ரஹ்லாதன் நான்; இயங்குனை
வற்றில் காலன் யான்; வீனக்துகளில் சங்கம்;
பறவைகளில் கருடன். 30

पवनः पवतामस्मि रामः शस्त्रभृतामहम् ।
श्याणां मकरश्चास्मि स्रोतसामस्मि जाह्नवी ॥

தாய்மை செவ்வனவற்றுள்ளே காற்று நான்;
படை தரித்தோரில் நான் ராமன்; மீன்களில்
நான் சுரு; ஆறுகளில் கஜநை, 31

सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं चैवाहमर्जुन ।

अध्यात्मविद्या विद्यानां वादः प्रवदतामहम् ॥३२॥

படைப்புக்களின் ஆதி ம் அந்தமும் நான்.
அர்ஜுனா, வித்தைகளில் நான் அத்யாத்ம
வித்தை; பேசுமோரிடையே நான் பேச்சு. 32

अक्षराणामकारोऽस्मि ह्यहः सामासिकस्य च ।

अहमेवाक्षयः कालो धाताहं विश्वतोमुखः ॥३३॥

எழுத்துக்களில் நான் அகரம்; புணர்ப்புக்
களில் இரட்டைப் புணர்ப்பு; நான் அந்நிறை
காலம். எப்பாரசித்தும் கமப்போன் யானே. 33

मृत्युः सर्वहरश्चाहमुद्भवश्च भविष्यताम् ।

कीर्तिः श्रीर्वाक्च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा

எல்லாவற்றையும் அநிக்கும் மரணம் நான்.
எதிர்காலப் பொருள்களின் பிறப்பு நான். பெண்
களிடத்து நான் கீர்த்தி, வாக்ஞ, வினைவு,
மேதை, ஸ்திதி, பொறை, 34

बृहत्साम तथा साम्नां
 गायत्री छन्दसामहम् ।
 मासानां मार्गशीर्षोऽह-
 मृतूनां कुसुमाकरः ॥ ३५ ॥

அங்குளமே, ஸாமங்களில் நான் “ ப்ருஹத்
 ஸாமம் ” என்ற பெரிய ஸாமம், சந்தஸ்களில்
 நான் காயத்திரி ; மரஸங்களில் நான் மர்குத்ரி ;
 பருவங்களில் மலர் சான்ற இளவேனில். 35

द्युतं छलयतामस्मि
 तेजस्तेजस्विनामहम् ।
 जयोऽस्मि ध्यवसायोऽस्मि
 सत्त्वं सत्त्ववतामहम् ॥ ३६ ॥

வஞ்சகரின் குது நான் ; ஒளியுடையோரின்
 ஒளி நான். நான் வெற்றி ; நான் வீச்சயம் ;
 உண்மைபுடையோரின் உண்மை நான். 36

वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि पाण्डवानां धनंजयः ।
मुनीनामप्यहं दयासः कवीनामुशना कविः ॥३७॥

வ்ருஷ்ணி குலத்தரால் நான் வாஸுதேவன்;
பாண்டவர்களில் தனஞ்ஜயன்; முனி கவி
வயாஸன் கவிகளில் சகல கவி. 37

दण्डो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषताम् ।
मौनं चैवास्मि गुह्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामहम् ॥३८॥

தண்டேவரட்டத்தே கோல் நான்; மெய்திறைப
விருப்புமேரட்டத்தே நீதி நான். ஜிஜீஷம் பதில்
நான் மௌனம்; குறிய குறியமேரட்டத்தே
நான் ஞானம். 38

यद्यापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन ।
न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम् ॥

எல்லா உயிர்களிலும் வீரன் எதுமேத உயி
நான். அர்ஜுனா, சரதரங்கள் களில் என்னை மன்றி
புள்ள பூதமே நான் தில்லை. 39

नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परन्तप ।
एष तूद्देशतः प्राक्तो विभूतेर्विस्तरो मया ॥४०॥

பார்த்தா, என் தீவ்ய மஹிமைகளுக்கு முடி
வில்லை. விஸ்தாரமான என் மஹிமைகளில்
இருத்தேன மாற்றாமே உன் குணத்தேன். 40

यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।
तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोऽशसम्भवम् ॥ ४१॥

எதெது பெருமைமுடையது, உண்மை முடை
ந்து, அழகுமுடையது, உண்மை முடைந்து—
அது வெல்லாம் எதை ஒன்றின் அம்சத்தில்
பிறந்ததென்றுரை. 41

अथवा बहुनैतेन किं ज्ञातेन तवार्जुन ।
विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् ॥४२॥

அன்றி, இதைப் பலவாறாகத் தெரிவதில்
உனக்குப் பயன் யாது? எனது கலை யொன்றால்
இவ் வையகத்தை நிலை நிறுத்தி உள்ளேன். 42

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
विभूतियोगो नाम
दशमोऽध्यायः ।

இங்ஙனம் உபநிஷத்தும், பரம்ம வித்தையும்
யோக சாஸ்திரமும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜான
ஸம்பாஷணைய, மாகிய ஸ்ரீமத் பகவத்
சேதயில் “விபூதியோகம்” என்ற
பத்தாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

एकादशोऽध्यायः

பதினொன்றாம் அத்தியாயம்.

லிசுவசூப தர்சனம்.

अर्जुन उवाच—

मदनुग्रहाय परमं

गुह्यमध्यात्मसंज्ञितम् ।

यस्ययोक्तं वचस्तेन

मोहोऽयं विगतो मम ॥ १ ॥

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான் :—

என் மிகவும் மூண்டு, என்னைக்கிரங்கி, சூழ்ம
ஞான மென்ற பரம ரஹஸ்யத்தை நீ எனக்கு
உரைத்தது கேட்டு, என் மயக்கம் தீர்ந்து
போயிற்று.

भवाप्ययौ हि भूतानां धृतौ विस्तरशो मया ।
त्वत्तः कमलपत्राक्ष माहात्म्यमपि चाव्ययम् ॥ २ ॥

உயர்களுள் தோற்றத்தையும் உருவையும்
பற்றி மிகவுதக் கேட்டேன். தாமஸா சித்தத்
தொன்ற விரிகளோ உடைபாய், நீன் கேடற்ற
பெருமைமையங் கேட்டேன். 2

एवमेतद्यथात्थ त्वमात्मानं परमेश्वरम् ॥
द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम ॥ ३ ॥

பாமேசுவரா, பருஷோத்தமா, நீன்னைப் பற்றி
கீ எனக்குச் சொல்லையபடியே, நீன் ரகவா ரூபத்
தைக் காண விரும்புகறேன். 3

मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो ।
योगेश्वर ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययम् ॥ ४ ॥

திறைவனே, மோகேசுவரா, அதை நான்
காணுதல் ஸாத்திய மென்று கீ கருதுவா யெனில்,
எனக்கு நீன் அறிவற்ற ஆக்மாவைக் காட்டுக. 4

श्रीभगवानुवाच—

पश्य मे पार्थ रूपाणि
 शतशोऽथ सहस्रशः ।
 नानाविधानि दिव्यानि
 नानावर्णाकृतीनि च ॥ ५ ॥

பகவான் கோல்புகிறான் :—

பல தூசுகளும், பலலாம்பரமாகவும்,
 வஸுத பல, தீநம் பல, அளவு பலமாகும்
 என் தீவிய ரூபங்களைப் பார்; பார்த்தா, 5

पश्यादित्यान् वसून् रुद्रा-
 नश्विनौ मरुतस्तथा ।
 बहून्यदृष्टपूर्वाणि
 पश्याश्चर्याणि भारत ॥ ६ ॥

ஆதித்யர்களைப் பார்; வஸுக்களைப் பார்;
 அசுவின் தேவரைப் பார்; மருத்துக்களைப் பார்;
 பாரதா, இதற்கு முன் கண்டிராத பல ஆச்சர்யங்
 களைப் பார். 6

इद्वैकस्थं जगत्कृत्स्नं
 पश्याद्य सचराचरम् ।
 मम देहे गुडाकेश
 यच्चान्यद् द्रष्टुमिच्छसि ॥ ७ ॥

அர்ஜுனா, இன்று, இங்கே, என்னுடலில்
 சராசரமான உலக முழுதும் ஒருங்கு நிற்பதைப்
 பார்; இன்னும் வேறு நீ எதைக் காண விரும்பு
 னும், அதை இங்கு காண்.

7

न तु मां शक्यसे द्रष्टु-
 मनेनैव स्वचक्षुषा ।
 दिव्यं वदामि ते चक्षुः
 पश्य मे योगमैश्वरम् ॥ ८ ॥

உன்னுடைய இயற்கையான இக் கண்களால்
 என்னைப் பார்க்க முடியாது. உனக்கு ஞானக்
 கண் கொடுக்கிறேன். என்னுடைய ஈசுவர
 யோகத்தைப் பார்.

8

सञ्जय उवाच—

एवमुक्त्वा ततो राजन्

महायोगेश्वरो हरिः ।

दर्शयामास पार्थाय

परमं रूपमैश्वरम् ॥ ९ ॥

ஸஜ்ஜயஸி கோல்புகிருஸ்—

அரசனே, இவ்வாறு மறைத்துவிட்டு, அப்பால்
பெரிய மோகத் தலைவனாகிய ஹரி பார்த்தனுக்கு
மிக உயர்ந்த தன் கருவன் உடிவைக் காட்டி-
னான்.

9

अनेकवक्त्रनयन-

मनेकाद्भुतदर्शनम् ।

अनेकदिव्याभरणं

दिव्यानेकोद्यतायुधम् ॥ १० ॥

(அவ்வடிவம்) பல வாய்களும் பல வீழ்களு-
முடையது; பல அற்புதக் காட்சிகளுடையது;
பல தீவ்யாபரணங்கள் பூண்டது; பல தெய்-
விகப் படைகள் ஏந்தியது.

10

दिव्यमाल्याम्बरधरं

दिव्यगन्धानुलेपनम् ।

सर्वाश्चर्यमयं देव-

मनन्तं विश्वतोमुखम् ॥ ११ ॥

திவ்ய மாலிகளார் ஆடைகளும் புனைந்தது;
திவ்ய கந்தக்கள் பூசியது; எல்லா வீயப்புக்
களும் சான்றது; எல்லை யற்றது; எக்கும்
முகங்களையுடைய தேவ ஸபம். 11

दिवि सूर्यसहस्रस्य

भवेद्युगपदुत्थिता ।

यदि भाः सदृशी सा स्या-

द्भासस्तस्य महात्मनः ॥ १२ ॥

வானத்தில் ஒருங்கே அயிரம் இரல்கள் எழுந்
தாயின் அங்கு தோன்றும் ஒளியை அந்த மஹாத்
மாவின் ஒளிக்கு தீவராகக் கூறலாம். 12

तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं

प्रविभक्तमनेकधा ।

अपश्यद् देवदेवस्य

शरीरे पाण्डवस्तदा ॥ १३ ॥

அந்த பல பகுதிப்பட்டதில், லைபக முழு
தம், அந்த தேவ தேவனுடைய சரீரத்தில் ஒருங்
குற்ற நிற்பனை அப்போது பாண்டவன் கண்
டான்.

13

ततः स विस्मयाविष्टो

हृष्टोऽपि धनञ्जयः ।

प्रणम्य शिरसा देवं

कृताञ्जलिरभासत ॥ १४ ॥

அப்போது தனஞ்ஜயன் பெரு விசம்பெய்தி,
மயிர் சிலிர்த்து, அக் கடவுளை முடியால் வணங்
கிக் கைகளோக் கூப்பிக்கொண்டு சொல்லு
கிறான்.

14

भर्तुन उवाच —

पश्यामि देवांस्तव देव देहे

सर्वास्तथा भूतविशेषसङ्ख्यान् ।

ब्रह्माण्मीशं कमलासनस्थ-

सूर्यांश्च सर्वानुरगांश्च दिव्यान् ॥ १५ ॥

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்—

தேவனே, நீன் உடம்பில் எல்லாத் தேவர்களையும் காண்கிறேன். நூத வனதகங்கள் தொகுதிகளைக் காண்கிறேன். நாமநா மலரில் வீற்றிருக்கும் ஈசனாகிய பரமனையும், எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் தேவ ஸர்ப்பங்களையும் இங்கு காண்கிறேன். 15

अनेकबाह्वदरवक्त्रनेत्रं

पश्यामि त्वां सर्वतोऽनन्तरूपम् ।

नान्तं न मध्यं न पुनस्तर्वादि

पश्यामि विश्वेश्वर विश्वरूपम् ॥ १६ ॥

பல தோளும், பல வாய்க்கும், பல உட்கும், பல விழிகளுமுடைய எல்லே மற்று முடிவிலே சின்னே எங்கனும் காண்கிறேன். எல்லாவற்றுக்கும் ஈசனே, எல்லாத் தன் வடிவாகக் கொண்டவனே, உனக்கு முடியேனும், இடையேனும், தொடக்கமேனும் காண்கிலேன். 16

किरीटिनं गदिनं चक्रिणं च
 तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तम् ।
 पश्यामि त्वां दुर्निरीक्ष्यं समन्ता-
 दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ॥ १७ ॥

மகுடமும் தண்டும் உலகமும் * தரித்தாய்,
 ஒளித்திரனாக மார்க்கனும் ஒளிர்வாய், தழுவப் படு
 தீயும் சூர்யனும் போல அனலிடற் கரியாயாகு
 க்ளைக் தூண்டிடுறன்.

17

त्वमक्षरं परमं वेदितव्यं
 त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।
 त्वमव्ययः शाश्वतधर्मगोप्ता
 सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ॥ १८ ॥

அகிலியாய், அறிதெற்கு மனவற்றில் மிகவுஞ்
 சிறந்தாய், உலகமற்றல் உயர் தனி உறை
 புனாவாய், கேடிலாய், என்னு மியல்
 அறத்தினைக் காப்பாய், 'எனாதன புருஷன்'
 நீ யெனக் கொண்டேன்.

18

* வலயம் = சக்கரம்.

अनादिमध्यान्तमनन्तवीर्य-

मनन्तबाहुं शशिसूर्यनेत्रम् ।

पश्यामि त्वां दीप्तहुताशवक्त्रं

स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तम् ॥ १९ ॥

ஓசிடும் கனெம் அந்தமு மில்லாதும், உரம்பலா
விறையோ, கணக்கல்லாத் தேவனானே, ஞாயிறுத்
திங்களு நயனமாக் கொண்டனே, ஓர் அங்கனல்
பொலையலு முகநீரோ, ஒளிமயல் முழுநகர
அலனகடம் கொளுத்துவாய், திகிலென முன்னேக்
காண்கிறேன்.

19

द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि

व्याप्तं त्वयैकेन दिशश्च सर्वाः ।

दृष्ट्वाद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं

लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मन् ॥ २० ॥

வாயத்துக்கும் பூமிக்கும் நடுவேயுள்ள இடை
வெளியும் எல்லாத் திசைகளும் கண்ணால் நீரப்
புற்றிருக்கின்றன. உண்டெல்லைய அற்புதமும்
உக்ரமுமான இவ் வடிகடந்தைக் கண்டு மூன்று
உலகங்களும் சோர்வெய்துகின்றன.

20

अमी हि त्वां सुरसङ्घा विशन्ति

केचिद्भीताः प्राञ्जलयो गृणन्ति ।

स्वस्तीत्युक्त्वा महर्षिसिद्धसङ्घाः

स्तुवन्ति त्वां स्तुतिभिः पुष्कलाभिः॥२१॥

இந்த மானவர் கூட்டமெல்லாம் கிண்டிவந்தே
புகழ்வாரது, சிலர் அச்சமெய்தி கிண்டிவந்த
மப்படி கழுவந்தனர். மஹர்ஷிகளும், சித்தர்
கந்தரார் கூட்டத்தார் கிண்டி வந்தமை
முடைய புகழுரைகள் சொல்லப் புகழ்க்கின்றார். 21

रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या

विश्वेऽश्विनौ मरुतश्चाष्मपाश्च ।

गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्घाः

वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥ २२ ॥

இருந்தார், ஆசுவின், வசவர்கள், வாதியர்
விசுவேதேவர், அசுவின் தேவர், மருக்துக்கன்,
உத்தமவர், கந்தர்வர், யக்ஷர், அஸுரர், அசித்தர்,
ஆர் கூட்டத்தார்க னெல்லாரும் கிண்டி வியப்
புடன் கோக்குகின்றனர். 22

இங்கு கூறப்படும் குந்தர் முதலாயினோர்
தேவ வகுப்புக்களாவார்.

रूपं महत्त बहुवक्त्रनेत्रं

महाबाहो बहुबाहुरुपादम् ।

बहुदरं बहुदंष्ट्राकरालं

दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथितास्तथाहम् ॥

பெருந்தோளாய், பல வாய்களும், விழிகளும்,
பல கைகளும், பல கண்ண்களும், பல வாய்களும்,
பல பாக்கைமான பற்களுமுடைய கீள் பெரு
வழிபடக்கண்டி, உலுக்கங்கள் கடுங்குகின்றன,
யானும் அங்குனமே. 23

नभःस्पृश दीप्तमनेकवर्णं

व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रम् ।

दृष्ट्वा हि त्वां प्रव्यथितान्तरात्मा

धृतिं न विन्दामि शमं च विष्णो ॥२४॥

உள்ளேந் தீண்டுவது, தழுவது, பலவண்ணங்
களுடையது, திரிந்த வாய்களும் கனல்கின்ற
விழிகளுமுடையது, தீண்ட கீள் வழிபத்தைந்
கண்டு, விஞ்ஞானமே, எனக்கு விலைகொள்ள
வில்லை, உான் அமைதி காணவில்லை. 24

वृष्टाकरालानि च ते मुखानि
दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि ।
विशो न जाने न लभे च शर्म
प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ २५ ॥

அந்தத் தரும் பற்களோ புடைத்தாய், ஊழித் தீ
மேயன்ற சின் முகங்களைக் கண்ட அளவிலே,
வனக்குத் தீசைகள் தெரியவில்லை; சாந்தி
தோன்றவில்லை. தேவர்களின் தலைவனே; வைய
கத்துக்கு உறவிடம் ஆவாய்; அருள்செய்க. 25

अमी च त्वां धृतराष्ट्रस्य पुत्राः
सर्वे सहैवावनिपालसंघैः ।
भीष्मो द्रोणः सूतपुत्रस्तथासौ
सहास्मदीयैरपि योधमुख्यैः ॥ २६ ॥

இந்த த்ருதராஷ்ட்ரனின் மக்க னெல்லாரும்
மற்ற அரசுக் கூட்டத்தார்களிடன் சின்னுள்ளே
(புதுகின்றனர்). பீஷ்மனும், துரோணனும்,
ஸூதன் மகனும் இந்தக் கர்ணனும், நம்
முடைய பக்கத்து முக்ய வீரர்களும் 26

वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति

दंष्ट्राकरालानि भयानकानि ।

केचिद्विलग्ना दशनान्तरेषु

संदृश्यन्ते चूर्णितैरुत्तमाङ्गैः ॥ २७ ॥

தொடர்பு பற்களுடைய பயங்கரமான தீன்
வாய்களில் விளைவற்று வீழ்கின்றனர். சிலர்
தீன் பல்லைகளில் அகப்பட்டுப் பொடிபட்ட
தலைகளாகக் காணப்படுகின்றனர். 27

यथा नदीनां बहवोऽम्बुवेगाः

समुद्रमेवाभिमुखा द्रवन्ति ।

तथा तवामी नरलोकवीरा

विशन्ति वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति ॥ २८ ॥

உல் ஆறுகளின் வெள்ளங்கள் கடலையே
கோக்கி வந்து வீழ்வது போல், இந்த நாலோக
வீரர் தீன் கடர்கொற்ற வாய்களில் வந்து வீழ்
கின்றனர், 28

यथा प्रदीप्तं ज्वलनं पतङ्गा

विशन्ति नाशाय समृद्धवेगाः ।

तथैव नाशाय विशन्ति लोका-

स्तवापि वक्त्राणि समृद्धवेगाः ॥ २९ ॥

வினக்குழி பூச்சிகள் நிகவும் வினாவுட
செய்தி வரின்ற வினத்தில் வீழ்த்து நாச முறு
தல் போலே, உலகங்கள் நிகவும் வினாவுடன்
கின் லாம்களில் வந்து வீழ்த்து நாச மடை
கின்றன. 29

ललिह्यसे प्रसमानः समन्ता-

लोकान् समग्रान् वदनैर्ज्वलद्भिः ।

तेजोभिरापूर्य जगत् समग्रं

भासस्तवाग्राः प्रतपन्ति विष्णो ॥ ३० ॥

கால்கின்ற கின் லாம்களால் எப்புறத்தும்
மல்லா உலகங்களை மம் நீ ரத்துகளும். விஷ்ணு !
கின் உத்தமமான சடர்கள் தன் கதிர்களால் மைய
முழுமையாம் பிரபதிச் சடுகின்றன. 30

आख्याहि मे को भवानुग्रहो
नमोऽस्तु ते देववर प्रसीद ।

विज्ञातुमिच्छामि भवन्तमादिं

न हि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम् ॥ ३१ ॥

உக்ர ரூபத் தரித்த கீயாஃ? எனக்குரைத்
திடுக. தேவர்களிற் சிறந்தாய், உன்னை வணங்கு
கிறேன். அருள் புரி. இத்யாதிய உன்னை அறிய
வீரும்புகிறேன். இங்கு உனது தொழிலை அறிகி
லேன்.

31

श्रीभगवानुवाच—

कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्प्रवृद्धो

लोकान्समाहर्तुमिह प्रवृत्तः ।

ऋतेऽपि त्वां न भविष्यन्ति सर्वे

येऽवस्थिताः प्रत्यनीकेषु योधाः ॥ ३२ ॥

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்—

உலகத்தை அழிக்கத் தலைப்பட்ட காலமே
நான். மனிதர்களோ இங்கு கொல்லத் தொடங்கி
யுள்ளேன். இங்கு திரட்டப் படைகளிலே
நிற்கும் போராட்கள் அனைவராலும் உன்னைத்
தவிர வேறு யாரும் மஞ்ச மாட்டார்கள்.

तस्मात् त्वमुत्तिष्ठ यशो लभस्व
जित्वा शत्रून् भुङ्क्ष्व राज्यं समृद्धम् ।
मयैवेते निहताः पूर्वमेव
निमित्तमात्रं भव सद्यसाचिन् ॥ ३३ ॥

இதனால் தீ எழுந்த நிலம் ; புதழெழுந்து ; பகை
வரை வென்று செழிப்ப ராஜ்யத்தை ஆள். நான்
இவர்களை வந்தெனவே கொன்றும் விட்டது.
நீட்டக்கை வீரா, தீ வெளிக்காரனாக மட்டும்
கொன்று தொழில் செய். 33

द्रोणं च भीष्मं च जयद्रथं च
कर्णं तथान्यानपि यांघवीरान् ।
मया हतांस्त्वं जहि मा व्यथिष्ठा
युध्यस्व जेतासि रणे सपत्नान् ॥ ३४ ॥

துரோணனையும், வீட்டிமனைதும், ஜயத்ரதனை
யும், கர்ணனையும் மற்ற புத்த வீரர்களையும் நான்
கொன்றும் விட்டது. (வெளிப் பண்டயாக) தீ
கொல். அஞ்சாதே ; போர் செய் ; செருக்கனத்
தில் நின் பகைவரை வெல்வாய். 34

* இது பார்த்தன் பெயர்.

सञ्जय उवाच—

एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य

कृताञ्जलिवेपमानः किरीटी ।

नमस्कृत्वा भूय एवाह कृष्णं

सगद्गदं भीतभीतः प्रणम्य ॥ ३५ ॥

ஸஜ்யஸாமி கோடீஸ்கிருஷ்ணம்—

கேசவன் சொல்லிய இவ்வார்த்தையைக் கேட்டுப் பார்த்தான் மெய்க் கடுக்கத்தூடன் அஞ்சல் புரிந்தான். மீட்டும் கண்ணனை நமஸ் காரம் பண்ண, அச்சத்தூடன் உய் குழி வளைங் கிச் சொல்லுகிறான். 35

अर्जुन उवाच—

स्थाने हृषीकेश तव प्रकीर्त्या

जगत् प्रहृष्यत्यनुरज्यते च ।

रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति

सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसंघाः ॥ ३६ ॥

அர்ஜுனஸாமி கோடீஸ்கிருஷ்ணம்—

* நோருஷ்டகேசா, உன் பெருங்கீர்த்தியில் உலகம் கலங்கிப்பதும் இன்புறுதும் பொருத்தம்.

* இது கண்ணன் பெயர்.

பாஷாபர் அச்ச முற்றத் சிவசகலில் மறை
நிறுந்தன். வித்தத் குதாத்தின ரணவரும்
கிண்டி வணங்குஞ்ஞர்கள். 36

कस्माच्च ते न नमेरन् महात्मन्
गरीयसे ब्रह्मणोऽप्यादिकर्त्रे ।

अनन्त देवेश जगन्निवास

॥ त्वमक्षरं सदसत्तत्परं यत् ॥ ३७ ॥

மஹாத்மாவே, கிண்டி வந்தான் வணங்காதி
குப்பார்? நீ ஆதி கர்த்தா. பரம்மஸிஹம் சிறுத்
தாய், அகந்தா, தேவேசா, வையக்சிஸ் உறை
விடமே, நீ அறிவற்ற பொருள்; நீ ணக்; நீ
பொக்; நீ அவற்றைக் கடந்த பரம்மம். 37

त्वमादिदेवः पुरुषः पुराण-

स्त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।

वेत्तासि वेद्यं च परं च धाम

त्वया तत् विश्वमनन्तरूप ॥ ३८ ॥

நீ ஆதி தேவன் சொல்லோன், நீ இந்த அகி
லத்தின் பரம நிலம். நீ அறிவோன், நீ அறிபடு
பொருள். நீ பாம்பதம். அகந்த ரூபா, நீ இவ்
வலகிணுட் பரத்து திடங்கிரும். 38

वायुर्यमोऽग्निर्वरुणः शशाङ्कः

प्रजापतिस्त्वं प्रपितामहश्च ।

नमो नमस्तेऽस्तु सहस्रकृत्वः

पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते ॥ ३९ ॥

நீ வாயு, யமன், அக்ஷி, வருணன் ; முப்பாட்ட
ஞாயிப் பிரமன் நீ. உன்னை ஆயிர முறை கும்
பிடுகிறேன். நீட்டு நீட்டும் உனக்கு “நமோ
நம:”

39

नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते

नमोऽस्तु ते सर्वत एव सर्व ।

अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं

सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः ॥ ४० ॥

உன்னை முன் புறந்தே கும்பிடுகிறேன் ; உன்
னைப் பின் புறந்தே கும்பிடுகிறேன். எல்லா
மாலாய், உன்னை எப்புறந்தங் கும்பிடுகிறேன்.
நீ எல்லையற்ற வீரம் முனையாய், அனையற்ற
வீரம் முனையாய், எவ்வற்றிலும் திறைத்திருக்
கொள் ; அதலால் நீ என்னை.

40

सखेति मत्या प्रसभं यदुक्तं

हे कृष्ण हे यादव हे सखेति ।

अज्ञानता महिमानं तवेदं

मया प्रमादात् प्रणयेन वापि ॥ ४१ ॥

இப்படிப்பட்ட தின் பெருமையை அறிபாமல்,
முன்னே, தோழனென்று கருதித் தடிப்புற்று,
" ஏ கண்ணா, ஏ மாதவா, ஏ தோழா " என்று
நவநுதலாலேனும் அன்பாலேனும் நான்
சொல்லி யிருப்பதையும் 41.

यच्चावहासार्थमसत्कृतोऽसि

विहारशय्यासनभोजनेषु ।

एकोऽथवाप्यच्युत तत्समग्रं

तत्क्षामये त्वामहमप्रमेयम् ॥ ४२ ॥

விளையாட்டிலும், படுக்கையிலும், இருப்பிலும்,
உணவிலும், தனியிடத்தேனும், அன்றி
(மற்றவர் முன்னே யெளிதும்), நான் உனக்கு
வேடிக்கையாகச் செய்திருக்கும் அவமதிப்பு
களைடம்—அவற்றை யெல்லாம் பொறுக்கும்படி
வேண்டுகிறேன், அளவற்றேய்! 42

पितासि लोकस्य चराचरस्य
 त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।
 न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो
 लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव ॥ ४३ ॥

சராசரமாகிய இம்மலகத்தில் இருக்கிற தன்னை யா
 வாய். துவம் ஆகாததாய் தொழுகு தங்களை; மிக
 உம் சிறந்த குரு நீ. உனக்கு நிறர் யாருமில்லை.
 எனில் உனக்கு மேல் வேறு யாவர்? மூன்று
 மலகங்களிலும் ஒப்பற்றபெருமை உடையவன்.

तस्मान् प्रणम्य प्रणिधाय कायं
 प्रसादये त्वामहमीशमीडधम् ।
 पितेव पुत्रस्य सखेव सख्युः
 प्रियः प्रियायार्हसि देव सोढुम् ॥ ४४ ॥

ஆதலால், உடல் குனிவ உணங்கி, கீழ்ப்பால்
 அருள் கேட்கிறேன். ஈசா, வேண்டிதற் குரி
 யாய், மகனைத் தந்தைபோலும், தோழனைத்
 தோழன் போலும், அன்பனை யன்பர் போலும்
 நீ என்னைப் பொறுத்தல் வேண்டும்.

अदृष्टपूर्वं ह्यपितोऽसि दृष्ट्वा
भयेन च प्रव्यथितं मनो मे ।
तदेव मे दर्शय देव रूपं
प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ ४९ ॥

இதற்கு முன் காணாததை இன்று கண்டு
மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்; எனினும், என் மனம்
அச்சத்தால் சோர்ந்திருக்கிறது. தேவா, எனக்கு நீன்
முன்னே உடிவத்தைக் காட்டுக. தேவேசா, ஜகத்
நின் கிளியமே, என்னக்கருள் செய்க. 45

किरीटिनं गदिनं चक्रहस्त-
मिच्छामि त्वां द्रष्टुमहं तथैव ।
तेनैव रूपेण चतुर्भुजेन
सहस्रबाहो भव विश्वमूर्ते ॥ ५० ॥

முன்போலவே, இஃதும் தண்டும் கையில்
சக்கரமுடைய நீன்னைக் காண விரும்புகிறேன்.
ஆகவே முர்த்தியே, ஆயிரத் தோளாய், முன்னே
நாற்றேளான் உடிவினை ஏழ்த்துக. 46

श्रीभगवानुवाच—

मया प्रसन्नेन तवार्जुनेदं
रूपं परं दर्शितमात्मयोगात् ।
तेजोमयं विश्वमनन्तमाद्यं
यन्मे त्वदन्येन न दृष्टपूर्वम् ॥ ४७ ॥

பகவான் சொல்லுகிறார்:—

அர்ஜுனா, யான் அருள் கொண்டு ஆத்ம
யோகத்தால் எனது பர வடிவை நினக்குக்
காண்பித்தேன். ஒளி மயமாய், அனைத்துமாய்,
எவ்லை யற்றதாய், ஆயிராயிர இவ்வடிவத்தை
இதற்கு முன் உன்னைத் தவிர வேறு யாரும்
பார்த்ததே கிடையாது.

47

न वेद्यशाध्ययनैर्न दानै-
र्न च क्रियाभिर्न तपोभिरग्रैः ।

एवंरूपः शक्य अहं नृलोके
द्रष्टुं त्वदन्येन कुरुप्रवीर ॥ ४८ ॥

வேதங்களாலும், வேள்வியாலும், கல்விகளா
லும், தானங்களாலும், தீசைகளாலேனும்,
மனித உலகத்தில் என்னை இவ் வடிவத்தில்
உன்னை உன்றி வேறு யாராலும் பார்க்க முடி
யாது. குரு குலத்தில் சிறந்த வீரா!

48

मा ते व्यथा मा च विमूढभावो
 दृष्ट्वा रूपं घोरमीदृङ्ममेदम् ।
 व्यपेतभीः प्रीतमनाः पुनस्त्वं
 तदेव मे रूपमिदं प्रपश्य ॥ ४९ ॥

இப்படிப்பட்ட என் கோர வடிவத்தைக்
 கண்டி கலங்காதே; மயங்காதே. அச்சம் நீக்கி
 இன்புற்ற மனத்தோடும் எனது முன்னே வடி
 வத்தை நீ இதோ பார்! 49

सञ्जय उवाच—

इत्यर्जुनं वासुदेवस्तथोक्त्वा
 स्वकं रूपं दर्शयामास भूयः ।
 आश्वासयामास च भीतमेनं
 भूत्वा पुनः सौम्यवपुर्महात्मा ॥ ५० ॥

ஸஜ்ஜயன் சொல்லுகிறான் :—

இக்கனம் வாஸுதேவன் அர்ஜுனனிடங்
 கூறி, வீட்டுந் தன் பழைய வடிவத்தைக் காட்டி
 ஞன். அந்த மஹாத்மா மடிபடி தன் இலிய
 வடிவமெய்தி அச்ச முற்றிருந்த பார்த்தனை
 ஆறுதல் கொள்ளச் செய்தான். 50

अर्जुन उवाच—

दृष्ट्वेदं मानुषं रूपं तव सौम्यं जनार्दन ।

इदानीमसि संश्रुतः सचेताः प्रकृतिं गतः ॥५१॥

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்—

ஒன்றித்தன, நீயே தன்மை பொருந்திய
இம் மானிட உருவத்தைக் கண்டு இப்போது
யான் அமைதி பற்றேன், என் உணர்வு மீண்
டது; இயற்கை நிலை பெயர்ந்தேன். 51

श्रीभगवानुवाच—

सुदुर्दर्शमिदं रूपं दृष्टवानसि यन्मम ।

देवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः ॥५२॥

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:—

காண்பதற் சரிய என் உருவத்தை இங்கு
கண்டனா. தேவர்கள் கூட இம் உருவத்தைக்
காண எப்போதும் விரும்பி நிற்கிறார்கள். 52

नाहं वेदैर्न तपसा

न दानेन न चेज्यया ।

शक्य एवंविधो द्रष्टुं

दृष्टवानसि मां यथा ॥ ५३ ॥

என்னை நீ கண்டபடி, இவ்விதமாக, வேதங்
களாலும், தவத்தாலும், தானத்தாலும், வேள்வி
யாலும் என்னைக் காணுதல் இயலாது. 53

भक्त्या त्वनन्यया शक्य

अहमेवंविधोऽर्जुन ।

ज्ञातुं द्रष्टुं च तस्मै

प्रवेष्टुं च परंतप ॥ ५४ ॥

பிறிதிடஞ் செல்லாத பக்தியால் மாந்திரமே
என்னை இவ்விதமாக அறிதலும், உன்னபடி
தாணுதலும், என்னுட் புகுதலும் இயலும். 54

मत्कर्मकृन्मत्परमो मङ्गक्तः संगवर्जितः ।

निर्वैरः सर्वभूतेषु यः स मामेति पाण्डव ॥ ५५ ॥

என் தொழில் செய்வான், எனக்குத் தலைக்
கொண்டேன், என்னுடைய அடியான், பற்
றெலாம் இதஞ்சு, என்னைநிபுத்தும் பகைமை
நிலாதான் யாவன், பாண்டவா, அந்நெய்நீரை
எய்துவான்.

55

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
विश्वरूपदर्शनयोगो नाम
एकादशोऽध्यायः ।

இங்ஙனம் உபநிஷதத்தும் பரமம் வித்தையும்
போக சாஸ்திரமும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜுன
ஸன்பாஷ்ணையு மாகிய ஸ்ரீமத் பகவத்
கீதையில் “ விசுவரூப தரிசனயோகம் ” என்ற
பதினொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

द्वादशोऽध्यायः

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

பக்தியோகம்

अर्जुन उवाच—

एवं सततयुक्ता ये
भक्तास्त्वां पर्युपासते ।
ये चाप्यक्षरमव्यक्तं
तेषां के योगवित्तमाः ॥ १ ॥

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்:—

இங்ஙனம் எப்போதும் யோகத்தமர்ந்து
கின்னை வழிபடும் தொண்டர்களா, அல்லது நாச
மற்ற “அவ்யக்த” வஸ்துவை வழிபடுவாரா,
இவ்விரு திறத்தாரில் யோக ஞானத்திலே மேம்
பட்டார் யாவர்?

श्रीभगवानुवाच—

मय्यावेदय मतो ये मां नित्ययुक्ता उपासते ।
श्रद्धया परयोपेनास्ते मे युक्ततमा मताः ॥ २ ॥

பகவான் கோபுக்ருஃ—

என்னைத்தே மனத்தாதச் செலுத்தி க்ந்த
மோகிகளாய், உயர்ந்த கம்பிக்கையுடன் என்னை
வழிபடுவோர் யாவர், அவர்களை யோகத்தில்
சிறந்தோரென நான் கருதுகிறேன். 2

ये त्वक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तं पर्युपासते ।
सर्वत्रगमचिन्त्यं च कूटस्थमचलं ध्रुवम् ॥ ३ ॥

இனி, அசுத்தம், குறிப்பற்றதும், அவ்
யக்தமும் (தெளிவற்றதும்), எங்கும் சிறந்த
தும், கருதொழுகதும், நிலைத்ததும், உடை
வற்றதும், உறு, கொண்டதுமாகிய பெருகோ
யாவர் வழிபடுகின்றனரோ, 3

संनियस्येन्द्रियग्रामं सर्वत्र समबुद्धयः ।

ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः ॥ ४ ॥

இந்திரியக் குழாத்தை நன்கு கட்டுப்படுத்தி
எங்கும் ஸம்புத்தி யுடையோராய், எல்லா உயிர்
களுக்கும் நன்மை விரும்புவோ ராகிய அவர்
களும் என்னையே அடைகிறார்கள். 4

क्लेशोऽधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसाम् ।

अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिरवाप्यते ॥ ५ ॥

ஆனால் 'அவ்யக்தத்தில்' மனம் "ஓ பட்
டோர்க்குத் தொல்லை யறிகம், உடம்பெடுத்தோர்
'அவ்யக்த' கொறியெய்துதல் மிகவும் கஷ்டம். 5

ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि संन्यस्य मत्पराः ।

अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते ॥ ६ ॥

எல்லாத் தொல்களையும் எனக்கெனத்
அறந்து, என்னைப் பரமாகக் கொண்டு, பிறழாத
யோகத்தால் என்னை யுடன்த்து வழிபடுவோர்
யாவர், 6

तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात् ।

भवामि न चिरात् पार्थ मय्यावेशितचेतसाम् ॥

என் பால் அறிவைப் புதுத்திய அன்னோரை
நான் மரண ஸம்ஸாரக் கடல்வீரின்னும் விரை
வில் உ நீக்க விடுவேன்.

7

मयेव मन आधत्स्व मयि बुद्धिं निवेशय ।

निवसिष्यसि मयेव अत ऊर्ध्वं न संशयः ॥ ८ ॥

மனத்தை என் பால் கலுத்து; மதிவை என்
இடை புதுத்து; இனி நீ என்னுள்ளே உறை
வாய்; ஐய மில்லை.

8

अथ चित्तं समाधातुं न शक्तोऽपि मयि स्थिरम् ।

अभ्यासयोगेन ततो मामिच्छाप्तुं धनञ्जय ॥ ९ ॥

என்னிடம் ஸ்திர மா க தின் சித்தத்தைச்
செலுத்த தின்னால் முடியாதென்றால், பழகிப்
பழகி என்னை மனைய நீரும்பு.

9

अभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि

मत्कर्मपरमो भव ।

मदर्थमपि कर्माणि

कुर्वन् सिद्धिमवाप्स्यसि ॥ १० ॥

பதகுபதிலும் நீ திறமை உற்றவனாயின், என்
பொருட்டுத் தொழில் செய்வதை மேலாகக்
கொண்டிரு. என் பொருட்டுத் தொழில்கள்
செய்து கொண்டிருப்பதனாலும் விரித்தி பெறு
வாய்.

10

अथैतदप्यशक्तोऽसि कर्तुं मद्योगमाश्रितः ।

सर्वकर्मफलत्यागं ततः कुरु यतात्मवान् ॥ ११ ॥

இதையும் தீயனாகச் செய்வது கூட வில்லை
யென்றால், என்னுடன் லயித்திருப்பதை ஒழி
யாகக் கொண்டு, தன்னைத் தான் கட்டுப்படுத்தி,
எல்லாக் செயல்களின் பயன்களையும் துறந்து
விடு.

11

श्रेयो हि ज्ञानमभ्यासा-
 ज्ञानाद्ध्यानं विशिष्यते ।
 ध्यानात् कर्मफलत्याग-
 स्यागाच्छान्तिरनन्तरम् ॥ १२ ॥

பழக்கத்தைக் காட்டிலும் ஞானம் சிறந்தது,
 ஞானத்தைக் காட்டிலும் தியானம் சிறந்தது.
 தியானத்தைக் காட்டிலும் செய்கைப் பயன்
 களைத் துறந்து விடுதல் மேம்பட்டது. அத் துற
 வைக் காட்டிலும் சாந்தி உயர்ந்தது. 12

अद्वेषा सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च ।
 निर्ममो निरहंकारः समदुःखसुखः क्षमी ॥ १३ ॥

உவ்வுள்ளதாகவும் பணைத்தலுண்டி, அன்புடைய
 ஈட்டும் கருணையும் உடையவனும், யானென்பதும்
 என்நென்பதும் நீங்கி, துன்பத்தையும் துன்பத்
 தையும் நீகராகக் கொண்டு பொறுமை யுடைய
 வனாய், 13

सन्तुष्टः सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।
मह्यर्पितमनोबुद्धिर्यो मे भक्तः स मे प्रियः ॥ १४

என்பதும் மகிழ்ச்சி மனையுடனும், தன்
நினைவுகூட்டியவனும், விடாநிச்சய முனையவனும்,
வாய்விடத்தே மனத்தையும் மதினையும் அர்ப்ப
ணஞ் செய்து என் தொண்டனாகிய யோகி
எனக்கினியவன்.

14

यस्मान्नोद्विजते लोको
लोकास्त्राद्विजते च यः ।
हर्षामर्षभयोद्वेगै-
मुक्तो यः स च मे प्रियः ॥ १५ ॥

எவனே உலகத்தார் பெறுப்பதில்லைவோ,
உலகத்தாரை எவன் பெறுப்பதில்லைவோ, களி
யாலும் அச்சத்தாலும் சினத்தாலும் வீனோடும்
கொதிப்புகளினின்றும் எவர் விடுபட்டானோ,
அவனே எனக்கினியவன்.

15

अनपेक्षः शुचिर्दक्ष

उदासीनो गतव्यथः ।

सर्वारम्भपरित्यागी

यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १६ ॥

எதிர்பார்த்த என்ருதற் றுமோனும்,
நிர்முனடமோனும்ப் பற்றுதலற்றவனும், கவலை
கீங்கியவனும், எல்லா ஆரம்பக்களையுந் துறந்து
என்னிடம் பக்ரு செட்டோனே எனக் கிளி
யவன்.

16

यो न हृष्यति न द्वेष्टि

न शोचति न काङ्क्षति ।

शुभाशुभपरित्यागी

भक्तिमान् यः स मे प्रियः ॥ १७ ॥

கவிர்த்தலும், பகைத்தலும், ஆயர்ப்படுதலும்,
அவாஷிதலும் இன்றி கண்மைமையுந் தீமை
மையுந் துறந்த தெரண்டனே எனக்கிளி
யவன்.

17

समः शत्रौ च मित्रे च
तथा मानापमानयोः ।

शीतोष्णसुखदुःखेषु

समः सङ्गविचर्जितः ॥ १८ ॥

பகைவனிடத்தும், நண்பனிடத்தும், மானத்
திலும், அவமானத்திலும், குளிரிலும், வெப்பத்
திலும், இன்பத்திலும், துன்பத்திலும் ஸமப்பட்
டான் பற்றுவிட்டான்.

18

तुल्यनिन्दास्तुतिमौनी

सन्तुष्टो येन केनचित् ।

अनिकेतः स्थिरमति-

भक्तिमान् मे प्रियो नरः ॥ १९ ॥

புகழையும் இகழையும் நீகராகக் கொண்ட
மௌனி, யாது வரினும் அதில் மகிழ்ச்சி யுறு
வான், குறியற்றான், ஸ்திர புத்தியுடையான்,
இத்தகைய பக்தன் எனக்கெனியுவன்.

19

ये तु धर्म्यामृतमिदं
यथोक्तं पर्युपासते ।

श्रद्धावाना मत्परमा

भक्तास्तेऽतीव मे प्रियाः ॥ २० ॥

இந்தத் தர்மரூபமான அமிர்தத்தை யான்
சொல்லியபடி வாய்படுகோர், கம்பிக்கை மூட
மோர், என்னை முதலாகக் கொண்டோர், அத்
தகைய பக்தர் எனக்கு மிகவும் பிரியர். 20

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
भक्तियोगो नाम
द्वादशोऽध्यायः ।

இக்கனம் உபநிஷத்தும் ப்ரம்மவித்தையும்
யோக சாஸ்த்ரமும் ஸ்ரீகிருஷ்ணர்-
அம்பாவுணைய மாகிய ஸ்ரீமத் பகவத்
கீதையில் “ பக்தியோகம் ” என்ற
பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

त्रयोदशोऽध्यायः

பதின்மூன்றாம் அத்யாயம்.

கேசத்ர-கேசத்ரக்ஞ விடாகம்.

भर्तुन उवाच—

प्रकृतिं पुरुषं चैव क्षेत्रं क्षेत्रज्ञमेव च ।

एतद्वेदितुमिच्छामि ज्ञानं ज्ञेयं च केशव ॥ १ ॥

மர்ஜனன் சொல்லுகிறான்—

* ப்ரக்ருதி, புருஷன், கேசத்ரம், கேசத்ரக்ஞன், ஞானம், ஜேயம் எம்ஜய மிகற்றன அநிய விரும்புகிறேன். 1

* கேசத்ரம். இடம்; கேசத்ரக்ஞன் - இடத் தை அறிவோன்.

ப்ரக்ருதி - இயற்கை; புருஷன் - ஆத்மா.

ஞானம் - அறிவு; ஜேயம் - அநிய ப்படு பொருள்.

श्रीभगवानुवाच—

इदं शरीरं कौन्तेय

क्षेत्रमित्यभिधीयते ।

एतद्यो वेत्ति तं प्राहुः

क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः ॥ २ ॥

பகவான் சொல்லுகிறார்—

குந்தி மகனே, இந்த உடம்பு கேதத்ர மென்று சொல்லப்படுகிறது. இதனை அறிந்து திற்போனை கேதத்ரக்ஞனென்று ப்ரம்ம ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

2

क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत ।

क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं मतं मम ॥ ३ ॥

பாரதா, எல்லா கேதத்ரங்களிலும் கேதத்ரக்ஞன் நானே யென்றனர். கேதத்ரமும் கேதத்ரக்ஞனும் எவை யென்றதிகுஞ் ஞானமே உண்மையான ஞான மென்பது என்கொள்ளுக,

तत्क्षेत्रं यच्च यादृक् च
 यद्विकारि यतश्च यत् ।
 स च यो यत्प्रभावश्च
 तत् समासेन मे शृणु ॥ ४ ॥

அந்த கேசத்ரமென்பது யாது? எவ்வளகப்
 பாட்டது? என்ன மாறுதல்களுடையது? எங்கு
 நூற்று வந்தது? கேசத்ராக்குன் யார்? அவன்
 பொருமை எப்படிப்பட்டது? இவற்றை நான்
 சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன், கேள். 4

अपिभिर्बहुधा गीतं छन्दोभिर्विविधैः पृथक् ।
 मलसूत्रपदैश्चैव हेतुमद्भिर्विनिश्चितैः ॥ ५ ॥

அது (கேசத்ரம்) ரிஷிகளால் பல வகை
 கவிலே பல வேறு சந்தங்களில் பாடப்பட்டது.
 மலநாடம் திறைந்தனவும், நன்ன தீச்சய முடையனவு
 நாகிய பிரம்ம ஸூத்ரா பதங்களில் இசைக்கப்
 பட்டது. 5

महाभूतान्यद्वक्कारो बुद्धिरव्यक्तमेव च ।

इन्द्रियाणि दशैकं च पञ्च चेन्द्रियगोचराः ॥ ६ ॥

மஹா பூதங்கள், திறங்காரம், புத்த, அம்
யத்தம், பஞ்சேனா பத்திரம், இத்திரியம், இ
கன் ஐந்து, 6

इच्छा द्वेषः सुखं दुःखं सङ्घातश्चेतना धृतिः ।

एतत्क्षेत्रं समासेन सविकारमुदाहृतम् ॥ ७ ॥

இச்சை, பகைமை, இன்பம், துன்பம்,
உடம்பு, உணர்வு, உன்னத்தத்தி—இன்னையே
கேதிரமும் அதன் உடம்பாடுகளுமாம் என
உணக்குத் தருத்தக் காட்டுகோன். 7

अमानित्वमदम्भित्वमहिंसा क्षान्तिरार्जवम् ।

आचार्योपासनं शौचं स्थैर्यमात्मविनिग्रहः ॥ ८ ॥

கர்வ மின்மை, டம்ப மின்மை, திறிம்மை
செய்யாமை, உடம்பாடு, கோர்மை, ஆசார்யனை
குறிப்படுத்தல், தாய்மை, ஸ்திரத்தன்மை, தன்
னைக் கட்டுதல், 8

इन्द्रियार्थेषु वैराग्य-
मनहङ्कार एव च ।
जन्ममृत्युजराव्याधि-
दुःखदोषानुदर्शनम् ॥ ९ ॥

இந்த, 'ரய' விஷயத்தில்தான் விருத்தி மட்டும்,
ஆதங்கார மில்லாமல், பிறப்பு துன்பம் கரை
பிராய துக்கம் தோதம் அகற்றல்களை
உணர்ந்த காட்சி முடைமை, 9

असक्तिरनभिष्वङ्गः
पुत्रदारगृहादिषु ।
नित्यं च समचित्तत्व-
मिष्टानिष्टोपपत्तिषु ॥ १० ॥

பற்றின்மை, மகளை, மனைவியையும் வீட்
டையும் தந்துறுடைமை மெனக் கருகாமை,
விரும்பியனவும் விரும்பாநிலவும் எய்து மிட
த்தே ஸமசித்த முடைமை, 10

मयि चानन्ययोगेन
भक्तिरव्यभिचारिणी ।
विविक्तदेशसेवित्व-
मरतिर्जनसंसदि ॥ ११ ॥

விநிழ்த்த உற்ற யோகத்தடம் என்னிடம்
தவறுதலன்றிச் செலுத்தப்படும் பக்தி, தனி
புடக்கமா பேயதல், ஜனங்கூட்டத்தில் விருப்ப
மின்மை,

11

अध्यात्मज्ञाननित्यत्वं
तत्त्वज्ञानार्थदर्शनम् ।
एतज्ज्ञानमिति प्रोक्त-
मज्ञानं यदतोऽन्यथा ॥ १२ ॥

இதன் ஞானத்தில் எட்டொரு நழுஞானம்,
தன்வ ஞானத்தில் பொருளுணர்வு—இஃது
ஞான மெனப்படும். இ. ந்நிலின்றும் வேறு
பட்டது அஞ்ஞானம்.

12

ज्ञं यत् प्रवक्ष्यामि
 यज्ञात्वामृतमश्नुते ।
 अनादिमत्परं ब्रह्म
 न सत्तन्नासदुच्यते ॥ १३ ॥

இஃதெனும் எது வெண்பனதச் சொல்லுகிறேன்.
 அஃது அறிந்தால் நீ சாகாமல் இருப்பாய்.
 அநாதியாகிய பரமம்மம், அதை 'என்' என்
 பதுமில்லை, 'அஃது' என்பது மில்லை. 13

सर्वतः पाणिपादं तत्
 सर्वतोऽक्षिशिरोमुखम् ।
 सर्वतः श्रुतिमह्योके
 सर्वमावृत्य तिष्ठति ॥ १४ ॥

அது எங்கும் கைகால்களுடையது; எங்கும்
 அன்னம் தலையும் உய முடையது; எங்கும்
 செவியுடையது; உலகத்தில் எதனையும் சூழ்ந்து
 நிற்கிறது; 14

सर्वेन्द्रियगुणाभासं सर्वेन्द्रियविवर्जितम् ।

असक्तं सर्वभृच्चैव निर्गुणं गुणभोक्तृ च ॥ १५॥

எல்லா இन्द्रிய குணங்களும் வாய்க் தொவிர்
வது; எல்லா இन्द्रியங்களாக் குறும் புறம்பாயது;
பர் ல்லாதது; அனைத்தையும் பொறுப்பது;
குணமற்றது; குணங்களோர் துட்ப்பது; 15

बहिरन्तश्च भूतानामचरं चरमेव च ।

सूक्ष्मत्वात्तद्विज्ञेयं दूरस्थं चान्तिके च तत् ॥ १६॥

புறங்களுஞ் சூ ளும் புரமுமானது; அசா
மும் சரமுமானது; நன்மையால் அறிவரியது;
தூரமானது; அருகிலிருப்பது; 16

अविभक्तं च भूतेषु विभक्तमिव च स्थितम् ।

भूतमर्तुं च तज्ज्ञेयं ग्रन्धिष्णु प्रभविष्णु च ॥ १७॥

உயர்களில் பிரிவுபட்டு வில்லாமல் பிரிவுபட்
டது போல் நிற்பது, அதனை பூதங்களோர்
தாக்குவது என்றறி; அமர்ந்த உண்பது, பிரிப்
பிப்பது. 17

उद्योतिषामपि तज्ज्योतिस्तमसः परमुच्यते ।

ज्ञानं ज्ञेयं ज्ञानगम्यं हृदि सर्वस्यनिष्ठितम् ॥ १८ ॥

ஒளிக்குஞ்ஞெல்லாம் ஆனந்தோலி; இருளிலும்
உயர்ந்த தென்ப, அதுவே ஞானம்; ஞேயம்;
அறந்தால் எய்தப்படு பொருள்; எல்லாவற்
தான் அகத்திலும் அமர்ந்தது. 18

इति श्रेष्ठं तथा ज्ञानं ज्ञेयं चोक्तं समासतः ।

ममक्त एतद्विशय मद्भावायोपपद्यते ॥ १९ ॥

உத்தமம் கேந்திரம், ஞானம், ஞேயம் என்ப
மமக்தம் ஈருத்தமாகச் சொன்னான். என் பக்
கா ஸ்திதி யறிந்து என்ன தன்மையை அடை
வான். 19

महतिं पुरुषं चैव विद्वयनादी उभावपि ।

विकाशश्च गुणाश्चैव विद्धि प्रकृतिसम्भवान् ॥ २० ॥

பெரிந்த, பருஷன் இவ்விரண்டும் அந்நி
யை உணர். வேறுபாடுகளும் குணங்களும் ப்ர
காசனில் பிறப்பா வெந்துணர். 20

कार्यकारणकर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते ।

पुरुषः सुखदुःखानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते ॥ २१ ॥

காரிய காரணகர்களை ஐக்கும் ஹேது டாக்ருத்
யென்பர். ஸுக துக்கத்தகை உணரும் ஹேது
புருஷ யென்பர்.

21

पुरुषः प्रकृतिस्थो हि भुङ्क्ते प्रकृतिजान्गुणान् ।

कारणं गुणसङ्गोऽस्य सदस्यो निजन्मसु ॥ २२ ॥

புருஷன் ப்ரக்ருதியில் ஸ்தம்பகொண்டு, ப்ர
க்ருதியினிடம் ப்ரக்தும் குணங்களைத் துய்க்
கொண், குணக்கலனிடம் இவனுக்குள்ள
ப்ரபுதலே இவன் கல்லனும் தியனவுமாகிய
ஐன்மங்களில் ப்ரபதற்குக் காரணமாகிறது. 22

उपद्रष्टानुमन्ता च भर्ता भोक्ता महेश्वरः ।

परमात्मेति चाण्युक्तो देहेऽस्मिन्पुरुषः परः ॥ २३ ॥

மேற் பார்ப்டோன், உனுமதி தருவோன்,
சம்பபான், உன்பான், மமோகரன்—இங்கனம்
உடம்பினுள்ள பரம புருஷன் பரமாத்மா
யென்றே சொல்லப்படுகொண்.

23

य एषं वेत्ति पुरुषं प्रकृतिं च गुणैः सह ।
सर्वथा वर्तमानोऽपि न स भूयोऽभिजायते ॥२४

புத்தகம் புருஷனார், பச்சை நரிமடம்,
தஞ்சை திருவாரூர் மரிக் கிதாம் எல்லா தெளி
• புத்தகம் லீயங்கு : 1 கொளிலும், அட்டைக்கு மறு
பொருள் இல்லை.

24

प्राप्तेनात्मनि पश्यन्ति केचिदात्मानमात्मना ।
भग्न्ये सांख्येन योगेन कर्मयोगेन चापरे ॥ २५ ॥

உலர் ஆர்மாவின் ஆக்மாவால் ஆக்மாவை அவி
யுத்தன்; பிறர் ஸாதக்கய மேதாத்மாவால் அவி
யுத்தன்; பிறர் உர்மமேதாத்மாவால். 25

भागे त्वेवमजानन्तः श्रुत्वा न्येभ्य उपासते ।
त इति ज्ञानितरन्त्येव मृत्युं श्रुतिपरायणाः ॥ २६

மீட்டான மந்திரத மற் றைப் பிறர் அங்ங
 னிட நிருத்த பெற்ற சுருக்கியோ பிபதிருந்
 தன், அங்கனும் அந்த சுருக்கியின்படி ஒழுது
 மாரபி மரணத்தை வெல்வார். 26

याचत् सञ्जायते किञ्चित्
 सर्वं स्थावरजङ्गमम् ।
 क्षेत्रक्षेत्रज्ञसंयोगात्
 तद्विद्धि भरतर्षभ ॥ २७ ॥

பாசுதக் சாஜாயே, வ்ஜாஜம-நிலை இக்கம
 மாயினும் ஐயுயர் தீக்துமாயின், அஃகேஷத்ரா
 மும் க்ஷேத்ரஜ்ஞமும் சேர்க்கதமயால் பிறத்த
 தென்றறி. 27

समं सर्वेषु भूतेषु
 तिष्ठन्तं परमेश्वरम् ।
 विनश्यत्स्वविनश्यन्तं
 यः पश्यति स पश्यति ॥ २८ ॥

எல்லா பூதங்களிலும் ஐமமாக தீர்ப்போன்
 பரமேசுவரன். அஃகேஷத்ரம் அஃகே
 யான். அஃகேஷத் காண்டேபோனே காட்கி டண்ட
 யான். 28

समं पश्यन् द्वि सर्वत्र
समवस्थितमीश्वरम् ।
न हिनस्त्यात्मनात्मानं
ततो याति परां गतिम् ॥ २९ ॥

எ ள் கு ம் ஸ மானமாக நசன் தி ர்பது காண்
பாங், தன்னைத் தான் து ம்பப் படுத் துக் கொண் ட
மா ட்டான். அத னு ல் பா தி அ ட ட ன் று ம். 29

प्रकृत्यैव च कर्माणि
क्रियमाणानि सर्वशः ।
यः पश्यति तथात्मान-
मकर्तारं स पश्यति ॥ ३० ॥

எ ள் கு ம் தொ ள் ள் கன் இ ய த் தை யாலே யே
செ ம்பப் படு கி ள் ற ன். அத லு ல் தான் க ர் த் தா
து ம் லே யெ ன் று கா ண் டா டே கா ட் தி அ ட ட
பா ன்.

यदा भूतपृथग्भाव-

मेकस्थमनुपश्यति ।

तत एव च विस्तारं

ब्रह्म सम्पद्यते तदा ॥ ३१ ॥

பல வகைப்பட்ட புதுக்கள் ஒரே ஆதார முடையன ஈன் பதை அறிவானான், அப் போது, அந்நின்றும் விஸ்தாரமான பரம்மத்தை அடைகின்றான்.

31

अनादित्वाग्निर्गुणत्वात्

परमात्मायमव्ययः ।

शरीरस्थोऽपि कौन्तेय

न करोति न लिप्यते ॥ ३२ ॥

ஆதி யின்மையால், குண யின்மையால், இத் தப் பரமாத்மா கேடற்றான். இவன் உடம்பி லிருந்தாலும் செயலற்றான்; பற்றற்றான்.

32

यथा सर्वगतं सौक्ष्म्या-
 दाकाशं नोपलिप्यते ।
 सर्वत्रावस्थितां देहे
 तथात्मा नोपलिप्यते ॥ ३३ ॥

எக்து மிருத்தாலும் ஆகாசம் தன் தன்மை
 யால் பற்றற்று கற்பது போல், உடம்பில் ஆத்மா
 எக்தனு மிருத்தாலும் பற்றுறுவ தில்ன். 33

यथा प्रकाशयत्येकः
 कृत्स्नं लोकमिमं रविः ।
 क्षेत्रं क्षेत्री तथा कृत्स्नं
 प्रकाशयति भारत ॥ ३४ ॥

உதர்டன் ஒருவனும், தீட்கலக முழுதையும்
 லங்கனம் ஒளியுறச் செங்குறே. அதுபோல்
 கேடத்தாத்தை அடையோன் கேடத்ர முழுதையும்
 ஒளியுறச் செங்குறன். 34

क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोरेवमन्तरं ज्ञानचक्षुषा ।

भूतप्रकृतिमांशं च ये विदुर्यान्ति ते परम् ॥ ३५॥

ஞானம் கண்ணால் இவ்வாய் க்ஷேத்ரத்தினுக்கும்
க்ஷேத்ரக் குணங்கு முன்ன வேற்றுமையை அறி
கொள் சூத்ரப்ரக்ருதிமாஸின்னும் விநிதலை பெற்
றுப் பாம் பொருளை அடைகின்றனர். 35

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां

योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

क्षेत्रक्षेत्रज्ञविभागो

नाम त्रयोदशोऽध्यायः ।

இக்கனம் உபநிஷத்தம், ப்ரம்ம வித்தாத்தபம்

யோக சாஸ்த்ரமும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜுன

ஸம்வாதஸோபநிஷ ப்ரீமத் பகவத்

விவாதம் " க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ

விபாகம் " என்ற பதன்மூன்றும்

அத்யாயம் முற்றிற்று.

चतुर्दशोऽध्यायः

11தினங்காம் அத்யாயம்.

மூன்று குணப் பாகுபாடு,

श्रीभगवानुवाच—

परं भूयः प्रवक्ष्यामि

ज्ञानानां ज्ञानमुत्तमम् ।

यज्ज्ञात्वा मुनयः सर्वे

परां सिद्धिमितो गताः ॥ १ ॥

11கவரின் சொல்லுகிறார்:—

ஞானக்களனத்திலும் மேலான பரம ஞானத்
தை உனக்கு மீட்டு முனரக்கிறேன். அதை
யறிந்து முனியசெல்லாரும் இவ்வுலகத்திலேயே
சுடேற்றம் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः ।
सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ॥२॥

இந்த ஜ்ஞானத்தை யடைந்து அதனால் என்
சரிதல்பு பெற்றோர் படைப்புக் காலத்தில் பிற
உள், மறுபிறவும் சாகமாட்டார். 2

मम योनिर्महद्ब्रह्म तस्मिन् गर्भे दधाम्यहम् ।
सम्भवः सर्वभूतानां ततो भवति भारत ॥ ३ ॥

பெரிய பரப்ரம்மமே எனக்காதாரம் ; அதில்
நான் கருத்தசிக்கிறேன். பாரதா, எல்லா உயிர்
களும் அங்கிலே தான் பிறக்கின்றன. 3

सर्वयोनिषु कौन्तेय मूर्तयः सम्भवन्ति याः ।
तासां ब्रह्म महद्योनिरहं बीजप्रदः पिता ॥ ४ ॥

எல்லாக் கருக்களிலும் பிறத்தும் வரலங்க
ளைத்திற்கும் ப்ரம்மமே பெருங் காரணம். நான்
விதை தரும் பிதா. 4

सस्यं रजस्तम इति गुणाः प्रकृतिसम्भवाः ।

निबध्नन्ति महाबाहो देहे देहिनमव्ययम् ॥ ५ ॥

சச்யம், ரஜஸ்தம், தமஸ்தம்—இந்த குணங்கள் ப்ர
கருணியில் எழுந்தன. பெருந்தேவனாய், இவை
உடம்பில் அழிவற்ற ஆத்மாவைப் பிணக்கின்றன.

तत्र सस्यं निर्मलत्वात् प्रकाशकमनामयम् ।

मुखसंगेन बध्नाति ज्ञानसंगेन चानघ ॥ ६ ॥

அவற்றுள்ளே எச்ஹம் நீர்மலத் சுன்மைமயால்
உள்புகாண்டது; கோவற்றது. பாகமற்றேய்,
அவ இன்பச் சேர்க்கையாலும் ஞானச் சேர்க்கை
யாலும் கட்டுப்படுத்துவது. 6

राजो रागात्मकं विद्धि तृष्णासङ्गसमुद्भवम् ।

तन्निबध्नाति कौन्तेय कर्मसंगेन देहिनम् ॥ ७ ॥

ரஜோரூபம் வீருப்ப இயல்புடையது;
அவரலின் சேர்க்கையால் பிறப்பது. குத்ரி
யகனே, அது ஆத்மாவைத் தொழிற் சேர்க்கை
யால் கட்டுகிறது. 7

तमस्त्वज्ञानजं विद्धि
मोहनं सर्वदेहिनाम् ।
प्रमादालस्यनिद्रामि-
स्तन्निवध्नाति भारत ॥ ८ ॥

தமோகுணம் அஞ்ஞானத்தில் பிழம்ப தென்
றுணர். (இதுவே) எல்லா ஜீவர்களுக்கும் மயங்
கச் செய்வது. தவறுதலாலும், சோம்பராலும்,
உறங்கக்காலும் அது கட்டுப் படுத்துவதெது,
பாரதா !

8

सत्त्वं सुखे सञ्जयति
रजः कर्मणि भारत ।
ज्ञानमावृत्य तु तमः
प्रमादे सञ्जयत्युत ॥ ९ ॥

எந்தாம் இப்பத்தலை பற்றினால் வீணாவிக்
கிறது. பாரதா, ரஜோ குணம் செய்கையால்
பற்றுவித்துவிடுதது. தமோகுணம் ஜ்ஞானத்தைச்
சூழ்த்த (ஜீவஜா) மயங்கத்தில் பிணிக்கிறது. 9

रजस्तमश्चाभिभूय

सत्त्वं भवति भारत ।

रजः सत्त्वं तमश्चैव

तमः सत्त्वं रजस्तथा ॥ १० ॥

பரஜநா, (சில கேடோ) ரஜோ குணத்தையும்
தமோ குணத்தையும் அடக்கி ஸத்வம் இயல்
புரது. (சில கேடோ) ஸத்வத்தையும் தமோ
குணத்தையும் அடக்கி ரஜோ குணம் நிர்விரது.
அக்ஷரமே, ஸத்வத்தையும் ரஜோ குணத்தையு
ம் அடக்கித் தமஸ் மிருகநிர்வது. 10

सर्वद्वारेषु देहेऽस्मिन्

प्रकाश उपजायते ।

ज्ञानं यदा तदा विद्या-

द्विवृद्धं सत्त्वमित्युत ॥ ११ ॥

இக்க உடம்பில் எல்லா வாய்க்காலிலும் ஞான
ஒளி பிறக்குமாயின், அப்போது ஸத்வ குணம்
வளர்ச்சி பெற்ற தென்றிலைக் கட்டாயம். 11

लोभः प्रवृत्तिरारम्भः कर्मणामशमः स्पृहा ।
रजस्येतानि जायन्ते विवृद्धे भरतर्षभ ॥ १२ ॥

அஃ, முயற்சி, கொதி வெடிப்பு, அமைதி
யின்மை, வீகுப்பம், இவை சமோதானம் விசுவா
பதி, சுவருக்க. கோர்வுவெட்டி, பாசத
கரணையே! 12

अप्रकाशोऽप्रवृत्तिश्च प्रमादो मोह एव च ।
तमस्येतानि जायन्ते विवृद्धे कुरुनन्दन ॥ १३ ॥

ஒளிவீச்சு, முயற்சியின்மை, தவறுதல்,
மயக்கம், இவை சமோதானம் ஒங்குமிடத்தே
பிறப்பா, குரு குலச் செல்லமே; 13

यदा सखे प्रवृद्धे तु प्रलयं याति देहभृत् ।
तदोत्तमविदां लोकानमलान् प्रतिपद्यते ॥ १४ ॥

எத்தாம் ஒங்கு விறைக்கலில் சகி இப்பொழு
யில், மாசற்றாள் உரிய உத்தம ஞானிகளின்
உதவத்தால் அடைவாராம். 14

रजसि प्रलयं गत्वा कर्मसङ्गिषु जायते ।

तथा प्रलीनस्तमसि मूढयोनिषु जायते ॥ १५ ॥

ஔோகுணத்தில் இறப்போன் கர்மப் பற்
புடையோரிடையே பிறக்கிறான். அங்ஙனே,
தமசில் இறப்போன் மூட கர்ப்பங்களில்
தோன்றுகிறான். 15

कर्मणः सुकृतस्याहुः सात्त्विकं निर्मलं फलम् ।

रजसस्तु फलं दुःखमज्ञानं तमसः फलम् ॥ १६ ॥

சுத்த சூதஸ்புண்டய சீர் பலத் தன்மையே சுற்
செய்கையில் பய னென்பர். ஔோ குணத்தில்
பயன் துன்பம், தமோகுணத்தின் பயன் அநி
யின்மை. 16

सत्यात् सञ्जायते ज्ञानं रजसो लोभ एव च ।

प्रमादमोहौ तमसो भवतोऽज्ञानमेव च ॥ १७ ॥

சத்யத்திலிருந்து ஞானம் பிறக்கிறது; ஔோ
குணத்தினின்றும் அஃ; தமோ குணத்தி
லிருந்து தவறுதலும், மயக்கமும், அஞ்ஞான
மும் தோன்றுகின்றன. 17

ऊर्ध्वं गच्छन्ति सर्वस्था
मध्ये तिष्ठन्ति राजसाः ।

जघन्यगुणवृत्तिस्था

अधो गच्छन्ति तामसाः ॥ १८ ॥

ஸ்தவ குணத்தில் சிற்போர் மேலேறுகிறார்கள்.
மேலே குணமுடையோர் இடையே சிற்பவ்ருள்
கள். தாமஸர் மிகவும் இழிய குணங்களும் செயல்
களு முடையோ ராட்க் கீழே செல்வர். 18

नान्यं गुणेभ्यः कतरिं

यदा द्रष्टानुपश्यति ।

गुणेभ्यश्च परं वेत्ति

मद्भावं सोऽधिगच्छति ॥ १९ ॥

குணங்களோத் தவிர வேறு கர்த்தா இல்லை .
யென்பதைக் கண்டு குணங்கருந்து மேலுள்ள
பொருளோடும் ஜீவன் அநிகரமுடன் என் இயல்
பை அறிவான். 19

गुणानेतानतीत्य श्रीन् देही देहसमुद्भवान् ।

गन्धमृत्युजरादुःखैर्विमुक्तोऽमृतमश्नुते ॥ २० ॥

உடம்பிலே பிறக்கும் இந்த மூன்று குணங்
களையும் கடந்து, பிறப்பு, சாவ, மூப்பு, வருத்தம்
வம்பலாபத்திலிளிக்கும் விடுபட்டோன் அமிர்த
மேலு முடைகிறான்.

20

भर्जन उवाच—

कैलिकैस्त्रीन्गुणानेता-

नतीतो भवति प्रभो ।

किमाचारः कथं चैतां-

स्त्रीन् गुणाननिवर्तते ॥ २१ ॥

அரீபுரவான் கோல்லுகிறான் :—

இறைவனே, மூன்று குணங்களையும் கடந்
தோன் என்ன அடையாளங்க ளுடையவன்?
எங்கனம் ஒழுகுவான்? இந்த மூன்று குணங்
களையும் அவன் எங்கனம் கடக்கிறான்? 21

श्रीभगवानुवाच —

प्रकाशं च प्रवृत्तिं च
मोहमेव च पाण्डव ।
न द्वेष्टि सम्प्रवृत्तानि
न निवृत्तानि काङ्क्षति ॥ २२ ॥

கடவுள் சொல்பதிற்பா :—

ஒளி, தெளிவு, மயக்கம்—இவை தோன்றும்
போது இவற்றைப் பார்த்துடாள்; நீங்கிய
போது இவற்றை விசும்பாள்; 22

उदासीनवदासीनो गुणैर्यो न विचाल्यते ।
गुणा वर्तन्त इत्येव योऽवतिष्ठति नेङ्गते ॥ २३ ॥

புறக்கணித்தான் போலே விசும்பான், குணங்
களால் சலிப்பவனாயான், “குணங்கள் சூழல்
கின்றன” என்றெண்ணி அசைவற்று நிற்
பான்; 23

समदुःखसुखः स्वस्थः

समलोपशमकाञ्चनः ।

तुल्यप्रियाप्रियो धीर-

स्तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः ॥ २४ ॥

தன்பதன்பதம் தீம்பதன்பதம் சகராகக்
கொண்டோன், தன்விலையில் தீற்பான், துட்
பாடான் கல்லையும் பெண்ணையும் சகராகக்
காண்பான், தீம்பவ றிடத்தும் இன்னொருபுறத்
தில் வராமலாக நடக்குந் தீரன், இகழ்ச்சினைய
வன் புத்திச்சினைபதம் சகராகக் கணிப்பான், 24

मानापमानयोस्तुल्यस्तुल्यो मित्रारिपक्षयोः ।

पार्षास्मभपरित्यागी गुणातीतः स उच्यते ॥२५॥

மானத்தனபதம் அபமானத்தனபதம் சகராகக்
கருதுவான், தன்விலைத்தனம் பணகவர்த்தனம்
புத்திலைமை புண்டான், எல்லா விதத் தொழி
பெயர்ப்புக்களோடும் துறந்தான்—அகலேன குணங்
கடிகக் கடந்தவனென்று சொல்லப்படுகிறான். 25

मां च योऽव्यभिचारेण
भक्तियोगेन सेवते ।
स गुणान् समतीत्यैतान्
ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ २६ ॥

பேறுபாடுள்ளாத பக்தி யோகத்தால் கன்னை
வழிபடுவானும் குணங்களைக் கடந்து ப்ரம்மத்
தன்மை பெறத் தகுமான். 26

ब्रह्मणो हि प्रतिष्ठाह-
ममृतस्याप्ययस्य च ।
शाश्वतस्य च धर्मस्य
सुखस्यैकान्तिकस्य च ॥ २७ ॥

சாஸ்திரமேடு மற்ற ப்ரம்மத்துக்கு காண வேக
கனன், அந்நம் இயலும் அசத்துக்கும் தனிமை
யின்பத்துக்கும் காணே இடம். 27

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
'गुणत्रयविभागयोगो'
नाम चतुर्दशोऽध्यायः ।

இக்கணம் உபக்ஷித்தும், பரம் மெய்தந்தும்,
மேலாக சாஸ்திரமும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜான
ஸம்பாஷணைய மாடுப ஸ்ரீமத் பகவத்
கீதையில் “மூன்று குணங்களின் பங்கு
பாதி” என்ற பதினான்காம் ஆத்யாயம்
முற்றிற்று.

पंचदशोऽध्यायः

பதினேந்தாய் அத்யாயம்

பிருஷோத்தம கோகம்.

श्रीभगवानुवाच—

ऊर्ध्वमूलमधः शाख-

मश्वन्थं प्रादुरव्ययम् ।

छन्दांसि यस्य पर्णानि

यस्तं वेद स वेदवित् ॥ १ ॥

பகவான் சொல்லுகிறார்:--

* அம்பத்தம் மேலே வேர்களுக்கும் கீழே கிளை
களுக்கும் மூலமயதேவர் அரசு மாநிலகற்போன்றது
என்பார். அதன் இலைகளே வேடங்கள்; அதை
அறிவோனே வேத அறிவோன்.

1

* அம்பத்தம் - ஐகத்தின் தெளிவுபடாத உள்
கிலை.

अधश्चोर्ध्वं प्रसृतास्तस्य शाखा

गुणप्रवृद्धा विषयप्रवालाः ।

अधश्च मूलान्यनुसन्ततानि

कर्मानुबन्धीनि मनुष्यलोके ॥ २ ॥

அதன் கிளைகள் குணங்களால் தூங்கி விஷயத்
தொடர்வோடும் கீழ் மேலும் பார்த்து கிடக்
கின்றன. அதன் மேற்கம் கீழ் கோக்கிப் பங்கி
முள்ளி உலகத்தில் கர்மத் தொடுப்புக்களா
கின்றன.

2

न रूपमस्येह तथोपलभ्यते

नान्तो न चादिर्न च सम्प्रतिष्ठा ।

अवस्थमेनं सुविरूढमूल-

मसङ्गशस्त्रेण दृढेन छित्वा ॥ ३ ॥

ஆதலால் இப்பொருள்தான் இதற்கு வடிவங்
கொண்டிருக்கவில்லை ; முடிவும், ஆதியும், நிலைக்
களையும் புலப்படுகவில்லை. கன்கு ஊன்றிய கேரு
மைய இந்த அரச மாத்ஸைப் பற்றின்மை யென்
றும் வன்ய வாளால் கெட்டி யெறித்து விட்டு, 3

ततः पदं तत्परिमार्गितव्यम्
 यस्मिन् गता न निवर्तन्ति भूयः ।
 तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्ये
 यतः प्रवृत्तिः प्रसूता पुराणी ॥ ४ ॥

அப்பால், ஒரு ப் புருஷத்தொர் தீண்டதற்ற பத
 வினையப் போனாம். (அப் பத முடைமோனாகிய)
 எவனிடம்ருந்த ஆதற் றொடில் பொழி யுற்ற
 சேர், அந்த ஆத்ம புருஷனைச் சார்ந்தா த்
 கிறேன். 4

निर्मानमोहा जितसङ्गदोषा
 अध्यात्मनित्या विनिवृत्तकामाः ।
 दृष्ट्वैविमुक्ताः सुखदुःखसंज्ञ-
 गच्छन्त्यमूढाः पदमव्ययं तत् ॥ ५ ॥

செருக்கும் மயக்கமு மற்றோர், சார்புக் குற்
 ரக்களை மெல்லாம் வென்றோர், ஆத்ம ஞானத்
 தில் எப்போதும் துன்பார், விருப்பங்களினின்
 றும் நீங்கியோர், ஸுக் துக்கக் குறிப்புக்களை
 மடைய இரட்டைகளி ளின் று விடுபட்டோர்,
 மடமை மற்றோர்—இவ்வேர் அந்த தாச மற்ற
 பதத்தை எடுத்துகின்றனர். 5

न भस्मासयंत सूर्यो न शशाङ्को न पावकः ।

प्राप्या न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥ ६ ॥

அதற்கு வடும்பனும் சந்திரனும் தீயும் ஒளி
மெற்றவதில்லை. ஏதோ மெய்தினோர் மீள்வ
மில்லையா, அதுவே எம் பரமபதம். 6

ममिषांशो जीवलोके जीवभूतः सनातनः ।

मनायष्टानीन्द्रियाणि प्रवृत्तिस्थानि कर्षति ॥ ७ ॥

மனது அம்சமே ஜீவ லோகத்தில் என்று முன்ன
ர். 7, இயற்கையு லுள்ளன வாகிய மன
சம்பந்த ஆறு இந்திரியங்களையும் கவர்கிறது. 7

शरीरं यदवाप्नोति यच्चाप्युत्क्रामतीश्वरः ।

पृथ्वीतथैतानि संयाति वायुर्गन्धानिवाशयात् ॥ ८ ॥

கந்தங்களைக் காட்டித் கோய்விலுள் பற்றிச்
செல்லுதுபோல், ஈசுவரன், வாதேனுமோ ருடலை
வயிதங் காலத்தும் விடுக் காலத்தும், இந்த இந்தி
ரியங்களைப் பற்றிச் செல்லுகிறான். 8

श्रोत्रं चक्षुः स्पर्शनं च रसनं घ्राणमेव च ।
अधिष्ठाय मनश्चायं विषयानुपसेवते ॥ ९ ॥

கேட்டல், காண்டல், தீண்டிதல், சுவை,
மோப்பு, மனம்—இவற்றில் நிலைகொண்டு ஜீவன்
விஷயங்களைத் தொடர்ந்து நடக்கிறான். 9

उत्क्रामन्तं स्थितं वापि भुञ्जानं वा गुणान्वितम् ।
विमूढा नानुपश्यन्ति पश्यन्ति ज्ञानचक्षुषः ॥१०॥

அவன் புறப்படுகையிலும், கிற்கையிலும்,
உண்ணுகையிலும், குணங்களைச் சார்ந்திருக்கை
யிலும், அவனை மூடர் காண்பதில்லை. ஞான வித்
துடைபோர் காண்கின்றனர். 10

यतन्तो योगिनश्चैनं पश्यन्त्यात्मन्यवस्थितम् ।
यतन्तोऽप्यकृतात्मानो नैनं पश्यन्त्यचेतसः ॥११॥

முயற்சி புடைய யோகிகள் இவனைத் தம்
முன்னேயே காண்கின்றனர். முயற்சி புடையோ
ராயினும் தம்மைத் தாம் சமைக்காத அஞ்ஞானி
கள் இவனைக் காண்கில்ர். 11

यथादित्यगतं तेजो
जगद्भासयतेऽखिलम् ।
यद्यन्द्रमसि यचाग्नौ
तत्तेजो विद्धि मामकम् ॥ १२ ॥

எவ்வளவிடமிருந்து உலக முழுமைக்கும்
காற் கொளுத்தும் ஒளியும், சந்திரனிடத்துள்
மதும், தீயிலுள்ளதும்—அவ்வொளி யெல்லாம்
மான்முண்டமதே யென்றுணர்.

12

गामाविश्य च भूतानि
धारयाम्यहमोजसा ।
पुष्णामि चौर्यधीः सर्वाः
सोमो भूत्वा रसात्मकः ॥ १३ ॥

கான் பூமிபுட் புருத்து உயிர்களை வீர்யத்தால்
தாக்குகிறேன்; ஈன வடிவமுள்ள ஸோமமாகிப்
பூண்டுகளை யெல்லாம் வளர்க்கிறேன்.

13

अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमाश्रितः ।

प्राणापानसमायुक्तः पचाम्यन्नं चतुर्विधम् ॥ १४

நானே *வைசுவநரானும், உயிர்களின் உடல்
களைச் சார்ந்திருக்கிறேன். பிராணன் அபா
கன் என்ற வாயுக்களுடன் கூட நான் வதைப்
பட்ட அன்னத்தை ஜீரண மாக்குகிறேன். 14

सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो

मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च ।

वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो

वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम् ॥ १५ ॥

எல்லாருடைய அகத்திலும் நான் புகுந்திருக்
கிறேன். நினைவும், ஞானமும், இயற்றின் நீக்க
மும்—என்னிடமிருந்து பிரிக்கின்றன. எல்லா
தேசங்களிலும் அறிப்பவன் பொருள் யான்;
வேதாந்தத்தை ஆந்தியோன் யான்; வேத
முணர்ந்தோன் யானே. 15

* வைசுவநரன் - எல்லா நாரிடத்து முன்ன
கடவுள்.

प्राणिमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च ।

॥१६॥ सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥१६॥

உயிர்களில் இரண்டு வகைப் புருஷருள்,
 'அக்ஷர புருஷன்' என்ற புருஷன் என. 'அக்ஷர
 புருஷன்' என்பது எல்லா உயிர்களையும் குறிக்கும் ;
 'கூடஸ்தனே' அக்ஷர புருஷன். 16

पुनः पुनस्तत्त्वान्यः परमात्मैत्युदाहृतः ।

॥१७॥ प्राणि लोकात्रयमाविश्य विभर्त्यथैव ईश्वरः ॥१७॥

இவ்வில் வேறுபட்டோன் உத்தம புருஷன்.
 அவனை பரமாத்மா எனப்படுகோன். அவன்
 மூன்று உலகுகளினிடம் புருஷன் அவற்றைத் தனிக்
 கருள் ; கெடற்ற நுகர்வான். 17

18 கூறும் - அழிவது ; அக்ஷரம் - அழியாதது ;
 கூடஸ்தன் - கிடாத்தி லுள்ளோன், மாறுதலற்
 றோன்.

यस्मात्क्षरमतीतोऽह-

मक्षरादपि चोत्तमः ।

अतोऽस्मि लोके वेदे च

प्रथितः पुरुषोत्तमः ॥ १८ ॥

நான் அஃகி, கடந்தோ னுதலாலும், அக்ஷர
புருஷனைக் காட்டிலும் சிறந்தோனுதலாலும்,
உலகத்தாராலும் வேதங்களாலும் புருஷோத்
தமனென்று கூறப்படுகிறேன். 18

यो मामेवमसम्मूढो

जानाति पुरुषोत्तमम् ।

स सर्वविद्भजति मां

सर्वभावेन भारत ॥ १९ ॥

மடமை தீர்த்தவனும், எவன் யானே புரு
ஷோத்தம னென்பதை அறிவானே, அவனே
எல்லா மறிந்தோன், அவன் என்னை எல்லாத்
தன்மையாலும் வழிபடுகிறான். 19

इति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मयानघ ।

एतद्व्याख्या बुद्धिमान् स्यात् कृतकृत्यश्च भारत ॥

ஆற்ற மற்றேயும், இங்ஙனம் மிகவும் ரஹஸ்யமான இந்த சாஸ்த்ரத்தை உனக்கு உரைத்தேன். மாரதா, இதை யுணர்ந்தோன் புத்திமானாகான் ; அவனை செய்யத்தக்கது செய்தான். 20

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
पुरुषोत्तमयोगो नाम
पञ्चदशोऽध्यायः ।

இங்ஙனம் உபநிஷத்தும் ப்ரம்மவித்தையும்
யோக சாஸ்த்ரமும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜன
ஸம்பாஷணையு மாகிய ஸ்ரீமத் பகவத்
கீதையில் 'புருஷோத்தம யோகம்'
என்ற பதினேந்தாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

पोडशोऽध्यायः

பதினாறாம் அத்யாயம்.

தேவ: ஸம்பத்தும், அஸுர ஸம்பத்தும்.

श्रीभगवानुवाच—

अभयं सत्त्वसंगृह्णि-

ज्ञानियोगव्यवस्थितिः ।

दानं दमश्च यज्ञश्च

स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ॥ १ ॥

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறார்—

அஞ்சாமை, உன்னத இய்மை, ஞான யோகத்
தில் உறுதி, ஈகை, தன்னடக்கம், வேள்வி,
வேதக்கற்றல், தவம், கோமை,

மேதாஸம்பத்தும், அஸௌரஸம்பத்தும் 265

मर्दिता सत्यमक्रोधस्त्यागः शान्तिरपैशुनम् ।
एषा भूतेष्वलोलुप्धं मार्दवं हीरचापलम् ॥ २ ॥

மெதாஸம்பதம், வாய்மை, சினவாமை, துறவு,
நீர்த்தல், வன்மை, ஜீவதயை, அவாவின்கை,
மென்மை, காணுடைமை, சய்யாமை, 2

भजः क्षमा धृतिः शौचमद्रोहो नातिमानिता ।
भयति सम्पदं दैवीमभिजातस्य भारत ॥ ३ ॥

ஹரி, பொறை, உறுதி, சுத்தம், துரோக
மன்மை,—இவை எதாவ ஸம்பத்தை எய்தியவ
னிடம் ஏற்படுகின்றன, பாரதா! 3

हम्भो दर्पोऽभिमानश्च क्रोधः पारुष्यमेव च ।
भशानं चाभिजातस्य पार्थ सम्पदमासुरीम् ॥ ४ ॥

ஹம்பம், இஹமாப்பு, கர்வம், சினம், கடுமை,
அஞ்ஞானம்—இவை அஸௌர ஸம்பத்தை எய்தி
யவனிடம் காணப்படுகின்றன; பார்த்தா! 4

दैवी सम्पद्धिमोक्षाय

निबन्धायासुरी मता ।

मा शुचः सम्पद् दैवी-

मभिजातोऽसि पाण्डव ॥ ५ ॥

தேவ ஸம்பத்தால் விடுதலை யுண்டாம்.
அஸுர ஸம்பத்தால் பந்த மேற்படும். பாண்ட
வா, தேவ ஸம்பத்தை எய்தி விட்டாய்; துயரப்
படாதே. 5

द्वौ भूतसर्गौ लोकेऽस्मिन्

दैव आसुर एव च ॥

दैवो विस्तरशः प्रोक्त

आसुरं पार्थ मे शृणु ॥ ६ ॥

இவ்வுலகத்தில் உயர்ப் படைப்பு இரண்டு
வகைப்படும்: தேவ இயல் கொண்டது, அஸுர
இயல் கொண்டது. தேவ இயல் கொண்டதை
விரித்துச் சொன்னேன். பார்த்தா, அஸுர
இயல் கொண்டதைச் சொல்லுகிறேன், கேள். 6

प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च

जना न विदुरासुराः ।

न शौचं नापि चाचारो

न सत्यं तेषु विद्यते ॥ ७ ॥

அஸுரத் தன்மை கொண்டோர் தொழி
வியல்பையும் வீட்டியல்பையும் அறியார் .
தாய்மையேனும், ஒழுக்கமேனும், வாய்மையே
னும் அவர்களிடம் காணப்படுவதில்லை. 7

असत्यमप्रतिष्ठं ते

जगदाहुरनीश्वरम् ।

अपरस्परसम्भूतं

किमन्यत्कामहेतुकम् ॥ ८ ॥

அவர்கள் இவ் வலகம் உண்மையற்ற தென்
றும், நிலையற்ற தென்றும், கடவுளற்றதென்றும்
சொல்லுகிறார்கள். இது தோடர் பின்னிப்
பிறந்த தென்றும், வெறுமே காமத்தை நேறுது
வாக உடையது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். 8

एतां दृष्टिमवष्टभ्य

नष्टात्मानोऽल्पबुद्धयः ।

प्रभवन्त्युग्रकर्माणि:

क्षयाय जगतोऽहिताः ॥ ९ ॥

இந்தக் காட்சியில் நிலை பெற்று அர்ப்ப புத்தி
யடைய அந்த கஷ்டாத்மாக்கள் உலகத்துக்குத்
தீக்கு குழுவோராய் அதன் நாசத்துக்காகக்
கொடிய தொழில் செய்கின்றனர். 9

काममाश्रित्य दुष्पूरं

दम्भमानमदान्विताः ।

मोहाद् गृहीत्वासद्ग्राहान्

प्रवर्तन्तेऽशुचिव्रताः ॥ १० ॥

நீரம்ப வொண்ணாத காமத்தைச் சார்ந்து,
டம்பமும் கர்வமும் மதமும் பொருத்தியவ
ராய், மயக்கத்தால் பொய்க் கொண்கைகளைக்
கொண்டு அசுத்த நிச்சயங்களுடையோராய்த்
தொழில் புரிகிறார்கள். 10

மேதவஸம்பத்தும், அஸம்ஸம்பத்தும் 269

चिन्तामपरिमेयां च

प्रलयान्तामुपाश्रिताः ।

कामोपभोगपरमा

एतावदिति निश्चिताः ॥ ११ ॥

மேதவஸம் பத்தும், தீவிராத எண்ணற்ற கவலை
உண்டிற் பொருத்தி, வீருப்பங்களைத் தீர்த்துக்
கொள்வதில் சதுபட்டோராய், 'உன்மையே
மேதவஸத்தான்' என்ற நிச்சய முடையராய், 11

भाशापाशशतैर्वद्धाः

कामक्रोधपरायणाः ।

ईदृन्ते कामभोगार्थ-

मन्यायेनार्थसंख्यानं ॥ १२ ॥

தாற் றிக் கணக்கான ஆசைக் கயிறுகளால்
கட்டிவிட்டு, காமத்துக்கும் சினத்துக்கும் ஆட்
பட்டோராய்த் காம பேராதத்துக்காக அநியாயஞ்
செய்து பொருட் குடைகள் சேர்க்க விரும்பு
கொள்கள், 12

इदमद्य मया लब्ध-

मिमं प्राप्स्ये मनोरथम् ।

इदमस्तीदमपि मे

भविष्यति पुनर्धनम् ॥ १३ ॥

“இன்று இன்ன லாப மடைந்தேன் ; இன்ன
மனோரதத்தை இனி எய்துவேன் ; இன்னவை
யுடையேன் ; இன்ன பொருளை இனிப் பெற
வேன்.”

13

असौ मया हतः शत्रु-

हृनिष्ये चापरानपि ।

ईश्वरोऽहमहं भोगी

सिद्धोऽहं बलवान् सुखी ॥ १४ ॥

“இன்ன பகைவரைக் கொன்று விட்டேன் ;
இனி மற்றவர்களைக் கொல்வேன். நான் ஆள்
கொள் ; நான் போலி ; நான் விரித்தன் ; நான்
பலவான் ; நான் ஸுக புருஷன்.”

14

भाङ्गोऽभिजनवानस्मि
 कोऽन्योऽस्ति सदृशो मया ।
 यक्ष्ये दास्यामि मोदिष्य
 इत्यज्ञानविमोहिताः ॥ १५ ॥

“நான் செல்வன், இனப்பெருக்க முடை
 யோன்; எனக்கு சகர் யாவருளர்? கேட்
 டுமேன்; கொடுப்பேன்; காட்ட்பேன்” என்ற
 அஞ்ஞானக்கனால் மயங்கினோர்,

15

अनेकचित्तविभ्रान्ता
 मोहजालसमावृताः ।
 प्रसक्ताः कामभोगेषु
 पतन्ति नरकेऽशुचौ ॥ १६ ॥

பல இத்தங்கனால் மருண்டோர், மோஹவலை
 மிலகப்பட்டோர், காம போகங்களில் பற்றுண்
 டோர்,—இவர்கள் அசுத்தமான நரகத்தில் வீழ்
 னார்கள்,

16

आत्मसम्भाविताः स्तब्धा

धनमानमदान्विताः ।

यजन्ते नामयज्ञैस्ते

दम्भेनाविधिपूर्वकम् ॥ १७ ॥

இவர்கள் தற்புகழ்ச்சி முடையோர், முரடர், செல்வச் செருக்கும் மதமு முடையோர் ; டம் பத்துக்காக விதி தவிர்ப் பெயர் மாத்திரமான வேள்வி செய்கின்றனர்.

17

अहङ्कारं बलं दर्पं

कामं क्रोधं च संश्रिताः ।

मामात्मपरदेहेषु

प्रद्विपन्तोऽभ्यसूयकाः ॥ १८ ॥

அஹங்காரத்தையும், பலத்தையும், செருக்கையும், வீருட்பத்தையும், இனத்தையும் பற்றியவர்களாகிய இவ்வேனார் தம் உடம்புகளிலும் பிற உடம்புகளிலும் உள்ள எண்ணப் பைகங்கிலார்கள்.

- 18

தேவஸம்பத்தும், அஸுராஸம்பத்தும் 273

तानहं द्विषत्: कूरान्
संसारेषु नराधमान् ।
क्षिपाम्यजस्रमशुभा-
नासुरीष्वेव योनिषु ॥ १९ ॥

கூரணம் பதைக்கும் கொடியோரை—உல
கத்தில் எல்லா நிலம் கடைப்பட்ட இந்த அசுப
பனிதரை—கூன் எப்போதும் அஸுரப் பிறப்
புக்களில் எதிகிறேன். 19

आसुरीं योनिमापन्ना
मूढा जन्मनि जन्मनि ।
मामप्राप्यैव कौन्तेय
ततो यान्त्यधमां गतिम् ॥ २० ॥

பிறப்புத் தோறும் அஸுரக் கருக்களில்
மோண்டும் இம் மூடர் என்னை யெய்தாமலே
பிறவும் கீழான கதிமையச் சேர்கிறார்கள், குந்தியின்
மகனே! 20

त्रिविधं नरकस्येदं द्वारं नाशनमात्मनः ।

कामः क्रोधस्तथा लोभस्तस्मादेतत्त्रयं त्यजेत् ॥

ஆதம் நாசத்தாக் கிடமான இம்மூன்று வாயில்
கஞுடையது நரகம்: (அவை யாவன) காமம்,
சினம்,அவா, ஆதலால், இம் மூன்றையும் விடுக. 21

एतैर्विमुक्तः कौन्तेय तमोद्वारैस्त्रिभिर्नरः ।

आचरत्यात्मनः श्रेयस्ततो याति परां गतिम् ॥

இந்த மூன்று இருள் வாயில்களினின்றும்
விடுபட்டோன் தனக்குத் தான் கலத் தேடிக்
கொள்ளுகிறான்; அதனால் பரகதி அடை
கிறான். 22

यः शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामकारतः ।

न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम् ॥

சாஸ்த்ர விதிபை மீறி, விருப்பத்தால் தொழில்
புரிவோன் விரித்தி பெறான்; அவன் இன்ப மெய்
தான்; பரகதி யடையான். 23

तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।
शाखा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिदार्हसि ॥

ஆதலால், எது செய்யத் தக்கது, எது செயத்
தகுதது என்று நிச்சயப்பதில் நீ சாஸ்த்ரத்தைப்
பிரமாணமாகக் கொள். அதை யறிந்து சாஸ்த்ர
விதியால் கூறப்பட்ட தொழிலைச் செய்யக் கட
வாய்.

24

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
दैवासुरसम्पद्विभागयोगो
नाम षोडशोऽध्यायः ।

இங்ஙனம் உபநிஷத்தும், பிரம்ம வித்தையும்

யோக சாஸ்த்ரமும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜுன
ஸம்பாஷணையு மாகிய ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில்

“ தேவ ஸம்பத்தும், அஸௌர ஸம்பத்தும் ”

என்ற பதினாறாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

सप्तदशोऽध्यायः

||தினோடும் அந்யாயம்.

மூவகை கம்பிக்கை.

अनुन उवाच—

ये शास्त्रविधिमुत्सृज्य
यजन्ते श्रद्धयाऽन्विताः ।
तेषां निष्ठा तु का कृष्ण
सत्त्वमाहो रजस्तमः ॥ १ ॥

அனூனவன் சொல்லுகிறான்—

கண்ணா, சாஸ்த்ர விதியை மீறி, ஆனாலும்
கம்பிக்கையுடன், வேள்வி செய்கிறோருக்கு
என்ன நிலை கிடைக்கிறது? ஒளி நிலையா?
எளர்ச்சி நிலையா? அல்லது இருள் நிலையா?
(ஸத்வமா, ரஜஸா, தமஸா?)

பிபகவானுவாச—

त्रिविधा भवति श्रद्धा देहिनां सा स्वभावजा ।
सासिक्की राजसी चैव क्षमसी चेति तां शृणु ॥

1. மனவான் சொல்லுகிறான்:—

ஜீவர்களிடம் இயந்தையால் நம்பிக்கை முற்று
உடையதாகத் தோன்றுகிறது, ஸாத்வீகம், ராஜ
ஸம், தாமஸம் என; அதைக் கேள். 2

सत्त्वानुरूपा सर्वस्य श्रद्धा भवति भारत ।
श्रद्धामयोऽयं पुरुषो यो यच्छ्रद्धः स एव सः ॥३॥

பாரதா, மரவுருக்கும் தந்தம் உன்னியம்பிக்கு
உத்தபடியாகவே நம்பிக்கை அமைகிறது.
மனிடம் * சிரத்தை மயமானவன். எவன் எந்
தப் பொருளில் நம்பிக்கை உடையவனோ, அந்தப்
பொருளே தான் ஆகிறது. 3

* சிரத்தை-நம்பிக்கை.

यजन्ते सात्त्विका देवान्

यक्षरक्षांसि राजसाः ।

प्रेतान् भूतगणांश्चान्ये

यजन्ते तामसा जनाः ॥ ४ ॥

தனி யியல்புடையோர் வானவர்க்கு வேள்வி
செய்கின்றனர். ரஜோ குணமுடையோர் யக்சர்
களுக்கும் ராக்ஷஸருக்கும் வேள்வி செய்கிறார்
கள். மற்றத் தமோ குணமுடையோர் ப்ரேத
புத கணங்களுக்கு வேள்வி செய்கிறார்கள். 4

अशास्त्रविहितं घोरं

तप्यन्ते ये तपो जनाः ।

दम्भाहङ्कारसंयुक्ताः

कामरागवद्वान्विताः ॥ ५ ॥

(சிலர்) சாஸ்த்ர விமதத்தை வீறி, டம்பமும்
அஹங்காரமு முடையராய், வீருப்பத்திலும்
வீழுவீலும் சார்புற்றவர்களாய், கோரமான
தவஞ் செய்கிறார்கள். 5

कर्षयन्तः शरीरस्थं

भूतग्राममचेतसः ।

मां चैवान्तः शरीरस्थं

तान् विद्धुः सासुरनिश्चयान् ॥ ६ ॥

இக்கனம் அறிவு கெட்டோராய்த் தம் உடம்பி
லுள்ள உத்தத் தொகுதிகளையும் அகத்திலுள்ள
என்னையும் வருத்துகிறார்கள். இவர்கள் அஸூர
நிச்சய முடையோரென்றுணர். 6

आहारस्त्वपि सर्वस्य

त्रिविधो भवति प्रियः ।

यज्ञस्तपस्तथा दानं

तेषां भेदमिमं शृणु ॥ ७ ॥

உவ்வொருவருக்கும் பிரியமான உணவும்
மூன்று வகைப்படுகிறது. வேள்வியும், தவமும்,
தானமும் அக்கனமே மும்மூன்று வகைப்படு
கின்றன. அவற்றின் வேற்றுமையைக் கேள். 7

आयुः सत्त्ववलारोग्य-

सुखप्रीतिविवर्धनाः ।

रस्याः स्निग्धाः स्थिरा हृद्या

आहाराः सात्त्विकप्रियाः ॥ ८ ॥

உயிர் சக்தி பலம் கோரின்மை இன்பம்
பீதி இவற்றை மிகுதல் படுத்துவன், சுவை
முடையன, குழம்பாவன், உறுதி முடையன,
உன முகத்த ன-இன் ணைவகல் வதற்குணமுடை
யோருக்குப் பிரியமானவை. 8

कट्वम्ललवणात्युष्ण-

तीक्ष्णरुक्षविदाहिनः ।

आहारा राजसस्येष्टा

दुःखशोकामयप्रदाः ॥ ९ ॥

கசப்பும் புளிப்பும் உப்பும் உறைப்பும் மிகுத்
தன, அதிகச் சூடு கொண்டன, உலர்த்தன,
எரிச்சலுடையன—இவ்வனவுகளை ரஜோகுண
முடைமோர் விரும்புவர். இவை துன்பந்தையும்
துயரமும் கோமையும் விளைப்பன. 9

यातयामं गतरसं पूति पर्युषितं च यत् ।
उच्छिष्टमपि चामेध्यं भोजनं तामसप्रियम् ॥१०॥

பழையது, சுனையற்றது, அழுதியது, கெட்
டுப்போனது, எச்சில், அசுத்தம்—இத்தகைய
உணவு நமோ குணமுடையோருக்குப் பிரிய
மானது. 10

अफलाकाङ्क्षिभिर्यज्ञो विधिदृष्टो य इज्यते ।
यष्टव्यमेवेति मनः समाधाय स सात्त्विकः ॥११॥

பயனை விரும்பாதவர்களால், வேள்வி புரிதல்
சடமை யென்று மனத்தேறி, விதிகன் சொல்லிய
படி நியந்துவாரின் வேள்வி எந்தக் குண
முடைத்து. 11

अभिसन्धाय तु फलं दम्भार्थमपि चैव यत् ।
इज्यते भरतधेष्ट तं यज्ञं विद्धि राजसम् ॥ १२ ॥

* பயனைக் குறித்தெவரினும், ஆடம்பரத்துக்
கெனினும் செய்யப்படும் வேள்வி ராஜஸ
மென்றுணர் ; பாரதநிந்தைந்தராய் ! 12

विधिहीनमसृष्टाच्च मन्त्रहीनमदक्षिणम् ।

श्रद्धाविरहितं यज्ञं तामसं परिचक्षते ॥ १३ ॥

விதி தவறியது, மந்திரர்க்குணவு தாராதது, மந்திர மற்றது, தஸிணையற்றது, கம்மிக் கையின்றிக் செய்ப்படுவது—இந்தகைய வேள்வியைத் தாமஸமென்பார்.

13

देवद्विजगुरुप्राज्ञपूजनं शौचमार्जवम् ।

ब्रह्मचर्यमहिंसा च शारीरं तप उच्यते ॥ १४ ॥

தேவர் அந்தணர் குருக்கள் அறிஞர் இவர் களுக்குப் புறஜு செய்தல், தாய்மை, நேர்மை, பாம்மசர்யம், கொல்லாமை—இவை உடம்பைப் பற்றிய தவமெனப்படும்.

14

अनुद्वेगकरं वाक्यं सत्यं प्रियहितं च यत् ।

स्वाध्यायाभ्यसनं चैव वाङ्मयं तप उच्यते ॥

சினத்தை விளைக்காததும் உன்மை யுடையதும் இன்பதும் நலங்கருதியது மாகிய சொல்லல், கல்விப்பயிற்சி—இவை வாக்குத் தவமெனப்படும்.

15

मनःप्रसादः सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः ।
भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते ॥ १६ ॥

மன அமைதி, மகிழ்ச்சி, மெனனம், தன்னைக்
கட்டுதல், எண்ணத் தும்மை—இவை மனத் தை
மெனப்படும். 16

थद्धया परया तप्तं तपस्तत्त्रिविधं नरैः ।
अफलाकाङ्क्षिभिर्युक्तैः सात्त्विकं परिचक्षते ॥

தயனை விரும்பாத போகிகளால் மேற் கூறிய
மூன்று வகைகளிலும் உயர்ந்த நம்பிக்கையுடன்
செய்யப்படும் தவம் சாத்தவிக மெனப்படும். 17

सत्कारमानपूजार्थं तपो दम्भेन चैव यत् ।
क्रियते तदिह प्रोक्तं राजसं चलमध्रुवम् ॥ १८ ॥

மதிப்பையும் பெருமையையும் பூஜையையும்
நாடிச் செய்வதும் ஆடம்பரத்துக்காகச் செய்
வதுமாகிய தவம் ராஜசமெனப்படும்; அஃது
கீலையற்றது; உறுதியற்றது. 18

मूढग्राहेणात्मनो यत्पीडया क्रियते तपः ।

परस्योत्सादनार्थं वा तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १९ ॥

மூடர் கொள்ளையுடன் தன்னைத் தாம் தாம்
பப் படுத்திக்கொண்டு செய்வதும், பிறரை
கெடுத்தமாறு செய்வதுமாகிய தவம் தாமச
மெனப்படும், 19)

दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे ।

देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम् ॥

கொடுத்தல் கடமையென்று கருதிக் கை
மாறு வேண்டாமல், தகுந்த இடத்தையும்
காலத்தையும் பாத்திரத்தையும் நோக்கிச் செய்
யப்படும் தானத்தையே ஸாத்விக மென்பர். 20)

यत्तु प्रत्युपकारार्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः ।

दीयते च परिक्षिप्तं तद्दानं राजसं स्मृतम् ॥ २१ ॥

கைம்மாறு வேண்டியும், பயனைக் கருதியும்,
கிலேசத்துடன் கொடுக்கப்படும் தானத் தை
ராஜஸ மென்பர். 21)

भदेशकाले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते ।

यसत्कृतमवज्ञातं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ २२ ॥

தகாத இடத்தில், தகாத காலத்தில், தகா
கார்த்துச் செய்யப்படுவதும், மகிப்பின், இகழ்ச்சி
மூலம் செய்யப்படுவது மாகிய தானம் தாமஸ
மெனப்படும். 22

थौ तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः ।

ब्राह्मणास्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः पुरा ॥

‘ஓம் தத் ஸத்’ என்ற முன்மைப் பெயர் ப்ரம்
மத்தைத் குறிப்பதென்பர். அதனால் முன்பு ப்ரா
மணங்களும், வேதங்களும், வேள்விகளும் உருத்
தப்பட்டன. 23

तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपःक्रियाः ।

प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मयादिनाम् ॥ २४ ॥

ஆதலால், ப்ரம்மவாதிகள் விதிப்படி புரியும்
வேள்வி தவம் தானம் என்ற கிரியைகள் உப்
போதும் ‘ஓம்’ என்று தொடங்கிச் செய்யப்
படுகின்றன. 24

सदित्यनभिसन्धाय फलं यज्ञतपःक्रियाः ।

दानक्रियाश्च विविधाः क्रियन्ते मोक्षकाङ्क्षिभिः॥

‘தத்’ என்ற சொல்லை உச்சரித்துப் பயனாகக் கருதாமல், பலவகைப்பட்ட வேள்வியும் தவமும் தானமுமாகிய சீர்மையகன் மோகத்தினை விரும்புகொரால் செய்யப்படுகின்றன. 25

सद्भावे साधुभावे च सदित्येतत्प्रयुज्यते ।

प्रशस्ते कर्मणि तथा सच्छब्दः पार्थ युज्यते ॥

‘ஸத்’ என்ற சொல் உண்மை பென்ற பொருளிலும், நன்மை பென்ற பொருளிலும் வழங்கப்படுகிறது. பார்த்தா, புகழ்த்தற் குரிய செயல்கையைக் குறிப்பதற்கும் ‘ஸத்’ என்ற சொல் வழங்குகிறது. 26

यज्ञे तपसि दाने च स्थितिः सदिति चोच्यते ।

कर्म चैव तदर्थाय सदित्येवाभिधीयते ॥ २७ ॥

வேள்வி தடம் தானம் இவற்றில் உறுதி நிலையும் ‘ஸத்’ எனப்படுகிறது. பரம்மத்தின் பொருட் பாகச் செய்தும் கர்மமும் ‘ஸத்’ என்ற சொல் லப்படும். 27

अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तप्त कृतं च यत् ।
असदित्युच्यते पार्थ न च तत्प्रेत्य नो इह ॥२८॥

அசிரத்ததைதபுடன் செட்டும் வேசந்திபும், தான
மும், தீவமும், கர்மமும் 'அஸத்' எனப்படும்.
பார்த்தா, அவை மறுமைநிலும் பயன்படா;
இம்மைநிலும் பயன்படா. 28

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
श्रद्धात्रयविभागयोगो
नाम सप्तदशोऽध्यायः ।

இங்கனம் உபநிஷத்தும் டாம்ம வித்தையும்
யோக சாஸ்த்ரமும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜுன
ஸம்பாவதணைய மாகிய ஸ்ரீமத் பகவத்
ஸ்தேதயில் "முலவை நம்பிக்கை" என்ற
பதினேழாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

अष्टादशोऽध्यायः

பதினேட்டாம் அத்தியாயம்.

ஸத்யாஸ டோகம்.

भर्गुन उवाच—

संन्यासस्य महाबाहो तत्त्वमिच्छामि वेदितुम् ।
त्यागस्य च हृषीकेश पृथक्केशिनिषूदन ॥ १ ॥

மர்ஜுவாசி கோவ்லகிருசி:—

உயர் புயத்தோம், கண்ணு, கேசியைக் கொண்
றோம் *, ஸத்யாஸத்தின் இடல்பையும் தியாகத்
தின் இடல்பையும் பிரித்துக் கேட்க விரும்பு
கிறேன்.

1

* ஸத்யாஸம்—துறவு; த்யாகம் - விடுதல்.
(இவற்றின் விரிவான விளக்கத்தை அனுபந்தத்
தில் காண்க).

भीमगवानुवाच—

काम्यानां कर्मणां न्यासं
संन्यासं कवयो विदुः ।
सर्वकर्मफलत्यागं
प्राहुस्त्यागं विचक्षणाः ॥ २ ॥

பிமவான் கோவில்கிறன்—

விருப்பத்தால் செய்யப்படும் செய்கைகளைத் தாக்கியது ஸ்த்யாஸ மென்று புலவர் தெரிந் தவன், எல்லாவிதச் செயல்களின் பயன்களை யும் துறந்து விடுதல் தியாக மென்று ஞானிகள் கூறுவர்.

2

त्याज्यं दोषवदित्येके कर्म प्राहुर्मनीषिणः ।
यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यमिति चापरे ॥ ३ ॥

சில அறிஞர் செய்கையாகக் குற்றம் போலே கூறுதி விட்டு விடவேண்டும் என்கிறார்கள். வேறு சிலர் 'வேள்வீ, தானம், தவம்' என்ற செயல்களை விடக்கூடாது' என்கிறார்கள்.

3

निश्चयं शृणु मे तत्र
 त्यागो भरतसत्तम ।
 त्यागो हि पुरुषव्याघ्र
 त्रिविधः सम्प्रकीर्तितः ॥ ४ ॥

பாசுவதில் சிறந்தவனே, புருஷப் புலகே, நிபாக விஷயத்தில் நான் நிச்சயத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். நிபாகம் மூன்று வகையாகக் கூறப்பட்டது. 4

यज्ञदानतपःकर्म
 न त्याज्यं कार्यमेव तत् ।
 यज्ञो दानं तपश्चैव
 पावनानि मनीषिणाम् ॥ ५ ॥

வேள்வி, தானம், தடம் என்ற செயல்களை விடக்கூடாது. அவற்றைச் செய்யவே வேண்டும். வேள்வியும், தானமும், தடமும் அறிவுடை யோரைத் தூய்மைப் படுத்துகின்றன. 5

एतान्यपि तु कर्माणि
सङ्गं त्यक्त्वा फलानि च ।
कर्तव्यानीति मे पार्थ
निश्चितं मतमुत्तमम् ॥ ६ ॥

ஆனால், டார்த்தா, இச் செயல்களோக் கூட ஒட்
டின்றேயும், பயன்களோ வேண்டாமலும் செய்ப
வேண்டும் என்பது என் உத்தமமான நிச்சயத்
கொள்கை. 6

नियतस्य तु संन्यासः
कर्मणो नोपपद्यते ।
मोहात्तस्य परित्याग-
स्तामसः परिकीर्तितः ॥ ७ ॥

+ சீயாஸ்போகம் யுள்ள செயல்களையத் துறக்
தல் நிகாது. மஹ் மயக்கத்தால் அதனை விட்டு
விடுதல் தமோகுணத்தால் கேர்வ தென்பர். 7

+ சீயமம் = ஒழுங்கு, சட்டம், சால்ந்ரா வீதி.

दुःखमित्येव यत्कर्म
 कायक्लेशभयात्यजेत् ।
 स कृत्वा राजसं त्यागं
 नैव त्यागफलं लभेत् ॥ ८ ॥

உடம்புக்கு வருத்தம் கேடு மென்ற பயத்தால்,
 ஒரு செய்கையைத் துன்பமாகக் கருதி, அதனை
 விட்டுவிடுவான் புரியும் தியாகம் ரஜோ குணத்
 தின்பாற் பட்டது. அதனால் அவன் தியாகப்
 பயனை அடைவமாட்டான்.

कार्यमित्येव यत्कर्म
 नियतं क्रियतेऽर्जुन ।
 सङ्गं त्यक्त्वा फलं चैव
 स त्यागः सात्त्विको मतः ॥ ९ ॥

நீயமத்துக் கிணங்கிய செய்கையை, 'இது
 செய்தற் குரியது' என்னு மெண்ணத்தால்
 செய்து, அதில் ஒட்டுதலைப் பயன் வேண்டலை
 யும் ஒருவன் விட்டுவிடுவானாயின், அவனுடைய
 தியாகமே சாத்தவிக மெனப்படும்.

* ஒட்டுதல் - விருப்பம்.

न द्वेष्ट्यकुशलं कर्म
कुशले नानुषज्जते ।
त्यागी सत्त्वसमाविष्टो
मैधावी छिन्नसंशयः ॥ १० ॥

எதன்வ குணத்திலிசைத்து, மேதாவிடாய், ஐயங்
களை யடர்த்த தியாகி இன்பமற்ற செய்கையைப்
பணகப்ப தில்லை, இன்ப முடைய செய்கையில்
* நசை யுறுவதில்லை.

10

नहि देहभृता शक्यं
त्यक्तुं कर्माण्यशेषतः ।
यस्तु कर्मफलत्यागी
स त्यागीत्यभिधीयते ॥ ११ ॥

(மேலும்) உடம் பெடுத்தவனால் செய்கைகளை
யுதவிடமே விட்டுவிட முடியாத. எனின்
பெய்கைகளின் பயனைத் துறக்கிறானே, அப்போ
துவாக உணப்படுவான்.

11

* நசை = பற்றுதல்.

अनिष्टमिष्टं मिथं च
 त्रिविधं कर्मणः फलम् ।
 भवत्यत्यागिनां प्रेत्य
 न तु संन्यासिनां क्वचित् ॥ १२ ॥

வேண்டப் படாது, வேண்டப் படுவது,
 இரண்டும் கலப்பானது என மூன்று வகைப்
 பட்ட கர்மப் பயன்களைத் தியாகிக எல்லாதோர்
 இறந்த பின்னர் எய்துகின்றனர். வந்யாஸி
 களுக்கு எங்கும் பயன் கிடைப்பதில்லை. 12

पञ्चैतानि महाबाहो
 कारणानि निबोध मे ।
 साङ्ख्ये कृतान्ते प्राक्तानि
 सिद्धये सर्वकर्मणाम् ॥ १३ ॥

எல்லாச் செய்க்காரும் தீரவேறுதற்கூரிய
 காரணங்கள் ஸாங்க்ய சாஸ்திரத்தில் ஐந்தாகச்
 கூறப்பட்டன. ஆகற்றை உள்ளிடம் கேட்
 ணைர், பெருத்தோனாய். 13

अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् ।
विविधाश्च पृथक्चेष्टा दैवं चैवात्र पञ्चमम् ॥१४

அஸை* இடம், கர்த்தா, பலவிதக் கரணங்கள்,
வெவ்வேறு வகைப்பட்ட செயல் முறைகள்,
இயற்கை என் னுந்த். 14

शरीरवाङ्मनोभिर्यत्कर्म प्रारभते नरः ।
न्याय्यं वा विपरीतं वा पञ्चैते तस्य हेतवः ॥१५

மனிதன் உடம்பாலும் வாந்தாலும் மனத்
தாலும் எந்தச் செயலைத் தொடங்கினாலும், அது
நியாய மாயினும் விபரீதமாயினும், இவ்வைந்
துமே அச் செயலின் றேறுதுக்களாம். 15

* கர்த்தா-தொழில் செய்வோன். * காணம் -
கருவி. உட்காணங்களாவன: மனம், புத்தி,
சித்தம், அஹங்காரம்; புறக் காணங்கள் புலன்
களும் புறக்கருவிகளுமாம். * "நெய்தல்" -
இயற்கை.

तत्रैवं सति कर्तारमात्मानं केवलं तु यः ।

पश्यत्यकृतबुद्धित्वाच्च स पश्यति दुर्मतिः ॥ १६ ॥

இங்ஙனம் மெருக்கையில், தனிப் பொருளாகிய ஆத்மாவைத் தோழில் செய்கோளுத ளவன் புத்திக் குறைவால் காணுகிறானே, அந்த மூடன் காட்சி யற்றவனே மாவான். 16

यस्य नादृष्टतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।

हत्वाऽपि स इमाँल्लोकाश्च हन्ति न निबध्यते ॥

‘நான்’ எனும் கொள்ளை தீர்ந்தான், பற்றுதல்க ளற்ற மதி உடையான் அவன் இங்கிலகத்தானா யெல்லாம் கொன்ற பேரதிலும் கொலையான் யாகான், கட்டுப்படமாட்டான். 17

ज्ञानं ज्ञेयं परिज्ञाता त्रिविधा कर्मचोदना ।

करणं कर्म कर्तेति त्रिविधः कर्मसङ्ग्रहः ॥ १८ ॥

அறிவு, அறிமப்படு பொருள், அறிவேன்— என இம் மூன்றும் செயல்களைத் துண்டுவன். கருவி, செய்கை, கர்த்தா எனக் கர்மத்தின் சமைப்பு மூன்று பகுதிப்பட்டது. 18

शानं कर्म च कर्ता च त्रिधैव गुणभेदतः ।

प्राच्यन्ते गुणसङ्ख्याने यथावच्छृणु तान्यपि ॥

குணங்களை யெண்ணுகிடத்தே, குரணம், கர்மம், கர்த்தா, இவை குணபேதங்களால் மூம் மூன்று வகைப்படும். அவற்றையும் உள்ளபடி கேள்.

19

सर्वभूतेषु येनैकं भावमव्ययमीक्षते ।

अविभक्तं विभक्तेषु तज्ज्ञानं विद्धि सात्त्विकम् ॥

பரவபட்டு நிற்கும் எல்லா உயர்களிலும் பரி வற்ற நாமத்தொருவே இயல்பைக் காணும் குரணம் ஸாத்விக மென்றறி.

20

पृथक्त्वेन तु यज्ज्ञानं नानाभावान् पृथग्विधान् ।

वेत्ति सर्वेषु भूतेषु तज्ज्ञानं विद्धि राजसम् ॥ २१

*உயர்க ளனைத்திலும் மெய்வேறு வகைப் பட்ட பல இயல்புகள் இருப்பதாகப் பிரித்துக் காணும் குரணம் ராஜஸ மென்றுணர்.

21

यत्तु कृत्स्नवदेकसिन् कायं सक्तमद्वैतकम् ।

अतस्त्वार्थवदल्पं च तत्तामसमुदाहृतम् ॥ २२ ॥

காரணங் கருதாமல், யாதேனும் ஒன்றைக்
காரியத்தை அனைத்துமாகக் கருதிப் பற்றாத
லெய்துவதும், உண்மையல்லாததும், அற்பத்
தன்மை உடையதும் ஆகிய ஞானத் தாமச
மென்று கூறப்படும். 22

नियतं सङ्गरहितमरागद्वेषतः कृतम् ।

अफलप्रेप्सुना कर्म यत्तत्सात्त्विकमुच्यते ॥ २३ ॥

பயன்களை வேண்டாதது ஞானமுடன், பற்றாத
வின்றி, விருப்பு வெறுப்பின்றிச் செய்யும் வித்
தழுவின சென்னை ஸாத்விக மெனப்படும். 23

यत्तु कामेप्सुना कर्म साहङ्कारेण वा पुनः ।

क्रियते बहुलायासं तद्राजसमुदाहृतम् ॥ २४ ॥

விருப்பங்களுக்கு உசப்பட்டனால் அல்லாத
அபுரங்கார முயற்சியால் செய்யப்படும் மிகுந்த
ஆயாஸத்துக்கிடமான சென்னை ராஜஸ மெனப்
படும். 24

अनुबन्धं क्षयं हिंसामनपेक्ष्य च पौरुषम् ।
मोहादारभ्यते कर्म यत्तत्तामसमुच्यते ॥ २५ ॥

செய்கையில் பின்விளைவையும், அதனால்
பிறகுக்கு கேட்கக்கூடிய நாசத்தையும், துன்பத்
தையும், செப்பானது திறமையடம் கருதா
மல், அநிவின்மையால் தொடங்கப்படுகிற கர்மம்
தாமச மென்பதும்.

25

मुक्तसङ्गोऽनहंवादी
धृत्युत्साहसमन्वितः ।
सिध्यसिध्योर्निर्विकारः
कर्त्ता सात्त्विक उच्यते ॥ २६ ॥

கைசகவற்றான், நாமென்ப தற்றான்,
உத்தியும் உவியுறும் எனக்கமு முடையார்,
செய்துநி கோவ்வியில் வேறுபா டற்றான்—
ஆவ் உணமாகித் தொழில்க வியாற்றுவோன்
புனித மல்புடையா னென்ப.

26

रागी कर्मफलप्रेप्सुर्लुब्धो हिंसात्मकोऽशुचिः ।
हर्षशोकान्वितः कर्ता राजसः परिकीर्तितः ॥ २७

வேர்க்கை யுடையோன், செங்கைப் பயன்
கறோ வீரம்புகோன், லோபி, திடர் செம்போன்,
தாய்மை யற்றோன், களிக்குத் தயிலுக்கும் வசப்
பட்டோன்—இவ் வண்ணமாகித் தொழில் செய்
டோன் ரஜோ குணத்தா னென்பர். 27

अयुक्तः प्राकृतः स्तब्धः
शठो नैष्कृतिकोऽलसः ।
विषादी दीर्घसूत्री च
कर्ता तामस उच्यते ॥ २८ ॥

மோக நிலை பெறுதோன், அகாசிகன், முா
டன், வஞ்சகன், பொறுமை யுடையோன்,
சோம்பேறி, ஏக்கம் பிடித்தவன், காலத்தை
நீட்டித்துக் கொண்டே போவோன்—இவ்
வண்ணமாகித் தொழில் செய்வோன் தமோ
குணமுடையா னென்பதிவான். 28

बुद्धेर्भेदं धृतेश्चैव गुणतस्त्रिविधं शृणु ।

प्रोक्ष्यमानमशेषेण पृथक्त्वेन धनञ्जय ॥ २९ ॥

குண வகையால் மூன்று வித மாசிய புத்தியின் வேற்றுமைகளாகும், மன உறுதியின் வேற்றுமைகளாகும், மிச்ச மின்றிப் பகுத்துரைக்கிறேன் ; சனஞ்ஜயா, கேள்.

29

प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च

कार्याकार्यं भयाभये ।

रन्ध्रं मोक्षं च या वेत्ति

बुद्धिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ ३० ॥

தொழிலெது, ஒதுவு யாது, செய்யத் தக்கது யாது, தகாதது யாது, அச்சமெது, அஞ்சாமை பெது, பந்த மெது, விடுதலையெது—என்பவற்றைப் பகுத்தறிவும் புத்தியே, பார்த்தா, ஸாத்திக புத்தியாம்.

30

यथा धर्ममधर्मं च कार्यं चाकार्यमेव च ।

अथवाचन् प्रजानाति बुद्धिः सा पार्थ राजसी ॥

தர்மநீதையும் அதர்மநீதையும் கார்பந்தை
யும் அகார்பந்தையும் உன்னபடி யறிவாத புத்தி
ராஜஸ மெனப்படும், பார்த்தா. 31

धधर्मं धर्ममिति या मन्यते तमसाऽऽवृता ।

सर्वार्थान् विपरीतांश्च बुद्धिः सा पार्थ तामसी ॥

பார்த்தா, இருதரால் கவரப்பட்டதாய், அதர்
மநீத தர்மமாகக் கருதுவதாய் எல்லாப்
பொருள்களையும் தோருக்கு மாறாகக் காண்பதும்
ஆகிய புத்தி தாமஸ புத்தியாய். 32

धृत्या यथा धारयते मनःप्राणेन्द्रियक्रियाः ।

योगेनाव्यभिचारिण्या धृतिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥

மனம், உயிர், புலன்கள், இந்தநீன் செயல்
களைப் பிழிச்சி எல்லாத் தோகத்தூடும் தரிகை
உல்லதாவிட மன உறுதியே வாழ்விக மாவது,
பார்த்தா, 33

यया तु धर्मकामार्थान् धृत्या धारयतेऽर्जुन ।
प्रसङ्गेन फलाकाङ्क्षी धृतिः सा पार्थ राजसी ॥

பார்த்தா, பற்றுத லுடையோனும். பயன்
களை விரும்புவோன் அறம் பொரு விரும்பக்கோப்
பேணுவதில் செலுத்தும் உயிர் ராஜஸ உயி
ராம். 34

यया स्वर्गं भयं शोकं विषादं मदमेव च ।
न विमुञ्चति दुर्मेधा धृतिः सा पार्थ तामसी ॥

பார்த்தா, உறக்கத்தையும் அச்சத்தையும் துய
ரத்தையும் ஏக்கத்தையும் மதத்தையும் மாற்றத்
திறமை யில்லாத மூட உயிர் தமோ ருணத்
தைச் சார்ந்தது. 35

सुखं त्विदानीं त्रिविधं शृणु मे भरतर्षभ ।
अभ्यासाद्रमते यत्र दुःखान्तं च निगच्छति ॥३६॥

பாரதக் காதுயே, இப்போது மூன்று வித
வாசிய இன்பங்களைச் சொல்லுகிறேன், கேள்.
எதனிலே ஒருவன் பரிசுப் பரிசு உயினை மீட்டி
யறப் பெறுவானோ, எதனில் துக்க நாச மென்ன
வானோ, 36

यत्तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृतोपमम् ।

तत्सुखं सात्त्विकं प्रोक्तमात्मबुद्धिप्रसादजम् ॥ ३७

எது தொடக்கத்தில் விஷத்தை மொத்ததாய்
வினோலில் அமிர்த மொப்ப மாமுவதோ, அந்த
இன்பமே ஸாத்விக மாகும்; அஃது தன் மத்
யின் வினக்கத்திலே பிரப்பது. 37

विषयेन्द्रियसंयोगाद्यत्तदग्रेऽमृतोपमम् ।

परिणामे विषमिव तत्सुखं राजसं स्मृतम् ॥ ३८

விஷயங்களுலே புலன்களாய் பொருத்துவத
னால் தொடக்கத்தில் அமுதைப் போலிருந்து
வினோலில் கஞ்சு போன்றதாய் முடிவும் இன்பம்
ராஜஸ மெய்யப்படும். 38

यदग्रे चानुबन्धे च सुखं मोहनमात्मनः ।

निद्रालस्यप्रमादोत्थं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ ३९ ॥

தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும் ஒருங்கே ஆத்
மாவுக்கு மயக்கம் வினோலிப்பதாய், உறக்கத்தினி
லும் சோம்பலினின்றும் தவறுதலினின்றும்
பிறக்கும் இன்பம் தாமஸமென்று கருதப்படும்.

न तदस्ति पृथिव्यां वा दिवि देवेषु वा पुनः ।
सत्त्वं प्रकृतिजैर्मुक्तं यदेभिः स्यात्त्रिभिर्गुणैः ॥४०॥

இயற்கையில் தோன்றும் இம் மூன்று குணங்
களினின்றும் விடுபட்ட உயிர் மண்ணில்கத்திலு
மில்லை ; வானுலகத்தில் தேவ குள்ளோட
மில்லை. 40

ब्राह्मणश्च त्रिव्यविशां शूद्राणां च परन्तप ।
कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभावप्रभवैर्गुणैः ॥ ४१ ॥

பரந்தபா! பிராம்மணர், கூத்திரிசர், வைசியர்,
கூத்திரர் இவர்களுடைய தொழில்கள் அவரவ
ரின் இயல்பில் விளையும் குணங்களின்படி வகுப்
புற்றனவாம். 41

शमो दमस्तपः शौचं क्षान्तिरार्जवमेव च ।
ज्ञानं विज्ञानमास्तिक्यं ब्रह्मकर्म स्वभावजम् ॥

அகம் கரணத்தை யடக்குதல், புறக் கரணத்
தையடக்குதல், தவம், நய்மை, பொறுமை,
நேர்மை, ஞானம், கல்வி, ஆஸ்திகம்—இவை
இயல்பிலே தோன்றும் பிராம்மண கர்மங்
களாம். 42

शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे चाप्यपलायनम् ।
दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम् ॥४३॥

சூரத் தன்மை, ஒளி, உறுதி, திறமை, பேரில்
புரிக் காட்டாமை, ஈமை, இராமை—இவை
இயற்கையிலே தோன்றும் ஶத்ராய கர்மங்க
ளாம்.

43

कृपिगोरक्ष्यवाणिज्यं वैश्यकर्म स्वभावजम् ।
परिचर्यात्मकं कर्म शूद्रस्यापि स्वभावजम् ॥४४॥

உழவு, பசுக் காத்தல், வான்கம் இவை இயற்
கையிலே பிறக்கும் ஶைவ கர்மங்களாம்.
தொண்டு புரிதல் சூத்திரனுக்கு ஆவனியற்கை
யால் ஏற்பட்ட தொழில்.

44

स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः ।
स्वकर्मनिरतः सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु ॥४५॥

தனக்குத் தனக்கு உரிய கர்மத்தில் மகிழ்ச்சி
யுறும் மனிதன் ஈடேற்றம் பெறுகிறான். தனது
சூரிய தொழிலில் இங்ஙனமேனான் எங்கனம்
விரித்தி டடைகிறானென்பது சொல்லுகிறேன்,
கேள்.

45

यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।

स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥

உயிர்களுக் கெல்லாம் பிறப்பிடமாய், இவ்
வையக மனைத்திலும் தனக்குக்கும் கடவுளைத்
தனக்குரிய கர்மத்தால் பூணடி செய்தும் மனிதன்
புடைபடுகான்.

46

श्रेयान् स्वधर्मो विगुणः परधर्मात् स्वनुष्ठितात् ।

स्वभावतियतं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम् ॥४७॥

பிறர்க்குரிய தர்மத்தை கவந்து செயல்பாடு
காட்டினால் தனக்குரிய தர்மத்தை குணமின்றிச்
செய்தலும் கிடையா. இப்பற்கையே லேற்பட்ட
தொழிலைச் செய்தாலால், ஒருவர் பாட மடைய
மாட்டான்.

47

सहजं कर्म कौन्तेय सदायमपि न त्यजेत् ।

सर्वारम्भा हि दोषेण धूमेनाग्निरिवावृताः ॥४८॥

• குந்தி மகனே, இயல்பான தொழில் குறை
புடைபடாதுமும், அதைக் கைவிட வரக்கூடாது.
தீடைய புதை குழத்திருப்பது போல், எல்லாத்
தொழில்களையும் குறைகள் குழத்தே தீர்க்கின்றன.

असक्तबुद्धिः सर्वत्र जितात्मा विगतस्मृष्टः ।

नैष्कर्म्यसिद्धिं परमां संन्यासेनाधिगच्छति ॥४९॥

மாங்கடனும் வீழ்விலா மனிடையோனும்,
தன்னை வென்று விருப்பத் தவிர்த்து, பின்னர்த்
செய்விலாப் பெரி துயர்த்த வெற்றிடைத்
தூவினால் எ ட்டுவான். 49

सिद्धिं प्राप्नो यथा ब्रह्म तथाप्नोति निबोध मे ।

समासेनैव कौन्तेय निष्ठा ज्ञानस्य या परा ॥५०॥

உத்தி படைத்தவன் எங்கடும் பாம்மந்தில்
கலப்பதாகிய மிகச் சிறந்த ஞான நிலை யெம்
துவா வெட்படைத் கூடிக்கேள், கேள். 50

बुद्ध्या विशुद्धया युक्तो धृत्यात्मानं नियम्य च ।

शब्दादीन् विषयास्त्यक्त्वा रागद्वेषौ व्युदस्य च॥

அன்மை பெற்ற பத்தி துடைக்கலும், உறுதி
யால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்தி, ஒலி முதலிய
விஷயங்களைத் துர்த்து, விருப்பு வெறுப்புக்களோ
எறித்துவிட்டு, 51

विविक्तसेवी लब्धाशी यतवाकायमानसः ।
ध्यानयोगपरो नित्यं वैराग्यं समुपाश्रितः ॥५२॥

தனி இடங்களை நாடுவோனும், ஆசைகள்
குன்றி, வாகையையும் உடம்பையும் நாடிச்சொந்தியும்
வேண்டி, நிபரண யோகத்தில் ஈடுபட்டு, எப்
போதும் பற்றின்மைகைய கன்கு பற்றியவ
னும்,
52

अहङ्कारं बलं दर्पं
कामं क्रोधं परिग्रहम् ।
विमुच्य निर्ममः शान्तो
ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ५३ ॥

அஹங்காரம் வலிமை செருங்கு காமம்
கிரோதம்—இவற்றை விட்டு, * மமகாரம்
தீக்கி, தாந்த நிலை கொண்டவன் ப்ரம்மமாகத்
தகுவான்.
53

* மமகாரம் = உடைமை அணர்ச்சி,

ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा

न शोचति न काङ्क्षति ।

समः सर्वेषु भूतेषु

मङ्गक्तिं लभते पराम् ॥ ५४ ॥

ப்ரம்ம சகை பெற்றோன், ஆனந்த முடை
மோன், துயரற்றோன், வீருப்பற்றோன், எவ்
லா உயிர்களிடமும் ஸமமாக சீதாப்பிரான்,
உயர்ந்ததாகிய என் பக்தியை அடைவோன். 54

भक्त्या मामभिजानाति

यावान् यश्चास्मि तत्त्वतः ।

ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा

विशते तदनन्तरम् ॥ ५५ ॥

யான் என்னை அடைமேன், யாவன், என
என்னை பொருடென் உன்னபடி பக்த்யாகேசேய
அறிகிறான். என்னை உன்னபடி அறிந்துகொண்ட
பின்னர் 'தத்' (அது) எனப்படும் ப்ரம்மத்தில்
புகுவான்.

सर्वकर्माण्यपि सदा कुर्वाणो मद्रथपाश्रयः ।
मत्प्रसादादवाप्नोति शाश्वतं पदमव्ययम् ॥५६॥

எல்லாத் தொழில்களையும் எப்போதும்
செத்து கொண்டிருந்தாலும், என்னையே சார்
பாகக் கொண்டோன் எனதருளால் அழிவற்ற
நித்ய பதவியை எய்துகிறான். 56

चेतसा सर्वकर्माणि मयि संन्यस्य मत्परः ।
बुद्धियोगमुपाश्रित्य मच्चित्तः सततं भव ॥ ५७ ॥

அறிவினால் செயல்களை மெல்லாம் எனக்
கேனத் துறந்துவிட்டு, என்னிடத்தே ஈடுபட்டு,
புத்து மோகத்தில் சார்புந்து, எப்போதும் என்
னைச் சித்தத்தில் கொண்டு இரு. 57

मच्चित्तः सर्वदुर्गाणि मत्प्रसादात्तरिष्यसि ।
अथ चेत्त्वमहङ्कारान्न श्रोष्यसि विनङ्क्ष्यसि ॥५८॥

என்னோச் சித்தத்தில் கொண்டிருப்போன்
எல்லாத் தடைகளையும் எனதருளால் கடந்து
செல்வாய். அன்றி நீ அறங்காத்தாய்
இதனைக் கேளாது விடுவாயெனில் பெரிய
நாசத்தை அடைவாய். 58

यददङ्कारमाश्रित्य न योत्स्य इति मन्यसे ।

मिथ्यैव व्यवसायस्ते प्रकृतिस्त्वां नियोक्ष्यति ॥

நீ அஹங்காரத்தி லகப்பட்டு “இனிப் போர் புரியேன்” என்று துணிவாயாயின், கீதை துணிவு பொய்மைப் பட்டிப் போம். இயற்கை உன்னைப் போர்ப் பிணிக்கும். 59

स्वभावजेन कौन्तेय निबद्धः स्वेन कर्मणा ।

कर्तुं नेच्छसि यन्मोहात् करिष्यस्यवशोऽपि तत्॥

இயற்கையில் தோன்றிய எவ் கர்மத்தால் கட்டுண்டிருக்கும் நீ, மயக்கத்தால் அதனைச் செய்ய விரும்பா யெனினும், நன் வசமின்றியேனும் அதைச் செய்யலாகாது. 60

ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति ।

भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया ॥६१॥

அர்ஜுனா, எல்லா உயிர்களுக்கும் நான் உன் னத்தில் ிக்கிரும் ; மாயையால் அவர் எல்லா உயிர்களையும் சக்கரத்தி லேற்றிச் சுழற்றி கிருன். 61

तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत ।
तत्प्रसादात्परां शान्तिं स्थानं प्राप्स्यति शाश्वतम्॥

பாரதா, எல்லா உழவர்களிலும் அனைவரையே
சரணெய்து. அனைவருளால் பரம சாந்தியாகிய
நீத்ய ஸ்தானத்தை எய்துகரை. 62

इति ते ज्ञानमाख्यातं गुह्याद् गुह्यतरं मया ।
विमृश्यैतदशेषेण यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ६३ ॥

இங்ஙனம் ரஹஸ்யத்திலும் ரஹஸ்யமாகிய
ஞானத்தை உனக்குரைத்தேன். இதனை முற்றி
லும் ஆராய்ச்சி செய்து எப்படி வந்தமோ அப்
படிச் செய். 63

सर्वगुह्यतमं भूयः शृणु मे परमं वचः ।
इष्टोऽसि मे ददमिति ततो वक्ष्यामि ते हितम् ॥

மீட்டுமொரு முறை எல்லாவற்றிலும் ஆழ்ந்த
ரஹஸ்யமாகிய எனது பரம வசனத்தைக்
கேள். நீ திடமான நண்பன். ஆதலால் உனக்கு
ஹிதத்தைச் சொல்லுகிறேன். 64

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ।

मामेवैष्यसि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे ॥ ६५

உன் மனத்தை எனக்காக்குக. என் தொண்ட
ஐந்துக. என்மக்கென வேன்வி செய்து, என்
மனமே உணங்குக. உன்னை பெய்துவரம்,
உண்மை நிரிசே, உனக்கிது சபதமுரைக்
கிறேன். நீ எனக் கொரிய. 65

सर्वधर्मान् परित्यज्य

मामेकं शरणं व्रज ।

अहं त्वा सर्वपापेभ्यो

मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥ ६६ ॥

எல்லா அறக்களையும் விட்டுவிட்டு என்னைமே
சரண் புது. எல்லாப் பாவங்களி னிடிலும் நான்
உன்னை விதிவிக்கிறேன், துயரப்படாதே. 66

इदं ते नातपस्काय नाभकाय कदाचन ।

न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति ॥

இதை எப்போதும் தவறிலாதோனுக்கும்,
பத்தி மிஸ்தாதோனுக்கும், கேட்க விரும்பா
தோனுக்கும், என்பால் பொருமை உடையோ
னுக்கும் சொல்லாதே. 67

य इदं परमं गुह्यं मन्त्रकेष्वभिधास्यति ।

भक्तिं मयि परां कृत्वा मामेवैष्यत्यसंशयम् ॥६८

இந்தப் பரம ரஹஸ்யத்தை என் பந்தர்கள்
விடையே சொல்லுவோன் என்பதத்தே பரம
பக்தி. செலுத்தி வந்தோமென வாய் வரன்; ஐய
மில்லை; 68

न च तस्मान्मनुष्येषु कश्चिन्मे प्रियकृत्तमः ।

भविता न च मे तस्मादन्यः प्रियतरो भुवि ॥६९

மானுட்குள்ளே, அப்போது காட்டிலும் எனக்
கிறிமை செய்கோன் வேரில்லை. உலகத்தில்
அவனைக் காட்டிலும் எனக்கு உகந்தவர்
வேறொருவராகான். 69

अध्येष्यते च य इमं

धर्म्यं संवादमावयोः ।

ज्ञानयज्ञेन तेनाह-

मिष्टः स्यामिति मे मतिः ॥ ७० ॥

கம்முடைய இந்த தர்மவயமான உபா
கதையை எவன் படிப்பானோ, அவன் செங்கும்
அந்த ஞான யக்ஞத்தால் நான் திருப்தி பெறு
வேன்; இஃதென் கொள்கை. 70

श्रद्धावाननसूयश्च

शृणुयादपि यो नरः ।

सोऽपि मुक्तः शुभाहोकात्

प्राप्नुयात् पुण्यकर्मणाम् ॥ ७१ ॥

சம்புதல் கொண்டு, பொறுமை போக்கு,
இதனைக் கேட்பது மட்டுமே செய்கிற கொண்
னும், அஃதும் விடுதலை மடைவான். அப்பால்
புண்ணியச் செயல்கள் கண்ணு நல்லிலகங்க
கொய்துவான்.

71

कश्चिदेतच्छतं पार्थ

त्वयैकाग्रैश्चेतसा ।

कश्चिदज्ञानसम्मोहः

प्रणष्टस्ते धनञ्जय ॥ ७२ ॥

பார்த்தா, சித்தத்தினை ஏகாக்ஷ மாக்கு இதை
நீ கேட்டு வந்தனையா? தனஞ்ஜயா, உன் அஞ்
ஞான மயக்கம் அழிந்ததா?

72

அர்ஜுன उवाच—

नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा

त्वत्प्रसादान्मयाऽच्युत ।

स्थितोऽस्मि गतसन्देहः

करिष्ये वचनं तव ॥ ७३ ॥

அர்ஜுனன் கோலீலாகிறன்—

மயக்க மழித்தது நீண்டிருக்கவே, அச்சுதா,
நான் கிணறு அடைந்தேன்; ஐயம் விலகி நீர்கி
றேன்; நீ சொல்பதே சொல்வது செய்வேன். 73

सञ्जय उवाच—

इत्यहं वासुदेवस्य

पार्थस्य च महात्मनः ।

संवादमिममथौष-

मद्भुतं रोमहर्षणम् ॥ ७४ ॥

ஸஜ்யன் கோலீலாகிறன்—

இப்படி நான் வாஸுதேவனுக்கும் பரதாத்மா
வாகிய பார்த்தனுக்கும் கிழந்த அற்புதமான—
புனகற் தாக்கூடிய—அந்த ஸம்பாஷணையைக்
கேட்டேன்.

व्यासप्रसादाच्छ्रुतवा-

नेतद् गुह्यमहं परम् ।

योगं योगेश्वरात् कृष्णात्

साक्षात्कथयतः स्वयम् ॥ ७१ ॥

யோகம் கடவுளாகிய கண்ணன் இந்தப் பரம
ஹ்மன் பமான யோகத்தைத் தாம் கேராகவே.
சொல்லும்போது நான் அதை விடாவிடா சொல்
வேட்டேன்.

75

राजन् संस्मृत्य संस्मृत्य

संवादमिममद्भुतम् ।

केशवार्जुनयाः पुण्यं

दृष्यामि च मुहुर्मुहुः ॥ ७२ ॥

அரசனே, கேசவார்ஜுனரின் வியப்புக்
குறிப்ப இந்தப் புண்ய வம்பாஷைனைப் க்னைத்து
க்னைத்து நான் மீட்டு மீட்டும் களிப் பெய்து
கிறேன்.

76

तच्च संस्मृत्य संस्मृत्य
रूपमत्यद्भुतं हरेः ।
विस्मयो मे महान् राजन्
हृष्यामि च पुनः पुनः ॥ ७७ ॥

அரசனே, நான் மிகவும் அற்புதமான
அந்த ரூபத்தைக் கீனைத்து கீனைத்து, எனக்குப்
பெரிய ஆச்சரிய முண்டாகிறது; மீட்டு மீட்டும்
களிப்படைகிறேன். 77

यत्र योगेश्वरः कृष्णो
यत्र पार्थ धनुर्धरः ।
तत्र श्रीविजयो भूति-
ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम ॥ ७८ ॥

கண்ணன் யோகக் கடவுள் எக்குளன், வில்
வளை யேந்திய விஜயன் தன்னெனும், அக்கு
திருவம் ஆக்கமும் வெற்றியும் கீலை தவழுத கீதி
யும் கிற்கும்; இஃதென் மதம், 78

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
'संन्यासयोगो'

नाम अष्टादशोऽध्यायः ।

இங்குனம் உபநிஷத்தும் பிரம்மவித்தையும் யோக
தாலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜான ஸம்பாஷணையு
மாகிய ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில்
'ஸன்யாஸ யோகம்' என்ற
பதினெட்டாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ॐ तत् सत्—ஓம் தத்ஸத்.

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை

முற்றிற்று.

பிழைத் திருத்தம்.

அத்தியாயம்.	சுலோகம்.	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	9	3	முடையோர்!	முடையோர்;
1	27	1	சகுனங்களுள்	சகுனங்கள்
2	32	2	உத்தியா:	உத்தியா:
2	35	3	நன்கு	நன்
2	38	2	கொண்டு நீ,	கொண்டு, நீ
2	45	2	நிஹ்நஹி	நிஹ்நஹி
3	18	3	எவ்விதம்	எவ்விதப்
3	37	1	அஹி	இஹி
7	7	1	என்னைக்காட்டிலும்	என்னைக்காட்டிலும்

அத்தி
யாயம்.

சுலோ
கம்.

வரி

பிழை

திருத்தம்

7

12

2

नस्यहं

न त्वहं

9

33

5

இவ்வுலகம்

இவ்வுலகப்

10

12

2

पावत्रं

पवित्रं

10

17

1

யோகி

யோகி!

13

7

1

द्वेषः

द्वेषः

17

19

1

மூடர்

மூடக்

17

28

1

तपस्तप्त

तपस्तप्तं

18

58

1

கொண்டிருப்போன் கொண்டிருப்போனாய்

4

Tamil Heritage Foundation
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials
e-Book series
an international NGO initiative to digitize old Tamil books
and palm leaf manuscripts
visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொல் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை